

# ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ပန်းချီစာရေးဆရာတစ်ယောက်၏အကြောင်း



BURMESE CLASSIC



- စာမူခွင့်ဖြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၆ ၂၀၅၀၈
- မျက်နှာပုံခွင့်ဖြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၁၀၀၆၀၁
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၆ ခုနှစ် ဧပြီလ
  
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်
- အပုံဒီဇိုင်း - ဘိုဘိုထွန်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)  
စံပယ်အောင်ဆက်  
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း  
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)  
(မြ-၀၃၈၅၁)  
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း  
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။



**ဆုလေးနွယ်** ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်၊

**ပန်းချီကားထဲက** **ဝပျစ်သီးလေးအကြောင်း**

စိုးမိုး - စာပေ



ရွှေတွယ်တာက ဇွန်းခက်ရင်းကို ကိုင်ထားရင်း ဖေဖေ  
စကားကို တအံ့တဩလေး နားထောင်မိသည်။



“သမီးထက် လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်ငယ်တာပေါ့နော်  
ဖေကြီး၊ ကောင်လေးက ငယ်လွန်းတော့ ရင့်ကျက်ပါ့မလား အဖေ  
ကြီးရယ်”

မေမေက စိတ်ပူနေပုံရသည်။

ဖေဖေသန့၊ ဖေဖေစကားကို ကန့်ကွက်တာမျိုး မလုပ်ချင်





လို့သာ လိုက်လျောရမှာ။ မေမေက သဘောကျပုံမရချေ။ မေမေက  
“ကိုယ့်ထက်ငယ်တာ မယူရဘူးနော်သမီး” ဟု အမြဲသတိပေး  
စကား ဆိုတတ်သူပါ။

ဖေဖေက သူ့သူငယ်ချင်း၏သားမို့ ရွှေတွယ်တာနှင့် အရမ်း  
သဘောတူနေသည်။

“ငါတို့ချင်းက ငယ်ပေါင်းတွေကွ၊ ပြောမနာဆိုမနာ၊ သူ  
သားဆို ငါ့သားပဲ၊ ငါက အဲဒီလိုသဘောထားဟာ။ ငါ့သမီးကို  
လည်း သူ ဂရုစိုက်မှာပါကွ၊ ငါယုံကြည်ဟယ်၊ မင်း စိတ်မပူပါ  
နဲ့ ယဉ်မေရယ်”

ဖေဖေက မေမေ့ကိုကြည့်ကာ ကတိတွေပေးသည်။

“ငါ့သမီး ဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စမျိုး ငါလုပ်ပါ့မလား  
ယဉ်မေ၊ မင်းသမီးက ငါ့သမီးပါကွ”

ခုထက်ထိ ရွှေတွယ်တာက ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောမိ



ပါ။ မေမေနှင့်ဖေဖေ ပြောဆိုနေသမျှကို ငြိမ်သက်နားထောင်ကာနေ  
မိသည်။

“ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ချောချော၊ မင်းမြင်ရင်လည်း  
သဘောကျမှာပါ” တဲ့။

မေမေကတော့ စိတ်အေးပုံမရ။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ အမြဲတမ်းပဲ ပုံပန်နေရသည်။

ပြီးတော့ ရွှေတွယ်တာက စိတ်ပျော့သည်။ စိတ်သဘောထားက  
တအားနူးညံ့လွန်းသည်။ ယုံလွယ်သည်။ အားနာတတ်သည်။

အရှက်အကြောက်ကြီးသည်။ ပြီးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိတ်မှိတ်  
ခံစားတတ်သည်။ အမေကတော့ သမီးအကြောင်း ကောင်းကောင်း  
သိသည်။ သိနေလို့လည်း စိတ်မချနိုင်တာပါ။

လှေကားကနေ တခုနဲ့တခုပြေးဆင်းလာသော မောင်လေး

‘ရွှေအာကာ’က ထမင်းစားပွဲမှာ ခုံဆွဲယူကာ ဝုန်းခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။





“ဟဲ့ ...ဪ ဖြည်းဖြည်း၊ ဘာတွေ ဒီလောက်လော  
နေတာလဲ သားငယ်”

မေမေက ရွှေအာကာကို ဆူငေါက်သည်။

မောင်လေးက မဖြူသလို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ ...

“သား ကိစ္စရှိလို့မေမေ” ဟု ဖြေသည်။

ဆံပင်တွေကို waterjell နှင့် ရွှဲနစ်နေအောင် လုပ်ထားပြီး  
ရေမွှေးနံ့ ကလည်း တစ်ခန်းလုံး မွှေးသွားလိုက်တာ။ ရှုပ်အင်္ကျီ  
အကြပ်နှင့် ဘောင်းဘီက ကွာတားပင်နံ့နှင့်။

“မွန်ထူနေတာပဲ”

မေမေက ထပ်တစ်ခွန်းပြောတော့ မောင်လေးက ရယ်  
သည်။ ထမင်းကို ကမန်းကတန်းစားရင်း ...

“ပွဲချိန်နီးနေလို့ပါ မေမေရယ်”

ဟု ဆို၏။



“ကြည့်လိုက်ရင် ပျာယာခတ်နေတာပဲ”

ဖေဖေတစ်ခွန်းဝင်ပြောတော့ မောင်လေးက ဘာမှပြန်  
မပြော။

မေမေက ထမင်းကို အလျင်စလိုစားပြီး အရေးတကြီး  
ထွက်သွားသော မောင်လေးကိုကြည့်ကာ ...

“သားလေးနဲ့မှ ရွယ်တူပေါ့” ဟု တွေးမိသလိုဆိုလိုက်  
တော့ ...

“ဒီအရွယ်မျိုးက ကလေးစိတ်သာသာပဲ ရှိတတ်ကြတာ၊  
ဂစ်တာတီးမယ်၊ သီချင်းဆိုမယ်၊ အပြင်ထွက်မယ်၊ လည်မယ်၊  
ပတ်မယ်၊ မိဘပိုက်ဆံပဲ ထိုင်သုံးတတ်တဲ့အရွယ် ရင့်ကျက်မှု လုံးဝ  
မရှိသေးဘူး။ သည်းခံစိတ်တို့ ဘာတို့ ဝေလှာဝေး၊ သားလေးကို  
ပဲကြည့်”

“မင်းရဲ့သားက ကလေးစိတ်ဆိုပေမယ့် ရည်းစားတော့





ထားတတ်ပါတယ်ကွာ”

ဖေဖေက ချက်ကျလက်ကျ ထောက်ပြောသည်။

“ည ညဆို ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းပြောရင် မပြီးတော့ ဘူး၊ မင်းလည်း ကြားသားပဲ ယဉ်စေ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့”

“ဟေ”

မေမေ့စကားကို ဖေဖေက နားမရှင်း။

“ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားတတ် သေးဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေခဲ့ရင်ရော”

ဖေဖေက တစ်ချက်စဉ်းစားဆည်။

“ငါလည်း အဖေပါ ယဉ်စေရယ်၊ ငါ့သမီးက ကျေနပ် ခေါင်းညိတ်မှ ငါက စီစဉ်မှာပါ၊ လှေလာကြည့်ပါစေဦး”

ဖေဖေက တစ်ထစ်လျှော့လိုက်သည်။

“မင်းပြောသလို ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ မဟန်ဘူးဆိုရင် ငါက ရော ပေးစားပါ့မလားကွာ”

မေမေက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်သည်။ ရွှေတွယ်တာကို လှည့်ကြည့်၏။ ရွှေတွယ်တာက စကားမဆို ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းလေး ကို ကိုင်ကာ ခပ်ငေးငေးရှိနေ၏။

“သမီး ...စားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက ရွှေတွယ်တာကို ကရုဏာသက်သည်။

သမီးလေးက ချစ်ရမှာ သိပ်ကြောက်နေရှာပြီ။ ခဲမှန်ဖူး သည့် စာသူငယ်လေးလိုပါပဲ။

“သမီး ...သေသေချာချာ လှေလာပြီးမှ ဆုံးဖြတ်၊ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး”

ဖေဖေက သေသေချာချာမှာပေမယ့် ရွှေတွယ်တာက







ခေါင်းမညိတ်ချင်။ ဖေဖေဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ချင်မေမယ့် တစ်ခါမှ  
မမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမသိ ဘာမသိ လက်  
ထပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရသူတွေတောင် ယုံကြည်စိတ်ချလို့  
မရသေးတာ။ ရွှေတွယ်တာက ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံ။

“သူတို့က ချမ်းသာပြည့်စုံတယ်၊ ပြီးတော့ မိသားစုလည်း  
အရမ်းနည်းတယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း၊ သမီးလေး သဘော  
ကျမှာပါ”

ဖေဖေက လိုလိုလားလား တိုက်တွန်းသည်။

မေမေကတော့ ရွှေတွယ်တာကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ဘာ  
တစ်ခုမှ မတိုက်တွန်းသေးပါ။

“လေ့လာကြည့်ဦးပေါ့ကွယ်”

မေမေက ခပ်လေးလေး တစ်ခွန်းပြောသည်။



ရွှေတွယ်တာက မျက်လုံးဝိုင်းများနှင့် မေမေ့ကို လှမ်း  
ကြည့်နေမိတော့သည်။

ဖေဖေ မေမေတို့က ရွှေတွယ်တာကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့  
ပြောဆိုနေကြပါပြီ။

အချိန်တွေက တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။  
တွယ်တာအတွက်ကတော့ ဝေဒနာက မနေ့တစ်နေ့ကလို့  
ပါပဲ။ ခံစားနာကျင်နေရတုန်းပါ။

ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကြီးကို  
တွယ်တာ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။

x x x x





ရွှေအာကာက တလှမ်းချင်းလျှောက်နေသော မမရွှေတွယ်  
တာကို နောက်ကနေကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြုံးကာ ...

“မမ” ဟု အနားနားကပ် ခေါ်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ...လန့်လိုက်တာနော်”

ရွှေတွယ်တာက ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး ရင်ဘတ်ကလေး  
ဖိထားပြီးမှ ...

“အရမ်းခမြောက်လှန့်ချင်တာပဲ” ဟု မောင်လေးကို မျက်





စောင်းရွယ်သည်။

“မမ ...လာ”

ရွှေတွယ်တာ လက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး ခြံပြင်ပြေးထွက်လိုက်၏။

“ဟာ ...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

မတတ်သာပဲ မောင်လေးနှင့်အတူတူ ပြေးခဲ့ရပေမယ့် ခြံပြင်  
လမ်းပေါ်ရောက်တော့ လက်ကို ရုန်းပစ်ကာ ...

“ဘယ်လဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ” ဟု မေးမိသည်။

ရွှေဒဏ္ဍာကာက ခါးကြားထိုးထားသော ဒီဗီဒီခွေနှစ်ခွေ  
ထုတ်ပြ၏။ ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းခါသည်။

“မလိုက်ချင်ပါဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ထောပတ်သီးပျော်ရည် တိုက်  
မှာပါ။ ခြံထဲမှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ  
ရတာ ပျင်းစရာကြီးပါ”



“မပျင်းပါဘူး”

“လိုက်ခဲ့ပါ၊ နီးနီးကလေးပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းယမ်းသောအခါ ...

“မလိုက်ဘူးလား၊ ဆွဲခေါ်မယ်” ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။

သူခေါ်သည့်နေရာ မလိုက်လျှင် ဇွတ်အတင်း ဆွဲဆွဲပြေး  
တတ်တာ မောင်လေး ငယ်ငယ်ကတည်းက ခုထက်ထိ မပျောက်  
သေးသောအကျင့်။

“မလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာ ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီလဲထားပြီးပြီ၊  
အဝတ်အစား ပြန်မလဲချင်တော့ဘူး”

“မမရာ ...ဒီလိုဝတ်စုံနဲ့ ရွှေရာသီဆို လူတကာ လမ်း  
ပေါ်ရောက်ပါတယ်၊ နိုက်ဒရက်(စ်) (ညစတ်စုံ)ဂါဝန်ရှည်ဖားဖား  
ကြီးမှမဟုတ်ဘဲ၊ ရပါတယ်”

မရမက အပါခေါ်မည့်ပုံစံလေးမို့ ရွှေတွယ်တာက မောင်

www.burmeseclassic.com



လေးရွှေအာကာ၏ နှာဖျားလေးကို ဆွဲဖျစ်လိုက်ရင်း ...

“က ...လိုက်မယ်” ဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မောင်လေးက ခြံဝင်းတံခါးကို သွားစေ့သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“မနက်ဖြန် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဖိုင်နယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

Mr and Mrs: (TOP) ပြိုင်ပွဲကို မောင်လေးက ဝင်ပြိုင်နေ

တာပါ။

နောက်ဆုံးဆန်ကာတင်အဆင့်ထိ ပါသွားခဲ့ရပြီဆို သည်ဆု

က လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာ ကြိုတင်မျှော်လင့် ရင်ခုန်နေလို့လည်း

ရပါပြီ။



“မောင်လေး ရမှာဆိုလို့လား”

“ထင်တာပဲ”

မောင်လေးက ပြောပြီးရယ်သည်။

ရွှေအာကာက တကယ်ချောသည်။ မင်းသားရုပ်ဆိုတာ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက သိသည်။

“မောင်လေးဆုရမှာ သေချာရင် လိုက်အားပေးမယ်”

“ရာခိုင်နှုန်း တော်တော်များများတော့ ထင်တာပဲ၊ ကျိန်း

သေ အပ်ချမတ်ချတော့ မပြောရဲဘူးဗျ”

“အင်းလေ ...လိုက်ခဲ့မယ်”

ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“မစ် (TOP)ရမယ့် သူကလေးကရော”

“အင်း ...သူလည်း တစ်ပြေးနေတာပဲ၊ ရမရတော့

မသိဘူး”



“ဘယ်သူလဲ”

“ချောချောကလေးပဲ၊ သက်ထားပုံတဲ့”

ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းလေးညိတ်သည်။

“မမ လိုက်အားပေးတော့ ကျွန်တော် အားရှိတာပေါ့”

ဟု ဆိုလာသည်မို့ ...

“ဟုတ်လို့လား”ဟု မယုံသင်္ကာ ပြန်မေးမိသည်။

မောင်လေးက တဟတ်ဟတ်ရယ်နေသည်။

“အဲဒီ တစ်ပြေးနေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ရော သိလား”

“လုံးဝမသိဘူး၊ အခု ဒီပြဲမှာ စမြင်ဖူးတာ”

“ဪ ...ဟုတ်လား”

“မာနကြီးမယ့်ပုံဗျ”

ပရုံးတွန့်ကာ မှတ်ချက်ပေးလာသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး ...ဖေဖေနဲ့ မေမေက မမကို ဘာတွေ



တိုက်တွန်းနားချနေတာလဲ”

ရွှေအာကာက သတိတရနှင့် မေးလာ၏။

“သူတို့ဆဘောကျတဲ့သူ တွေပြီတဲ့”

“ဟာ ...တကယ်လား”

ဘအံ့တည ထအော်တော့ ရွှေတွယ်တာက မျက်စောင်းကလေးရွယ်ကာ ‘ဒါ ဝမ်းသာစရာလား’ဟု နှာခေါင်းလေး ရှုံ့လိုက်သည်။

“ဝမ်းသာစရာပေါ့ ...ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း နေလာရတာ ပျင်းလှပြီ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း အသစ်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပ”

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထောက်ခံမိသည်။

“အသက်ကလည်း မောင်လေးနဲ့ ရွယ်တူပဲ”





“ဟ ...ဟုတ်လား”

ရွှေအာကာက အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တော့လာမှာလဲ”

“မေမေတို့ကိုမေးကြည့်၊ ကြိုက်ရင် နင်ပဲယူလိုက်တော့  
ကိုရွှေအာကာရေ”

မောင်လေးကို အငေါ်တူးမိသည်။

တကယ်မပါပဲ။ သူက စိတ်ဝင်စားနေလိုက်တာ အသည်း

အသန်။ ကိုယ့်အစ်မကို နှမျောမည်မရှိ။

“မမရာ ...လူကြီးတွေစီစဉ်တာ ခေါင်းညိတ်လိုက်  
ပေါ့”

“အမယ်မယ် ...သူကပါ တိုက်တွန်းနေသေးတယ်”

“မမအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လာမှာပါ”

ရွှေတွယ်တာက ဖွဖွပြုံးသည်။



အင်း ...မောင်လေးလို ယုံကြည်ထားနိုင်ရင်လည်း  
ကောင်းမည်။ ရွှေတွယ်တာ မယုံမရဲ။ ယုံကို မယုံချင်တာပါ။

စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံ။

“မေမေတို့က မမကို ဒီလောက်ချစ်တာဗျာ၊ မကောင်း  
ဘဲ စီစဉ်မလား၊ တိုက်တွန်းမလား”

ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းလေးမော့ပြီး ကောင်းကင်ကို  
ကြည့်မိသည်။ ဘယ်လိုမှ အမြင်တူမှာမဟုတ်။

ကိုယ်က အနီရဲရဲကို သေချာမြင်ဖူးပြီးမှ အဲဒီအနီရောင်က  
တဖြည်းဖြည်းမျော့ကာ ပန်းရောင်ပြောင်းသွားပြီးနောက် ပန်းရောင်  
က အရောင်လွင့်ကာ ဖြူဖွေးပြီး ဘာမှမရှိအောင် ဗလာကျင်း  
အရောင်မှဲသွားခဲ့တာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ဖူးပြီမို့ အနီရောင်  
မြင်တိုင်းလည်း အမြဲတမ်း နီရဲနေမှာပဲလို့ မယုံရဲတော့တာပါ။

မေမေတို့က အဲဒီလို မြင်ဖူးမှာမဟုတ်။ ကြံဖူးမှာမဟုတ်။

www.burmeseclassic.com



အရောင်တွေကမှ အနီက အဝါ၊ အဝါက အပြာ၊ အပြာက အစိမ်း၊ အစိမ်းက အဖြူ ပြောင်းဖို့ ခဲယဉ်းချင်ခဲယဉ်းလိမ့်မည်။ လူတွေက အရောင်ပြောင်းလွယ်ကြသည်။ ယောက်ျားလေးတွေ စိတ်က ပိုပြီးပြောရခက်သည်။

“ယုံယုံကြည်ကြည် စဉ်းစားပေးလုပ်ပါဗျာ”

ရွှေအာကာက တိုက်တွန်းသည်။ ရွှေတွယ်တာက ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့် “မေမေတို့ဆန္ဒကြောင့် ငါ သူ့ကို လက်ခံတွေ့ကြည့်ဖြစ်မှာပါ” ဟု ဆိုမိပါသည်။

“မမသဘောကျမှ လက်ခံပေါ့၊ မေမေတို့က ဇွတ်ပေးစားမယ့်သဘောတော့ မရှိပါဘူးဗျာ”

မောင်လေးကလည်း သူ့အမေအကြောင်းကို သိသင့်သလောက်သိသည်။ မမရွှေတွယ်တာက တော်ရုံတန်ရုံဆို ယုံကြည်လက်ခံမှာမဟုတ်။ ပြီးတော့ သည်လိုကိစ္စမျိုးကို သူ့ဆန္ဒနှင့်သူ



ဆုံးဖြတ်မှာလည်း မဟုတ်တော့ပေ။ မေမေတို့က ဝင်စီစဉ်ပေးမှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့လည်း မမအတွက် စိတ်ပူတာပါပဲ။

တော်ကြာ မမက ကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်း နေသွားလျှင်အခက်။

“မမ အပျိုကြီးမလုပ်ဘူး မဟုတ်လား”

မောင်လေးမေးခွန်းကို ရွှေတွယ်တာ ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ပြုံးသွားရပါသည်။ မေမေတို့လည်း အဲဒီလိုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ မနေသာဘဲ ဝင်စီစဉ်ပေးတာဖြစ်လိမ့်မည်။

ထို ‘အချစ်’ ဆိုသောအရာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံအသက်သွင်းဖို့ ရွှေတွယ်တာ ဘယ်တော့မှ မရည်ရွယ်။

တစ်သက်လုံး သည်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး နေသွားချင်ပါသည်။ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ဘယ်လိုလူကိုမှ ဒုတိယ

www.burmeseclassic.com



အကြိမ် မရွေးချယ်ချင်တော့ပေ။ မရွေးချယ်ချင်တာမဟုတ်၊ မရွေး  
ချယ်နိုင်တာပါ။ မရွေးချယ်ရဲတာပါ။

“မမ”

“ဟင်”

“အဲဒီလူက ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ချောလား”

“မသိဘူးလေ”

“မမရာ အေးစက်စက်နဲ့၊ စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ တော်

ကြာ ဘုမသိဘမသိ ယူလိုက်ရဦးမယ်၊ ကြည့်လုပ်”

“အဲဒီအဆင့်ရောက်ဖို့ အဝေးကြီးလိုပါသေးတယ်”

“ဖေဖေက အဲဒီလူကို ဘယ်လိုတွေ့တာလဲ”

“ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့သား”

“ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်မသိဘူးလား”

“သိချင်လည်းသိမှာပေါ့”



“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကိုမင်းမိုးတဲ့”

“ကိုမင်းမိုး ဟုတ်လား”

“အင်း ... သိလို့လားဟင်”

ရွှေအာကာက အားနာပြုံးနှင့် ခေါင်းခါသည်။

မမရွှေတွယ်တာက မျှော်လင့်ချက်နှင့် နားထောင်နေတာ။

သူများ သိနေမလားဆိုပြီး။

“ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး”

“ဟုတ်လား”

ရွှေတွယ်တာက အားလျော့ပြုံးကလေးနှင့် “ဖေဖေက

ပြောပါတယ်၊ ဖေဖေငယ်ပေါင်းတဲ့၊ ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းတဲ့။

အခုလောလောဆယ် ဖေဖေနဲ့ ခင်မင်သွားလာနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်း

ဗဟုတ်ဘူးတဲ့”

www.burmeseclassic.com





“အင်း... ဒီလိုလား”

ရွှေအာကာက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေသူငယ်ချင်းဆိုတော့ သဘောကောင်းမှာပါ မမ ရာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ စိတ်အေးအေးထား၊ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းလို ခင်မင်အောင်ပေါင်းပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာပေးမယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ ...လွယ်လွယ်ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအစ်မကို”

မောင်လေးစကားက အားရှိစေပါသည်။

မေမေက “တစ်ယောက်တည်း နေသွားလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို တစ်နေ့တော့ စဉ်းစားရမှာပဲသမီး” ဟု အမြဲ တဖွဖွပြောခဲ့သည်။

ရွှေတွယ်တာ မကြာခဏ တွေးသည်။



တစ်ယောက်တည်းနေသွားလို့ တကယ်ပဲ မဖြစ်ဘူးလား ဆိုတာကို။ သို့ပေမယ့် အဖြေက အတိအကျမထွက်။ မေမေ တွေး ဆထားတာ မမှားနိုင်ပါဘူးဟု လက်ခံမိတာလည်း တကယ်ပါ။

“သမီးက အေးလွန်းတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ သမီးအတွက် တည်ကြည်စစ်မှန်တဲ့ အဖော်လိုတာပေါ့ကွယ်။ သမီးမောင်လေးက အခုနေသာ မမ မမနဲ့ ဂရုစိုက်တာ၊ ကောင်မလေးတွေ့သွားရင် သမီးကို မေ့သွားမှာ” ဟု အမြဲသတိပေးသည်။

ရွှေတွယ်တာကလည်း ကြိုတင်နားလည်ပြီးသားပါ။

မောင်နှမရင်းချာဆိုတာမျိုးက မိဘနှင့်အတူနေစဉ် အပျို လူပျိုဘဝမှာသာ သံယောဇဉ်အရမ်းကြီးတာ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ဘဝ သီးခြားဖြစ်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြပြီဆို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘအိမ်မှာနေသလိုတော့ မဟုတ်နိုင်။

“မမ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်”

“အရမ်းလည်း တွေးကြောက်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခါတိုင်းလိုပဲ ပျော်ပျော်ပေါ့၊ မမကိုကြည့်ရတာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးမက်ပြီး နိုးလာ သလို အလန့်မပြေတဲ့ပုံစံကြီး၊ ဟား ...ဟား”

မောင်လေးနှင့် အတူတူ ရွှေတွယ်တာ ရောပြီးရယ်မိ၏။  
စိတ်ထဲတင်းကြပ်နေသမျှ ပေါ့ပါးသွားရအောင်ပါ။

မေမေနှင့် ဖေဖေ သည်အကြောင်းပြောလိုက်ကတည်းက ရွှေတွယ်တာမှာ တွေးစရာ၊ စဉ်းစားစရာတွေ သိပ်များသွားခဲ့သည်။

“မမ ...ကျွန်တော်တို့ အက်ရှင်ဇာတ်လမ်းကောင်း ကောင်း ငှားကြည့်ရအောင်”

“အင်း”

x x x x

ဖုန်းမြည်လာသောအခါ ရွှေအာကာက မမရွှေတွယ်တာ ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟောဗျာ”

မမရွှေတွယ်တာက ဒရင်းဘက်ခံပေါ်မှာ ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီ။ သူ့မှာတော့ ဇာတ်လမ်းကောင်းလွန်းလို့ မျက် တောင်ပင်မခတ်နိုင်။ မမက အိပ်ပျော်သွားတာ ဆန်းလှသည်။ ရွှေအာကာက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ခါးတစ်ချက်ဆန့်သည်။ ပြီးမှ



တယ်လီဖုန်းဘေးနား လျှောက်လာ၏။

ည ...ညဆို မြည်တတ်တာက သူ့ဖုန်းပဲမို့ ဖေဖေနှင့်  
မေမေက ဖုန်းမြည်လာလည်း သိပ်မကိုင်ကြတော့ပါ။

“ဟဲလို”

ရွှေအာကာက တမင်အသံလေးလေးကြီးလုပ်ကာ ထူး  
လိုက်၏။ ဘယ်သူမှန်း မသိရသေးပေမယ့် သူ့စချင်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ...ရွှေတွယ်တာတို့အိမ်ကလား ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မေးလာသည်။ ပြီးတော့  
ယောက်ျားသံ။ မမနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်ပါလိမ့်။

သူ အံ့ဩမိကာ နှုတ်ဆိတ်နေမိသေးသည်။

“ကျွန်တော် မင်းမိုးပါ။ ရွှေတွယ်တာနဲ့ စကားပြောချင်  
လို့ပါ”ဟု ထပ်ပြီး တောင်းဆိုလာတော့မှ ...

မင်းမိုး ...ကိုမင်းမိုး။ ဒါဆို ယောက်ဖလောင်းပေါ့။



သူ တစ်ချက်ပြုံးမိသည်။ မမဆီ ဖုန်းဆက်တာ ဘာ  
ကြောင့်လဲ။

“ကိုမင်းမိုးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ရွှေအာကာပါ”

“ဟုတ်လား ...ရွှေတွယ်တာ့မောင်လေးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်၊ ဖေဖေက သေသေ  
ချာချာမှာလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ဒါပေမယ့် မမက ခုနလေးတင်ပဲ အိပ်

ပျော်သွားပြီ၊ ကျွန်တော် နှိုးပေးရမလား”

www.burmeseclassic.com





“ဟာ ...ရပါတယ်၊ နေပါစေဗျာ၊ အားနာစရာဖြစ်ကုန်  
မှာပေါ့၊ အိပ်ငြိဆို မနိုးပါနဲ့”

“နောက်နေ့ ခင်ဗျားပြန်ဆက်လို့ အဆင်ပြေမလား”

“ပြေပါတယ်၊ ရပါတယ်”

ရွှေအာကာက အားနာသလို တစ်ချက်ရယ်ကာ ...

“ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ တီဗွီကြည့်နေရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွား  
တာ၊ ကျွန်တော် အံ့ဩနေတယ်။ မမက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေ  
ဘာတွေ သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်လား”

“မမက အရမ်းအေးတယ်၊ အရမ်းရိုးသားတယ်၊ ပြောရင်  
ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်သလိုဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဗျာ၊  
တကယ်ပါ”

“ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော့်ကို အရမ်းတိုက်တွန်းတယ်၊



ဖြစ်စေချင်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျားလည်း လူငယ်ပဲဗျာ၊ သဘောပေါက်မှာပါ၊  
ဘုမသိဘမသိ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒါပေါ့ ...ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်းရှင်းပြောရင် ကျွန်တော် ဖေဖေကို ကတိမပေးထား  
သေးဘူး၊ ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်ဦးမယ်လို့ပဲ မယုတ်မလွန်  
ပြောထားတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီခေတ်ကောင်မ  
လေးတွေက ခေါင်းမာတယ်၊ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တယ်ဗျာ၊ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

မမရွှေတွယ်တာနှင့် အဆင်ပြေမပြေ မသိ။ သူနှင့်တော့  
စကားပြောရတာ ကောင်းသည်။ ပွင့်လင်းသွက်လက်သည်။ ခေတ်  
အမြင်လည်းရှိသည်။





“ခင်ဗျား အိမ်ကိုလာလည်ပါ ကိုမင်းမိုး”

သူ လိုလားစွာ ဖိတ်ခေါ်မိသည်။

“လာတော့ လာဖြစ်မှာပါ”

မင်းမိုးကလည်း စဉ်းစားချင့်ချိန်နေပုံ ရလေသည်။

“မမကလည်း သေသေချာချာ လေ့လာအကဲခတ်ပြီးမှ

ခေါင်းညှိတ်မယ့်ပုံပဲဗျ”

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ရေရှည်မြဲဖို့ဆိုတာ တစ်ယောက်

စိတ်ဓာတ် တစ်ယောက်နားလည်ရမယ်”

ရွှေအာကာက လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံမိသည်။

“ကိုအာကာ ခင်ဗျားနဲ့လည်း တွေ့ဖူးချင်သေးတယ်၊

ခင်ဗျားနဲ့ ပြောရတာ ဖြူးတယ်”

မင်းမိုးကလည်း စိတ်ထဲရှိသလို ပြောတတ်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”



“ခင်ဗျားအစ်မက ခင်ဗျားနဲ့တူလား”

“ဘာတူတာ မေးတာလဲ”

“အကုန်လုံးပေါ့၊ အတွေးအခေါ်၊စိတ်ဓာတ်၊ ပွင့်လင်းမှု၊

ရုပ်ရည် အားလုံးပေါ့”

ရွှေအာကာက တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး ...

“သိပ်မတူဘူး” ဟု ဆို၏။

“မတူဘူးလား”

“မတူဘူး၊ မမက အေးလွန်းတယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတော့

သိမ်မွေ့တာပေါ့ဗျာ”

မင်းမိုးက ငြိမ်သက်နားထောင်နေ၏။

“ယောကျ်ားလေးသူငယ်ချင်းတောင် မရှိဘူး”

“ဪ”

“ကျွန်တော်က မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး

www.burmeseclassic.com





၁”

“ဟုတ်လား ...ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ”

မင်းမိုးစကားကြောင့် ရွှေအာကာ နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

ကိုယ်က ခပ်ကြွားကြွား ပြောလိုက်မိပေမယ့် ကိုယ့်အစ်မ နှင့် လက်ထပ်မည့် သတို့သားလောင်းက အဲဒီလိုဝန်ခံလာတော့ ရင်လေးမိသည်။ ကိုယ်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ထိခိုက်နစ်နာ အောင် မလုပ်ဘူးခဲပါ။ သူ့ဘက်ကရော အဲဒီလို ဟုတ်ပါရဲ့လား။

“ကျွန်တော်က ရိုးရိုးသားသားရယ်၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လေးတွေပဲ ရှိတာပါ၊ ဓမ္မတာ ရှုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ရွှေအာကာ၏ ရှင်းလင်းချက်ကို မင်းမိုးက ရယ်နေသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မမနှင့် ဖတ်သက်လာမည့်သူကို တည် တည်ကြည်ကြည် ရှိစေချင်ပါသည်။

သူ လောဘကြီးနေမိတာလား။



မမက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဆို လုံးဝစဉ်းစားမှာ မဟုတ်။ အဲဒါ သူသိနေသည်။

နောက်တော့လည်း မမရွှေတွယ်တာအကြောင်းတွေ တစ်စတစ်စ သိလာပြီး မြတ်နိုးတတ်လာမှာပါဟု တွေးမိသည်။ လောလောဆယ် သူပြောပြနေလည်း အကြောင်းမထူး။

“မနက်ဖြန်မှ ဆက်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ဝတ်ဒီနိုက် (ကောင်း သောညပါ)”ဟု ရွှေအာကာ ဆိုလိုက်၏။

“ဝတ်ဒီနိုက် ...ဝတ်ဒီနိုက်”

မင်းမိုးကလည်း ပြန်ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ရွှေအာကာက ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်လျှောက်လာပြီး မမ ရွှေတွယ်တာကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟာ ...နိုးနေပြီလား”

“အင်း”

www.burmeseclassic.com





“ဖုန်းက မမရဲ့ဖုန်းဗျ”

“ဟင် ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ချောလား”

“မချောဘူး”

ရွှေအာကာက ပြောင်ချော်ချော်လုပ်သည်။

“မမသူငယ်ချင်း ချောစုလားလို့ မေးတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ...လွဲပြီ”

“ဒါဆိုဘယ်သူလဲ”

“မမက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာကိုး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်မှေးသွားတာ”

“မမရဲ့ဟိုလူကြီး”

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးကို မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်နေ

ပြီးမှ ရယ်လိုက်၏။

“သူ့ကောင်မလေးတွေ ဆက်တာကိုများ”



“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး”

ရွှေတွယ်ကာက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ဇေဇေဝါ။

“ကျွန်တော် မနောက်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုမင်းမိုး ဆက်တာ၊ အသံကတော့ မဆိုးဘူးဗျ၊ ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်တဲ့၊ လာခဲ့မယ်တဲ့”

ရွှေအာကာက ရယ်ချင်စိတ်ကို ဘရိတ်အုပ်ကာ အတည်ပြောရသည်။ မမ မယုံလျှင်အခက်။

“ဟုတ်လို့လားဟယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်လေးနော်”

“ဟောဗျာ ...မယုံဘူးလား၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော် မနောက်ပါဘူးဗျာ၊ မမအတွက် ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို နောက်စရာလား”

www.burmeseclassic.com



“သူက ဘာလို့လာမှာလဲ”

“စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့”

ရွှေတွယ်တာက မျက်လုံးကလေး ပြူးသွားသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

ရွှေအာကာက ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းပြီး ...

“မမက တော်တော်သံသယကြီးတာပဲ” ဟု ဆိုလျက်

“သူက မမကို လှေလာအကဲခတ်ချင်တယ်တဲ့” ဟု ပြော

လာသည်။

“ဟင် ... ဟုတ်လို့လား”

“မမရှေ့ရောက်လာမှပဲ ဆက်အံ့ဩတော့ဗျာ”

ရွှေအာကာက စိတ်မရှည်သလို စကားဖြတ်သည်။

ရွှေတွယ်တာက ငြိမ်သက်ငေးမောနေ၏။ ရွှေအာကာက မမရွှေတွယ်



တာကို အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ဘဲ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေလိုက်၏။

မောင်လေးဖုန်းပဲ ဖြစ်မှာဟု ထင်ပြီး ရွှေတွယ်တာက ဖုန်းမြည်သံကြားပေမယ့် ပြေးမကိုင်မိတာပါ။ ကိုယ်သွားထူးလည်း မောင်လေးကို ခေါ်ပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား။ မောင်လေးက ရွှေတွယ်တာ သွားပေးလျှင် အခွင့်အရေးယူကာ “ဘယ်သူလဲ မမ” ဟု မသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်လှုပ်ရုံမေးကာ သူသိပ်မပြောချင်လျှင် ‘မရှိဘူး’ ဟု ညာခိုင်းတတ်သေးသည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း ရွှေတွယ်တာမှာ ညာပြောရရော။

ညကြီးမိုးချုပ် မေမေက စည်းကမ်းကြီးတာကို ရွှေအာကာ အိမ်မှာရှိမယ်မှန်းလည်း သိထားပြီးသားပါ။

သိသိချည်းနှင့် ညာပေးရတာ။

သူကိုယ်တိုင်ကိုင်ပြီး သူမပြောချင်လျှင် မြန်မြန်စကား





ဖြတ်လိုက်တာက တစ်မျိုး။

ကိုမင်းမိုးဖုန်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ တစ်စက်ကလေးမှ  
မထင်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။

သူက ဘာလို့ ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်။

ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေ ဖြစ်လာသည်။

လူကြီးမိဘသဘောကို သူလည်း မလွန်ဆန်ချင်တာ ဖြစ်  
ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူမှာ ချစ်သူကောင်မလေး မရှိတာလား။ ဘာဘာညာ  
ညာဇာတ်လမ်းတွေ တကယ်မရှိဘူးလား။

ရွှေတွယ်တာက ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ချစ်သူမထား  
တော့တာပါ။ အချစ်၏ လောင်မြိုက်မှုကို ခံရဖူးပြီမို့ နှလုံးသားက  
ကျွမ်းခြစ်ထုံကျင်နေခဲ့ပါပြီ။

x x x x



ထင်ထားခဲ့သလိုပါပဲ။

မောင်လေးရွှေအာကာက 'Mr ...Top' ဆုကို ဆွတ်ခူး  
ရရှိပြီး အားလုံးခန့်မှန်းထားကြသလို 'ပုံ' ဆိုသော ကောင်မလေးက  
'Mrs ...Top' ဆုကို ရရှိပါသည်။

'ပုံ'က ဝင်းနှစ်သောအသားအရေ၊ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော  
ကိုယ်လုံးကလေးနှင့် ပေါ်လွင်သော နှာတံ၊ စူးရှသော မျက်လုံး၊  
ဖူးအိထွေးသော နှုတ်ခမ်းကလေးနှင့် အရမ်းလှပလွန်းသူပါ။

www.burmeseclassic.com





ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးရွှေအာကာ၏ ‘ပုံ’အပေါ် အသက်ပါလိုက်လဲ့သော မျက်လုံးအကြည့်တွေကို သတိထားမိ သည်။ ကိုယ့်မောင်လေးအရင်းမို့ သည်ကောင်မလေးကို မြတ်နိုး နေပြီဆိုတာ သေချာပေါက်ပြောနိုင်သည်။ ပုံ ဆုရတာကို မောင်လေး က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာနေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှာ ပုံနှင့် ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ခံရတာကို ရွှေအာကာ ဂုဏ်ယူမဆုံးရှိနေသည်။

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေ၏။ မောင်လေးက မလုံမလဲ ပြုံးပြီး ‘ဘာလဲမမ’ဟု မေးဆတ် ပြသည်။ ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးနှင့် ပုံကို ဗွီဒီယိုကင်မရာ အသေးကလေးနှင့် ရိုက်ကူးမှတ်တမ်းတင်ပေးမိသည်။

သူတို့လေးတွေ အချောချင်းညီ၊ အရွယ်ချင်းညီကာ အင်မ တန် လိုက်ဖက်လှပါသည်။



သက်ထားပုံ မျက်နှာကလေးက တစ်စက်ကလေးမှ မပြုံး။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့ကနေသည်။

ကြည့်ရတာ မာနကြီးသူလေးလားမသိ။ စောစောတုန်းက တော့ စင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေလိုက်တာ များ ပြုံးလို့ရွှင်လို့ပါ။ သည်လိုသာဆို မောင်လေးနှင့်အတူ တွဲရှိနေ ရတာကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည်ထင်ပါရဲ့။ မပြုံးနိုင် မရယ် နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“အမေ”

နောက်ကနေ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်တိုက်လိုက်တာမို့ ဟန်ချက်ပျက်ကာ လန့်အော်မိရင်း နောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ထူတစ်ယောက် ရေးကြီးသူတ်ပျာ ဘေးကံတွန်းတိုက်ဖြတ်သွားရင်း ‘ဆောရီး ...ဆောရီး’ဟု ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ ဆိုသွား၏။

ဘယ်လိုလူလဲ။





တောင်းပန်စကားပင် ပီပီပြင်ပြင်မဆို။ ပြီးစလွယ်။  
ရွှေတွယ်တာကလည်း ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ကာ မေ့ပစ်လိုက်  
သည်။ မတော်တဆ တိုက်မိတာပဲ မဟုတ်လား။ တောင်းပန်စကား  
မဆိုသွားလည်း ကိုယ်ကလိုက်ပြီး ရန်တွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်။

စင်ပေါ်ကဆင်းလာသော မောင်လေးကို နှုတ်ဆက်ကာ  
ပြန်ဖို့ပြင်သည်။ မောင်လေးက ဘဝင်မကျ။

“ခဏနေပါဦးလား”

“မနေတော့ဘူးလေ၊ မေမေ့ကို ခဏလို့ပြောလာတာ  
မောင်လေးရဲ့”

“ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပြန်တာမဟုတ်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ မောင်လေးက အားလုံးပြီးမှ ပြန်လို့ရမှာပေါ့၊  
အင်တာဗျူးရှိသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝေါရှိရှိလိုက်ဖို့လည်း ဒိတ်လုပ်ရဦးမယ်၊



ဂျာနယ်ကလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သေးတယ်ပြောတာပဲ”

“လုပ်ပါ ...အေးအေးဆေးဆေးလုပ်၊ မမပြန်နှင့်မယ်၊  
မောင်လေးက ပုံ ဆီက ဖုန်းနံပါတ်တောင်းလာဦးနော်၊ မမေ့နဲ့” ဟု  
ရွှေတွယ်တာက စသည်။

မောင်လေးက ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

“အလကားနေရင်း မာနကြီးနေတာဗျ”

အောင်သီးအောင်သက် ပြန်ပြောသည်။

“ရှက်နေတာလည်း ဖြစ်မှာပါ”

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေး၏ မခံချင်စိတ် လျော့ပါး  
အောင် အားပေးလိုက်၏။

“ကင်မရာမင်းနဲ့(ဓာတ်ပုံဆရာ)က လက်ဖျားလေးဆွဲထား

ပါဆိုလို့ ဆွဲတာကိုများ သူက အင်တင်တင်နဲ့”

“ဟုတ်လား”







“ဟုတ်တယ်၊ ခုန (HAPPY)မဂ္ဂဇင်းအတွက် မျက်နှာ  
ပုံး ဓာတ်ပုံ ရိုက်သေးတယ်၊ ဟိုခုံဖြူဖြူလေးတွေမှာ” ဟု လက်ညှိုး  
ထိုးပြသည်။

“ဪ”

“ဆု” မကြေငြာခင်ကတည်းက မောင်လေးနှင့် ‘ပုံ’ပဲ ဆု  
ချိတ်လိမ့်မည်ဆိုတာ သိနေကြပါပြီ။

“နောက်မှ မပေးချင်ပေးချင်နဲ့ လက်သန်းလေး လှမ်းပေး  
တယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ တအား ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်တယ်” ဟု  
မောင်လေးက ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ကျေနပ်သလို ဆိုပါသည်။

“ကြည့်လုပ်ဦးနော် ... မုန်းသွားမှခက်မယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

ရွှေတွယ်တာက ဖွဖွပြုံးသည်။

စိတ်မဝင်စားပါဘူးဟု ဇွတ်အော်နေကတည်းက စိတ်ဝင်



စားနေမိတာကို ကာကွယ်လိုခြင်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ မောင်လေး  
စိတ်ကို မသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ကဲပါ ... ဒေါသတွေလျှော့လိုက်၊ ပြေပြေလည်လည်  
ပေါ့၊ မာနကြီးတယ်ဆိုတာလည်း ကောင်းတာပဲမဟုတ်လား၊ တော်ရုံ  
ယောက်ျားလေးကို ဂရုမစိုက်တဲ့သဘော၊ ထားပါတော့ မမပြန်ပြီ”

“အင်း”

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးကို နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့၏။  
အားလုံးပြီးမှ မောင်လေးနှင့်ပြန်လျှင် မေမေက တမျှော်မျှော်ဖြစ်ချင်  
ဖြစ်နေမှာ။ မေမေက သိပ်စိတ်မချ။ စိုးရိမ်ကြီးတတ်သူပါ။ အထူး  
သဖြင့် ရွှေတွယ်တာကို။

မေမေ စိတ်ပူအောင်လည်း ရွှေတွယ်တာကလည်း လုပ်ခဲ့  
မိတာ မဟုတ်လား။ ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်ဟု အမြဲ စိတ်ထဲက  
တောင်းပန်မိရင်း နောင်တရမိသည်။

x x x x







“ကိုကို ... ခုမှရောက်တာ မဟုတ်လား၊ အမြဲနောက်ကျ  
တယ်၊ တကယ်ပဲ”

“ပုံ”၏ ချစ်စဖွယ်အသံစုအောင့်အောင့်လေးကြောင့် ရွှေအာ  
ကာက လှမ်းကြည့်မိသည်။

တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက သူ့ကို မောသွားစေသည်။  
မိုင်ပေါင်းများစွာ ပြေးခဲ့ရသူလို ဆိုနှင့်သွား၏။ သက်ထားပုံက  
အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်ဖမ်းဆုပ်ကာ



နှုတ်ခမ်းစု အပြစ်တင်နေ၏။

ရွှေအာကာက ကြေကွဲစွာနှင့် အကြည့်လွဲမိသည်။

ခပ်ချောချောလူက ပုံ၏ချစ်သူဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းများသည်။

သူတို့ကိုကြည့်ရတာ ရင်းနှီးသည်။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လျက် ပုံ၏အမျိုးသားကို  
သေချာပြန်ကြည့်သည်။ ပုံနှင့် လုံးဝရုပ်ချင်းမဆင်ပါ။ မောင်နှမ  
လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ပုံက သူကြည့်နေတာကို မသိသလို မျက်နှာလွဲနေ  
၏။

“ကိုကိုရောက်နေတာ ကြာပါပြီကွာ”

“အမယ် ...မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အဟုတ် ...တကယ်ပါ”

“မယ့်ဘူး”

“စောစောတုန်းက ဟိုနားက ခုံဖြူဖြူလေးတွေမှာ ဓာတ်ပုံ



ရိုက်သေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီအချိန် မတိုင်ခင်က  
တည်းက ရောက်နေတာပါကွာ၊ ဒါ ညာပြောစရာလား”

“ပုံမှမတွေ့တာ”

“လူတွေ ဒီလောက်များတာ ကြပ်ညှပ်နေတာမဲ့၊ ပုံက  
စင်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုလုပ် တွေ့မှာလဲ”

“ပုံ ရှာနေတာပဲ”

“ကိုကိုက ပုံကို တစ်ချိန်လုံးကြည့်နေတာ”

“ဟုတ်လို့လား”

ကြည်နူးစွာနှင့် မျက်လုံးလေးတွေ တဖိတ်ဖိတ်လက်ဖြာ  
သွားသော ပုံမျက်နှာကလေးကို ငေးကြည့်ကာ သက်ပြင်းမော့ရှိက်  
ရင်း အကြည့်လွဲမိသူက ရွှေအာကာ။ မမြင်ချင်ပေမယ့် မြင်နေရ  
သည်။ မကြားချင်ပေမယ့် ကြားနေရသည်။ ပုံက မာနကြီးလွန်း  
သူကလေးပါ။ ထိုလူတစ်ယောက်ကိုမှ လှိုက်လှဲလိုလားစွာ ရှိနေ

www.burmeseclassic.com



တော့တာ။

ရွှေအာကာက သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကို လျှောက်သွားပြီး ရပ်နေလိုက်၏။ အင်တာဗျူး မြန်မြန်ပြီးချင်ပြီ။ သူ့အိမ်ကို ပြန် ချင်ပြီ။ စောစောတုန်းက သူ လုံးဝမပင်ပန်းပါ။ ခုတော့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ချင်ပြီ။ ရင်ထဲက အင်အားတွေ စုပ်ထုတ်ခံလိုက်ရသလိုပါ။

ပုံကတော့ ခုမှ ပိုပြီး သက်ဝင်နှိုးညှိလာသလိုပင်။ ရယ်သံချိုချိုလေးက လွင်နေသည်။

ပြိုင်ပွဲအပြီး သရဖူဆောင်းရချိန်မှာ သူမ နှစ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ်က အနားရောက်လာတော့ အပျော်က ထိပ်ဆုံးအထိ တက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ညီမလေးရေ ...ခဏလောက် ကူညီပါဦးကွာ”

ဗျူးဆရာမလေးက ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ဖို့ ပုံကို သွားခေါ်လာ



သည်။

ပုံက သူ့ဘေးမှာ ခပ်ခွာခွာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးရပ်ပြီး ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံ၏။ ရွှေအာကာက ပုံဘက်ကို လုံးဝဝဲးစောင်းမကြည့်တော့ပါ။ သူကလည်း ပုံမှာ ချစ်သူရှိတာ မသိလိုပါ။ အစကတည်းက သိခဲ့လျှင် သူ့ဘက်ကလည်း စည်းတစ်ခုထားမိမှာပါ။

အနည်းဆုံးတော့ စိတ်ဝင်စားမိသော သူ့ကိုယ်သူ ဘရိတ်အုပ် အရှိန်လျှော့နိုင်ခဲ့မှာပါ။

သူက ပုံကို မြင်မြင်ချင်း နှစ်သက်သဘောကျခဲ့မိပါသည်။ အခုတော့ သူ ဒါကို ဝန်မခံချင်တော့ပါ။ နှစ်သက်မိသော သူ့စိတ်ကလေး ငုံ့လျှိုးသွားခဲ့ရပြီ။ ရှိပါစေတော့။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အပြစ်မတင်ချင်။ သူမှမသိဘဲ။ မသိလို ဖြစ်ခဲ့ရတာ။

စရန်သတ်ပြီးသားဆိုတာ ကြိုတင်သိခဲ့လျှင် ရွှေအာကာက ရင်ခုန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com





စစ်စစ်မှန်မှန် ရင်ခုန်ခဲ့သော သူ့နှလုံးသားကို သူ အပြစ်  
မတင်ရက်ဘဲ ကရုဏာသက်သွားမိပါသည်။

ဟူး ...ရွှေအာကာ ...

ပထမဦးဆုံး ရင်ခုန်သံက အမှားအယွင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူ ခေါင်းယမ်းမိသည်။

ပုံနှင့် ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ပြီးသောအခါ အင်တာဗျူးအတွက်

မေးသမျှ ဖြေပေးရသည်။

သူ ပုံကို ထပ်မကြည့်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

ကိုယ်ကလည်း သိက္ခာရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်

ပါ။ စိတ်ခံစားမှုကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပါသည်။

x x x x



သက်ထားပုံက မသိမသာ ခေါင်းလေးငဲ့ကာ ကြည့်မိပါ  
သည်။ ရွှေအာကာက လုံးဝကို မကြည့်တော့ပါ။

သူတစ်ချိန်လုံး ကြည့်ကာကြည့်ကာနှင့် သိက္ခာမဆယ်နိုင်  
အောင်ဖြစ်နေတာက သိသာလွန်းသည်။ ကိုကိုကိုမြင်မှ တန်ခွား  
တာပါ။

သိသားပဲ ...

သူ့မျက်လုံးတွေကို ပုံ မသိတာမှတ်လို့။



ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို အတူတူဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပြီး သူနှင့် ပုံ ဆုချိတ်တာချင်း ညီတာနှင့်ပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စား ရင်ခွန်ရတော့မှာလား။

လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

ပုံမှာက ကိုကိုရှိသည်။ ကိုကိုက ပုံရဲ့ ထာဝရကိုပါ။

ပုံက ကိုကိုမှ ကိုကို။ ကိုကိုကလည်း ပုံမှပုံ။ ဘယ်သူမှ သူတို့ ကြားကို ဝင်လာလို့မရ။

ယုံကြည်စွဲမြဲသော ချစ်ခြင်းနှင့် လေးနက်စွာ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးကြတာပါ။

ရွှေအာကာ မျက်နှာပျက်သွားတော့ ပုံ အားနာမိတာ အမှန်ပါ။ သည်ထက်မြန်မြန် အသိပေး ကြေညာသင့်တာ မှန်ပေမယ့် အခွင့်ရေးမရ။



ကိုကိုက ပုံဘေးနားကို ခုမှပဲ ရောက်လာတော့တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံ လိပ်ပြာသန့်ပါသည်။ သူ့ကို ပုံ လုံးဝလိုလား ကြည်ဖြူဟန် မပြခဲ့ပါ။

ပုံက ရိုးသားတာကို ကြိုက်သည်။

သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထားသည်။

ကိုကိုကလည်း ပုံကို ယုံကြည်သည်။

ကိုကိုယုံကြည်မှုကို ပုံက အလွဲသုံးစားလုပ်မှာမဟုတ်။

လိမ်တာညာတာ ပုံ မုန်းသည်။

ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ ပုံက နေတတ်ပါသည်။

x x x x



ကော်ဖီဖျော်စက်ကလေးထဲကို ရေထည့်၊ ကော်ဖီမှုန့်ထည့်  
 ပြီး ကော်ဖီဖျော်နေသော ရွှေတွယ်တာအနီးကို ရွှေအာကာက  
 လျှောက်လာပြီး ခုံတစ်လုံး ဆွဲထုတ်ကာ ထိုင်ချလိုက်၏။ ကြည့်ရ  
 တာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံနှင့်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...ပုံကလေးက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ၊  
 ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့လေ”

“တော်ပါတော့ မမရာ”

ရွှေအာကာက သက်ပြင်း ဟူးခနဲရှိုက်သည်။





“မမ မသိဘူးဗျ။ သူ့မှာရည်းစားကြီး ငုတ်တုတ်နဲ့ဗျ” ဟု ရင်ဖွင့်လာ၏။

“ဟောတော့”

ရွှေတွယ်တာ လန့်ဖျန်သွားရသည်။ မျက်လုံးကလေး ပြူးထွက်ကာ မယုံနိုင်။

“ဘယ်လို ...ချစ်သူရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သေချာရဲ့လား မောင်လေးရယ်”

“မသေချာဘဲ ပြောမလား၊ ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ ကျွန်တော် မြင်တာဗျ။ ဟိုလူကြီးမျက်နှာကြီးကို ခုထက်ထိ မြင်နေမိတုန်းပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ” ဟု ရွှေတွယ်တာက ရင့်ဘတ်ကလေး ဖိရင်း မောင်လေးကို ဘယ်လို အားပေးနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိတော့ပေ။

“ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်”



မောင်လေးက ကြေကွဲစွာ ဆိုလာသည်။

“ဘာမှမသိသေးဘဲ ဇွတ်ရှေ့တိုးချင်တာကိုး”

ရွှေတွယ်တာက နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။

စောစောသိလိုက်ရတာ မောင်လေးအတွက် ကောင်းသည်။ ကိုယ့်မောင်လေးက ရွေးချယ်စရာတွေ အများကြီးပါ။ ပုံထက်သာတာ တွေနိုင်ပါသေးသည်။

“မေ့ပစ်လိုက်ပေါ့ မောင်လေးရယ်”

သည်တစ်ခွန်းတော့ တိုက်တွန်းမိသည်။

ရှေ့ဆက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုမှတော့ မေ့ပစ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားရတော့မည် မဟုတ်လား။

ဖေဖေနှင့် မေမေအတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ ငှဲ့ထည့်ပြီး

ဖန်ကြည်ဗန်းကလေးနှင့် ယူလာခဲ့မိ၏။

မဖြောင့်ဖြူးသော ရင်ခန်းသံအတွက် မောင်လေး အရမ်း

www.burmeseclassic.com



စိတ်ထိခိုက်သွားမလားမသိ။

စာနာစိတ်နှင့် သနားမိသည်။

x x x x



“အားနာစရာကြီးကွယ် ...မောင်မင်းမိုးလာတဲ့နေ့မှာ သမီးကမရှိဘူး၊ ညနေမှ ပြန်ရောက်မယ်ထင်တယ်၊ သူ့ဖေဖေနဲ့ စက်ရုံကို ဖါသွားတာကွဲ့”

မေမေအသံကြောင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပုခုံးပေါ်တင်ရင်း ထွက်လာသော ရွှေအာကာ ခြေလှမ်းတန့်သွားရသည်။ မနှုတ်စော စော ဧည့်သည်ရောက်နေပါရောလား။

ဧည့်သည်က အထူးဧည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

မမရွှေတွယ်တာနှင့် မိဘတွေ သဘောတူကြည်ဖြူထား  
သော ကိုမင်းမိုး။

မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် မျက်နှာကို တစ်ချက်ပွတ်တိုက်ကာ  
သူ ဖွဖွပြုံးပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ ဆက်လျှောက်လာမိပါသည်။

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဖုန်းကြိုမဆက်ထားတော့  
လွဲတာပေါ့၊ နောက်တစ်နေ့မှ ကျွန်တော် လာခဲ့ဦးမယ်၊ ဒီနေ့ညနေ  
အထိတော့ မစောင့်တော့ဘူး”

“အေးကွယ် ...ကော်ဖီသောက်ဦး၊ မုန့်လည်း စားပါ။  
ကြိုဖုန်းဆက်ထားရင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ဆင်ထားလို့ရတာပေါ့၊  
ဗြုန်းစားကြီးဆိုတော့ အိမ်မှာရှိတာလေးနဲ့ပဲ ဧည့်ခံရတော့မယ်”

“မဟုတ်တာဗျာ ...ကျွန်တော့်အတွက် တကူးတက  
ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ ရပါတယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲ ခြေချမိသော ရွှေအာကာက ဘေးတိုက်

မြင်လိုက်ရသော မင်းမိုးမျက်နှာကြောင့် ချာခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်  
သည်။

တော်သေးတာက သူ့ကို မေမေက ကျောပေးထားသဖြင့်  
လုံးဝမမြင်။ မမြင်တော့ လှမ်းမခေါ်။ ရွှေအာကာက နံရံကွယ်မှာ  
မတ်တတ်ရပ်ရင်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

မျက်စိနှင့် သေချာမြင်လိုက်ရပေမယ့် မယုံချင်။ လက်မခံ  
ချင်။ အဲဒီလူက မင်းမိုးလား။ ဟုတ်ပါ့မလား။

ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးတင်းကျပ်ပြီး ဘဝင်မကျနိုင်ဖြစ်ရသည်။  
ပုံ၏ကိုကိုက မမ၏ ကိုမင်းမိုး လာဖြစ်နေသည်။ တစ်ယောက်  
တည်းဖြစ်နေသည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ လောလောလတ်လတ် ဆိုခဲ့  
ဖူးတာ။ သူ့အတွက်တော့ မကောင်းဆိုးဝါးလို မျက်လုံးထဲ အလွတ်  
မှတ်မိနေသည်။

ရွှေအာကာ ခြေသံဖွဖွလျှောက်ပြီး အပေါ်ကို ပြန်တက်လာ

www.burmeseclassic.com





ပြီး အခန်းတံခါး ပိတ်ထားလိုက်၏။

မေမေလာခေါ်မှာစိုးလို့ပါ။ သူနိုးနေတာသိလျှင် ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးမှာ။ သူ မသိချင်။ သူ နှုတ်မဆက်ချင်။ ကိုမင်းမိုးလည်း သူ့ကို မှတ်မိချင် မှတ်မိမှာပါ။ ပုံနှင့် ဓာတ်ပုံတွေရိုက်တုန်းက ရှိနေခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုက သူတို့ မောင်နှမအတွက် ကံမကောင်း။ ဘာဖြစ်လို့များ ခုလို တွေ့ဆုံရတာလဲ။ မမရွှေတွယ်တာက အချစ်ကို လန့်နေရှာသူပါ။ ကိုမင်းမိုးက ဘယ်လိုလူလဲ။ ပုံကို ဘယ်လိုသဘောထားပြီး မမရွှေတွယ်တာကို ဘယ်လိုသဘောထားလဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေအာကာမကြိုက်ချင်တာအမှန်။ မမအတွက် စိုးရိမ်သည်။ စိတ်ပူသည်။ ပုံအတွက် စိတ်မအေးနိုင်။ ပုံကတော့ လူပုံအလယ်မှာ မော်ကြားယုံကြည်နေရှာသည်။ ကိုမင်းမိုးက ဘာကြောင့်များ မပြတ်မသား ဖြစ်နေရတာလဲ။



ပုံလို ချစ်သူလေး ဘေးမှာရှိနေမှတော့ မမကို ထပ်ပြီး မကြိုးစားသင့်တော့ပါ။

မမလို မိဘသဘောတူသူကလေးကို ရွေးချယ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ပုံ့ကို မလှည့်စားသင့်ပါ။ ကိုမင်းမိုး၏ လုပ်ရပ်ကို သူ နာကျင်မိသည်။

တစ်ဖက်က ဖြူစင်ရိုးသားသော မမ။

တစ်ဖက်က မာနကြီးသော ချစ်သူကလေး။

သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်ဆူပွက်လာတော့သည်။

x x x x

www.burmeseclassic.com



“မောင်လေး”

“ဟင်”

မမရွှေတွယ်တာက သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွဖွခေါက်ပြီး ဝင်လာရင်း သူ့ပုံစံကို အကဲခတ်သည်။

“အိပ်ပုတ်နေလို့ ဧည့်သည်မတွေ့လိုက်ဘူးဆို”

သူ အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာကို မေမေက တကယ်အိပ်ရာမနိုးသေးဘူးပဲ ထင်မှတ်ကာ လာမနိုး။ သူကလည်း မင်းမိုး





ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်မတွေ့ချင်။

“မမကို မေမေပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ရွှေအာကာက ခေါင်းအုံးကို ပိုက်ထားပြီး မမရွှေတွယ်တာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်၏။ စောစောစီးစီး မမကို ဖွင့်ပြောပြပြီး ကြိုတင်တားဆီးသင့်သလား။

“မေမေကတော့ တော်တော်သဘောကျပုံပဲ၊ စကားပြောတာ သိပ်ရည်မွန်တာပဲတဲ့”

ဟုတ်မှာပါ။ မျက်နှာက ချိုချို။ စကားသံက ချိုချိုနှင့်။ ကိုမင်းမိုးဟာ ခင်စရာကောင်းပြီး သဘောကောင်းတာ ပေါ်လွင်သည်။

“မမကို မေမေ ဘာပြောသေးလဲ”

“ဆေးသေချာချာ လှေလာဆုံးဖြတ်စေချင်တယ်တဲ့၊ သမီး”



မေမေ ရွှေ့လာတာ မဆိုးပါဘူးတဲ့”

“ဪ”

ရွှေအာကာက သက်ပြင်းထပ်ရှိုက်သည်။

မမရွှေတွယ်တာကို တစ်ခုခုပြောဖို့ သူဝန်လေးနေမိတာလည်း အမှန်ပဲ။ သူ အရမ်းတွေဝေနေမိသည်။ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်ရဲပါ။

“မမက ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဟင့်အင်း ...ဘာမှမသိသေးဘူး”

ရွှေတွယ်တာက ကျားလက်သည်းညှပ် အနီရဲကလေးနှင့် ဆံပင်တွေကို စုတင်လိုက်ပြီး ...

“မောင်လေးရယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းလက်ငင်း အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ခဲယဉ်းပါတယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com





တခြားတခြားသော ကောင်မလေးတွေထက် မမက အဆ ပေါင်းများစွာပိုပြီး စဉ်းစားတွေဝေမှာပါ။

“ဖေဖေ မေမေတို့က ကောင်းသလို စီမံပေးတာကိုတော့ မမနားထောင်လက်ခံရမှာပေါ့” ဟု တစ်ဖက်ကလည်း ဇွတ်မှိတ်ဆုံး ဖြတ်ထားသည်။

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မမနဲ့ တစ်သက်လုံး ပေါင်းသွားရမှာ”

ရွှေအာကာက မမကို အားမရ။

“ကဲပါ ...မောင်လေး အိပ်တော့”

ရွှေတွယ်တာက ‘ဂွတ်ဒီနိုက်’ ဟု အခန်းတံခါးလေး ပြန် ပိတ်ပေးကာ နှုတ်ဆက်ထွက်သွား၏။ သူ ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော် နိုင်။ ရင်ထဲမှာ အဖြေမထွက်သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်က နှိပ်စက်နေသည်။ မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မြန်မြန်ချချင်ပါသည်။

x x x x



ရွှေတွယ်တာက အခန်းထဲဝင်လာပြီး အဝတ်အစားလဲ သည်။ မောင်လေးကိုကြည့်ရတာ မရွှင်မပျနှင့်။ ‘ပုံ’ဆိုသော ကောင်မလေးအတွက် တော်တော်ခံစားနေရသလိုပင်။ မောင်လေး ကို အမြဲပျော်နေစေချင်ပါသည်။ မောင်လေးကလည်း ပျော်ပျော် နေတတ်သူပဲ မဟုတ်လား။ ကြာကြာ စိတ်မညစ်တတ်။

ကက်ဆက်ကလေး တိုးတိုးဖွင့်ကာ ပြတင်းပေါက်ဘေး နား ရပ်မိသည်။

www.burmeseclassic.com



ချစ်သူဝေ၏ ‘အစွန့်ပစ်ခံလရောင်’ သီချင်းကလေးက တစ်စုံတစ်ရာ ရင်ထဲ ခံစားရစေသည်။

“အချစ်ရေ xxx မိုးသောက်ယံ နိုးကပ်လာပြီ xxx ညတွေ နှင်းများနဲ့ စိမ်းစိမ်းစို ဆွေးဆွေး အတွေးတွေညဉ့်နက်ထဲ xxx

လှပစွာ ရှုံးနိမ့်သွားတဲ့ နှလုံးသားအတွက် xxx အနမ်းတွေ မွတ်သိပ်စွာ မျှော်လင့်မိပြီ xxx

ဇာလိုက်ကာ ပြာလွင်လွင်ကိုဖြတ်ပြီး လရောင်မှုန်ပျူပျူကို ငေးမောကြည့်ကာ ရွှေတွယ်တာ မင့်သက်ဖြာမိသည်။ ပြန်မတွေးဘဲနှင့် အတိတ်ကအကြောင်းတွေ တရေးရေး ပေါ်လာသလိုပင်။

ရွှေတွယ်တာဘဝမှာ အကျည်းတန်အရပ်ဆိုသော ထိုအကြောင်းအရာတွေကို ဘယ်တော့မှ ပြန်သတိမရချင်။ နှလုံးသားမှာ နင့်နေအောင် နာသည်။

“အလင်းတွေလမ်းပြပါ xxx



ဘဝခရီးအဆုံး မင်းရဲ့အလင်းတွေနဲ့ xxx

အစွန့်ပစ်ခံ လရောင်အောက်မှာ xxx

မည်းမှောင်တဲ့ညတွေ ပြီးသွားရင် xxx

ဆုံချင်ပြီ xxx

အချစ်ရေ xxx ကောက်ကျစ်တဲ့

မိုးကောင်းကင်အောက်က ဝေးပြီ xxx

နှုတ်ဆက်ခဲ့လမ်းလေးမှာ ဝေး xxx ဝေး xxx

ဝေးပြီ xxx

တို့နှစ်ယောက်သား ဟိုတုန်းက ဓာတ်ပုံလေးကို

ငေးကြည့်ကာ xxx

သီချင်းလေးက ရင်ထဲကို ဖြတ်သန်းစီးမြောပြီး တွယ်ပြီ

လာ၏။ အတိတ်ကို ပြန်သတိရသည်။

အချစ်ဆိုတာကို ဒုတိယအကြိမ် မမွေးဖွားချင်တော့ပါ။



ကြောက်လန့်နေမိပါပြီ။

ရွှေတွယ်တာ နှလုံးသားက မချစ်ရဲတော့လို့ပါ။ ကိုမင်းမိုးကို လက်ခံဖြစ်လျှင်တောင် မိဘတွေဆန္ဒတစ်ခုကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

x x x x

သူမလေးအမည်ကို စာအုပ်အဖုံးမှာ ရေးထားတာ တွေ့လိုက်ကတည်းက စတင်ပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

‘ရွှေတွယ်တာ’ဆိုပါလား...။

‘သူမက ဘယ်သူပါလိမ့် ... အတန်းရဲ့ ဘယ်နားက စားပွဲမှာ ထိုင်တာပါလိမ့် ...။’

နိုင်ငံခြားဘာသာရပ်တွေ သင်ကြားပေးသော သင်တန်းဌာနရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာအတန်းတစ်ခုမှာ သူမ ရှိနေတာဟာ သူတို့အဖို့ တွေ့ဆုံခြင်းရဲ့ အစလို့ ဆိုနိုင်ပါသည်။





သူဟာ အချစ်ကို ရှာဖွေနေသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

ဘဝမှာ ချမ်းတောင့်ချမ်းသာ ပြည့်စုံစွာ နေရဖို့ နည်းလမ်း ရှာနေသူသာ ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ သူ့ဘဝမှာ မဆန်းသောအရာ၊ အရေးမကြီး လှသောအရာ။ သူသေချာ မယုံကြည်နိုင်သောအရာတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

“နေရောင် ...အစောကြီးပါလား၊ မင်းလာခေါ်တဲ့ အချိန် ကလည်းကွာ ရှေ့ကအတန်းတောင် မဆင်းသေးဘူး”

“သိပါတယ်”

“ဒီနေ့မှ ဘာကြောင့် ဝီရိယတွေ ပိုသာနေတာလည်းကွာ လာပါ ...လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်တာ ကောင် ပါတယ်”

“နေဦးကွ ...မဖြစ်သေးဘူး”



“ဘာလို့လဲ”

စန်းလွင်ဦးက မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။

နေရောင်က စီးကရက်မီးခိုးငွေ့ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးမှ

မထိတထိ တစ်ချက်ပြုံးကာ ...

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေတာ”

“ဒီသင်တန်းကလား”

သူခေါင်းညိတ်သည်။

“အခုဆင်းလာမယ့် အတန်းကလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ ...ငါတို့နဲ့အတူတူပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ရွှေတွယ်တာ”

“ဪ ...ကျစ်ဆံ့ပြီးနှစ်ဖက်ခွဲနဲ့ ခပ်အေးအေးကောင်မ

လေးလား”





“အင်း”

“မင်းနဲ့တစ်ခြားစီ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

နေရောင်၏မျက်နှာမှာ ခံပြင်းမှုတစ်မျိုးနှင့် ကွက်ခနဲ ပျက်

သွား၏။

စန်းလွင်ဦးက အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက သူငယ်

ချင်းဆိုတော့ သူ့ဘဝအကြောင်းကို အတော်အတန် သိထားသည်။

သိလို့လည်း ထိထိမိမိ ထိုးနှက်လိုက်တာ ...။

“သူ့အိမ်က လိုက်ပို့ရင် မာခဲတူးတွေ၊ ခရောင်းတွေနဲ့

ကားတွေက ရှယ်ကြီးပဲ”

“ဟ ...မင်းက တယ်သိနေပါလား”

“ငါတို့နဲ့ လိုင်းမတူပါဘူးကွာ၊ သွားမလုပ်ပါနဲ့”

စန်းလွင်စကားကို နေရောင်က မတုံ့ပြန်ပါ။

လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်၊ ကိုယ့်အယူအဆနှင့်ပဲ။

ဒါကို တခြားတစ်ယောက်နှင့်တူအောင် ညှိနေဖို့မလို။

“ဘေးကနေ မင်းအသာနေ၊ ကြောက်ရင်လည်း ဝင်မပါ  
နဲ့ပေါ့ကွာ”

“မင်း သူ့ကိုလိုက်မလို့လား”

“အခုမှ ကြည့်နေတုန်းပါ”

ဒီကောင် စကားများတာ သိပ်အာရုံပျက်သည်။

အမှန်တကယ် သူ့နဲ့ဘေးမှာ စန်းလွင်လို သူငယ်ချင်းမျိုး

မရှိသင့်။

ဒီကောင်က ရိုးသားတာလား၊ ပြိန်းတာလား၊ ဘာမှန်းမသိ

တဲ့ကောင် ...။

နေရောင်က သူ့ကို စကားမပြောဘဲ လမ်းထိပ်ဖက်

ကားဝင်ရာ လမ်းဆီ လှမ်းကြည့်နေသည်။



ထိုအချိန်မှာပင် ရွှေတွယ်တာတို့အိမ်က ကားတစ်စီးဖြစ်  
သော စူပါဆလွန်းအလုံး နက်ပြာလေးက လမ်းထဲသို့ ဝင့်ကြွားစွာ  
ခပ်ငြိမ်ငြိမ် မောင်းဝင်လာသည်။

လှတဲ့ကောင်မလေး စီးတဲ့ကားမို့ပဲလား ...

အရောင်တူ ... နိဒယ်တူပဲ ဖြစ်ဦး ဒီကားက ပိုပြီး တောက်  
ပြောင်ထည်ဝါနေတာ အမှန်ပဲလို့ နေရောင်ထင်မိသည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပုံလေးက ညင်သာသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေကို လွှဲဖယ်မရအောင် ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်  
လွန်းသည်။

ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် ကချင်ထည်ချည်သားလို အစလိုမျိုး  
လေးကို အထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ထားသည်။

အင်္ကျီက ကျည်တံလေးတွေပါသော ရင်ဖုံးလက်ပြတ်ပုံ  
သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးမို့ လှပသော သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်း



နှင့် ကွက်တိပါပဲ။

ခွာချွန်ဖိနပ်အနက်လေးနှင့် လမ်းလျှောက်ပုံက ညင်သာ  
နွဲ့နှောင်းတာကြောင့် ဖက်ရှင်ပွဲဝင်ဖြိုင်လာသော ကောင်မလေး  
အလား ထင်မှတ်ရအောင် အသက်ရှူမှားဖွယ်ပါ။

နေရောင် စူးငေးစွာ စိုက်ကြည့်မှင်သက်နေမိသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ

ဒါမျိုးကို ခေါ်တာဖြစ်မည်။

နေရောင်က ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ သူမနောက်မှ လှေကား  
ပေါ် လိုက်တက်ခဲ့သည်။

ခြေသလုံးသားက အလှတစ်ပါးဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားက

လည်း သိပ်မှန်တာပါပဲလား။

သူမလေးရဲ့ ခြေသလုံးက အတော်လှတာဖြစ်သည်။

စန်းလွင်ကတော့ စိတ်ပျက်တဲ့ပုံနှင့် ခြေလှမ်းနေတဲ့တို့

www.burmeseclassic.com





ပါလာသည်။

နေရောင်ကတော့ သူမဆီက ရေမွှေးနံ့သင်းသင်းလေးကို ရှု၊ ရှိုက်ကာ ရင်ဖိုလှုပ်ရှားနေမိသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားရတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပါပဲ ရွှေတွယ်တာရယ် ...။

မင်းကတော့ ယုံချင်မှ ယုံလိမ့်မယ်။

ကိုယ်ဟာ ဘယ်မိန်းမကြောင့်မှ ဘဝမှာ မတုန်လှုပ်ပါဘူး

လို့ အမြဲတမ်း သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့သူပါ။

မင်းနဲ့ကျမှ အရှုံးပေးရတော့မယ် ထင်တယ်။

ရွှေတွယ်တာက အတန်းထဲဝင်ကားနီးမှာ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်

လှည့်ကြည့်သည်။

လှေကားလက်ရန်းကိုမှီလျက် တွယ့်တာကို မော့ကြည့်နေ သူမှာ အရပ်မြင့်မြင့် ခပ်ချောချောနှင့် စူးရှရုဗျက်လုံးများကိုလည်း



ပိုင်ဆိုင်သေးသည်။

သို့ပေမယ့် သူ့ရုပ်ကို သူယုံကြည်မှု ပိုပိုသာသာထားရှိ တာတော့ သေချာသည်။

ပြီးစစ ကြည့်တတ်ပုံဟာ မိန်းကလေးတို့စိတ်ကို အလွယ် တကူ ညှို့စားနိုင်မည့်ပုံ။

သူ့အပြုံးမှာ ငေးကာ ရွှေတွယ်တာ ရင်ခုန်မြန်သွားရပါ သည်။

အားတုံ့အားနာလေး ရှက်စနိုး ပြုံးဖြစ်သည်။

တွယ်တာကို သူ တမင်ထိုင်စောင့်ကြည့်နေတာဟု ထင်မိ သောအထင်ဟာ သူ့အမူအရာကြောင့် ပိုမိုခိုင်မာသွားရသည်။

ထို့အတူ ရင်ထဲ ကြည်နူးလှိုက်ဖိုသွားမိသည်။

သူ့ကို နောက်ထပ်မကြည့်တော့ဘဲ စာသင်စားပွဲပိုင်းမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။





တွယ်တာတို့ စာသင်ခန်းမှာ စားပွဲတစ်ဝိုင်းချင်းစီ ထိုင်၍ အတူတကွ စာဖတ်၊ စာဆွေးနွေး၊ သင်ထောက်ကူ ဒီဗီဒီအခွေတွေ ကြည့်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဘာသာပြန်ကြ။ ကစားပွဲလေးတွေ ဖန်တီးကြ။ အုပ်စုလိုက် ပိုစတာတွေ ရေးဆွဲကာ ပြိုင်ပွဲတင်ကြ၊ ပန်းချီရေးကြ စသဖြင့် ယောက်ျားလေး မိန်းကလေး မခွဲခြားဘဲ တန်းတူရည်တူ ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာ နွေးနွေးထွေးထွေး သင်ကြား ပေးသော ပုံစံသစ်ဖြစ်သည်။

စာကို အလွတ်ကျက်၊ နောက်တော့ စာမေးပွဲဖြေ၊ ထိုပုံစံ မျိုး မဟုတ်သဖြင့် စာသင်ခန်းက ကစားကွင်းနှင့်တူပြီး ပျော်စရာ ကောင်းသည်။

ငြီးငွေ့ပင်ပန်းခြင်းမရှိဘဲ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ဖော်ထုတ် ပြသဖို့ အခွင့်အရေး ရသည်။ ထို့ကြောင့် သင်တန်းလာတက်ရတာ ကို တွယ်တာ ပျော်နေမိသည်။



အခုလို မိမိကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်ကာ နူးညံ့ချိုရိ သော မျက်လုံးတွေနှင့် ငေးမောတတ်သူတစ်ယောက် နီးနီးကပ်ကပ် ရှိလာတော့ နှလုံးသားမှာ ပူနွေးရှိန်းမြဲကာ ကျောမလှုံ။

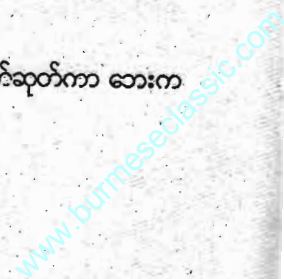
သူတို့အုပ်စုထိုင်တဲ့ စားပွဲက တွယ်တာတို့နှင့် မလှမ်း မကမ်းပါပဲ။

သူက တွယ်တာမျက်နှာကို တည့်တည့်မြင်ရအောင် သူ သူငယ်ချင်းရဲ့နံ့နေရာ လဲထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ဆီက ခပ်အုပ် အုပ်ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သင်တန်းချိန်စဖို့ နည်းနည်းစောနေသေးသဖြင့် လူလည်း မစုံသေးပါ။

ရောက်နှင့်ပြီးသူတွေက ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုဆူညံနေ ကြသည်။

တွယ်တာက ထိုင်ခုံကို နည်းနည်းနောက်ဆုတ်ကာ ဘေးက





ကောင်မလေးနှင့် ကွယ်လိုက်သည်။

အားမနာ ပါးမနာ ဒီလောက်ကြည့်နေတာ ...။

သူ့ကို စချင်တာလည်း ပါသည်။ သူမမြင်ရအောင် ပုန်း  
နေချင်မိတာ ရှက်နွေးနွေး ခံစားချက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်ထင်  
တာပါပဲ။

ဘာမှန်း မပြောတတ်ပါ။

ညှို့တတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သိမ်းပိုက်မှု  
ဆန်ဆန် မျက်လုံးတွေဟာ တွယ်တာနှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်နေတာ  
မို့ လက်ဖျားအေးကာ ကြောက်လည်းကြောက်မိသည်။

သူ့ကို စတင်သိလိုက်ရသောနေ့ကစလို့ သူဟာ တွယ်တာ  
နှင့် တစ်နည်းနည်း ပတ်သက်လာတော့မှာပဲဆိုတာ စိတ်က အလို  
လိုသိနှင့်သည်။

အချစ်ဟာ စစ်ပွဲတစ်ပွဲဆိုရင်တော့ ရွှေတွယ်တာက ပြင်



ဆင်ချိန်မရဘဲ နွဲ့လိုက်ရတဲ့သူ ဖြစ်နိုင်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် တိုက်ရ  
တော့မည်ဆိုလျှင် တွယ်တာမှာ ပရိယာယ်ဆိုသော လက်နှက်မျိုး  
အဆင်သင့် ပါမလာခဲ့ပါ။

ရှင်အနိုင်ယူသွားလည်းပဲ တွယ်တာ ကျေနပ်မိမှာပါ။

ဘုရားရေ ...ငါ့ဦးနှောက်ထဲမှာလည်း သူ့အကြောင်းချည်း  
ပဲ ရောက်နေပါလား ...။

မချစ်ဖူးသေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး  
စိတ်လှုပ်ရှားမှုဟာ သိပ်များသိသာနိုင်သလား။

ရွှေတွယ်တာက ကွယ်ထားတာ လုံလှပြီထင်နေသော်  
လည်း သူက နောက်တစ်ယောက်နှင့် နေရာထပ်လဲပြန်ရာ ရှေ့မှာ  
ဘွားဘွားချည်းရှိနေပါလား။

မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ သူရယ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com





ပုန်းနေလို့ မရပါဘူးကွာဆိုတဲ့ ပုံစံအမူအရာမျိုးပါ...  
ရွှေတွယ်တာက နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်လို့ ရှက်စနိုး ခေါင်း  
ငုံ့ချမိသည်။

“ဟေ့ ...ရွှေတွယ်တာ”

“ဟင်”

“မနက်ဖြန် လိုက်မှာလား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဟယ်...ငါတို့ ဒီလောက်ဘေးကနေ ပြောဆိုနေတာ  
သူမကြားဘူးမော့၊ ဟ ...ဟ စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်”

“ရွှေမင်းသားဆီရောက်”

စားပွဲဝိုင်းက သူငယ်ချင်းတွေ ရိပ်မိစွာ အတိုင်အဖောက်  
ညီညီ စ...ကြသည်။

“ကိုကိုက ရွှေမင်းသား၊ ကျွန်မက စင်ဒရဲလား”



“ဟဲ့ ...သွားမကြည့်နဲ့လေ၊ ရိပ်မိသွားဦးမယ်”

ထိုနေ့မှာပဲ တစ်ဝိုင်းထဲတိုင်သော သူငယ်ချင်းတို့က သူ  
အကြောင်းကို စတင်ပြောကြတာ။

“ပုံစံလေးကတော့ အမိုက်စားပါပဲ”

“နာမည်ကလည်း နေရောင်တဲ့”

“နင်တို့ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့စနေက ဂိမ်းအစီအစဉ်မှာ သူနဲ့ငါနဲ့ တွဲရတယ်”

“ဟိ...ဟိ တွဲရတယ်တဲ့”

“အတူတူကစားရတာကို ပြောတာပါနော်”

ဇင်မာက မျက်စောင်းရွယ်ကာ ဖြေရှင်း၏။

ရွှေတွယ်တာက မျက်မှောင်လေးကုပ်ထားမိသည်။

မထင်မှတ်စရာ ကောင်းရအောင် သူ့ကို သင်တန်းက

မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားကြတာ သိသွားရသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ရဲ့ဆွဲဆောင်မှုက ထင်ရှားနေသည်။

“ဇင်မာရယ် ... နင်နဲ့မို့ပေါ့၊ ရွှေတွယ်တာနဲ့ဆိုရင်တော့  
ဇာတ်လမ်းပဲ”

အုပ်စုထဲမှာ မျက်ခုံးထူထူနှင့် အလှမပြင်လှသော ရွှေတွယ်  
တာကိုမှ နေရောင်က စိတ်ဝင်စားပုံရသည်မဟုတ်လား။

“လျှောက်မပြောပါနဲ့ဟယ်”

“ငါတို့လျှောက်မဖွဲ့လည်း ... သူက နင့်ကို လှုပ်ရှားမယ့်  
ပုံကြီးပါနော်”

“ဟော ... တွေ့လား၊ ရယ်နေတယ်”

“သူ့ဘာသာရယ်တာပဲ”

“သိပ်ကြည်နူးနေတဲ့ပုံပါ”

သူ့အပြုံးကလည်း ပြောစမှတ်ပြုရအောင် ချိုမြူးနေတာ  
အမှန်ပါ။

ပြုံးမျက်နှာနှင့် စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေပုံဟာ တွယ်တာအာရုံ  
ထဲကို အလွန်နက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင်လှုပ်ခတ်စေသည်။

သူ့ကို မော့မကြည့်ရဲတော့တာမို့ ဆရာဝင်မလာခင် စာအုပ်  
ကြီးဖြင့်ပြန်တော့လည်း ဘေးက စ၊ ကြ နောက်ကြပြန်သည်။

“ဟေ့ ... ဒီနေ့ကစပြီး စာကြိုးစားတော့မယ်၊ ရည်းစား  
လုံးဝမထားဘူး၊ ကြားလား”

“မေမေရေ ... သမီးက ငယ်သေးတယ်နော်”

ရွှေတွယ်တာတို့ မေမေက တစ်ခါတစ်ရံ ကျူရှင်လိုက်ပို့  
တတ်သလို သူ့သမီးကို မျက်စေ့အောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင်  
ချစ်တတ်တာလည်း သိထားတော့ သူငယ်ချင်းတွေက မေမေနဲ့  
တိုင်မှာပဲဟု နိုင်ရာဖိပြီး စ၊ နေတော့တာ။

ရွှေတွယ်တာ သူတို့ကို စိတ်မဆိုးပါ။

ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်

ချစ်တော့မလိုလို အရိပ်အယောင်တွေ တွေ့ရရင် ဒီလိုပဲ စ,ချင်စရာ  
ကောင်းတတ်သလား။

တွယ်တာ မတွေးတတ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့စ,နေတော့ ပိုရှက်ရသလို ပျော်လည်း  
ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မိသလိုပါပဲ။

“စားမလား”

ဟိုဘက်က ပီကေ လှမ်းပေးတော့ ဒီဘက်ကလည်း  
အချဉ်ထုပ်တွေ၊ နေကြာစေ့တွေ ပြန်ပေးသည်။

ဟိုဘက်စားပွဲနှင့် တွယ်တာတို့စားပွဲ အပေးအယူမျှကာ  
ရှုပ်ယှက်ခတ်နေဆဲမှာပဲ အခန်းထဲကို ဆရာ ဦးစိုးလွင် ဝင်လာတာ  
ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။

ရွှေတွယ်တာ ...

အချိန်ရရင် ကော်ဖီဆိုင် အတူတူထိုင်ချင်တယ်။

ပလိစ် ...နှစ်ယောက်ထဲမှာ ...။

သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်မလား။

နေရောင်

မိုးမိုး ♦ စာပေ

သူ့ဆီက စာတိုလေးတစ်ရွက် ရောက်လာလျှင် သူငယ်  
ချင်းတွေက ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖတ်ကြသည်။

ပြီးလျှင် မခံရပ်နိုင်စွာ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ...

“လိုက်မှာပဲ ...လိုက်မှာပဲ” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်  
ဟစ်ကာ အားလုံးလိုက်ဖို့ တာဆူထားကြလေသည်။

အဲလိုရေးမှ ပိုဆိုးနေပြီ နေရောင်ရေ။

သိရဲ့လား ...။

x x x x

မိုးမိုး ♦ စာပေ





သူချိန်းသော ဟမ်ဘာဂါဆိုင်လေးထဲကို ဝင်လိုက်သည်  
ဆိုလျှင် ရွှေတွယ်တာ လက်ဖျားတွေ့ အေးစက်လာသလို စိတ်တွေ  
လည်း လှုပ်ရှားနေမိကာ နံဘေးက ဇင်မာ့လက်ကို ဆုပ်ထားမိ  
သည်။

“ဟဲ့ ...ဟိုမှာ”

နေရောင်က စားပွဲမှထကာ ရွှေတွယ်တာ့ကို ဆီးကြိုလိုက်  
သည်။



သူ့နှုတ်ခမ်းက အပြုံးမှာ ကျေနပ်သွားသောအပြုံး။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ဆယ်မိနစ်လောက်ရှိမယ်”

“နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ်”

“ရှင်မခေါ်တော့ ကျွန်မတို့က ရအောင်လိုက်လာတာ

ဟင်း ...ဟင်း”

ဇင်မာနှင့် မိုးမိုးက ရယ်ရယ်မောမော ဝင်နောက်သည်။

“ဟိတ် ...တွယ်တာ၊ စားပွဲခွဲမထိုင်ရဘူးနော်၊ ငါတို့

နဲ့ပဲ အတူတူထိုင်ရမယ်”

“ဟာ ...အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ”

“ဘာလို့လဲ ကိုနေရောင်ရဲ့”

“ကျွန်တော်က ရွှေတွယ်တာကို အခုချက်ချင်းပဲ ပရိုပိုစ်



လုပ်မှာ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“ဟင် ...ပေါ်တင်ကြီး”

“နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူးလေဗျာ၊ နော် ...တွယ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဟိုဆိုဖာပိုင်းလေးမှာ သီးသန့်ထိုင်ရအောင်”

သူက တွယ်တာကို ခေါ်ဆောင်သဖြင့် တွယ်တာ သူငယ်ချင်းတွေဖက် အားတုံအားနာ ကြည့်မိသည်။

“ရပါတယ်ကွာ ...သူတို့နားလည်ပါတယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပစေ၊ တွယ်တာ နာရိဝက်ပဲ အချိန်ရတာနော်၊ တော်ကြာ နှင့်အိမ်က လာကြိုနေတော့မှာ”

“အင်းပါ”

တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေပါလား ...။

နေရောင်သည် ပြုံးရယ်နေသော်လည်း စိတ်ထဲမှာဖြင့်

www.burmeseclassic.com



ရွှေတွယ်တာရဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးတွေကို ကြည့်မရပေ။

ကာယကံရှင်ထက်ကို ပိုအဖြစ်သည်းပြနေကြတာ မဟုတ်လား။

ဇင်မာတို့ကလည်း သူတို့ကို မျက်နှာမလုပ်လှဘဲ တွယ်တာ့ကိုသာ ချက်ချင်းခွဲထုတ် အပိုင်စီးချင်ပုံရသော နေရောင်ရဲ့ လိုရင်းဆန်လှသော အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတို့ကို သဘောမတွေ့ချင်ပေ။

ရွှေတွယ်တာကလည်း သိပ်အတားတားကိုး။ သူ့ကို နှစ်သက်လိုလားပုံရတာ အသိသာကြီးကိုး။

ဟိုက ရောင့်တက်တော့မပေါ့။

ဇင်မာတို့သုံးယောက်သား စားပွဲဝိုင်းမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ဟမ်ဘာဂါစားရင်း အတင်းအုပ်နေမိကြသည်။

တွယ်တာကတော့ မှိန်ပျံပျံ၊ ပြာလဲ့လဲ့ ဆိုင်ခန်းလေးထဲ



သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင် ရှက်နေမိကာ မျက်နှာငုံထားမိသည်။

“တွယ်တာ ...ဘာစားမလဲ”

“ရပါတယ်၊ ပိုကာပဲ သောက်မယ်”

“အောရင့်လား ...တစ်ခုခုစားဦးလေ”

နေရောင်ပဲ မှာပေး၏။

ပြီးတော့ ဝိတ်တာလေးထွက်သွားတာနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ သူမလက်ကို ဖျပ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ...

“အရမ်းချစ်တယ် ...မြင်ကတည်းက ချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုချစ်မှန်းကို မသိဘူးဗျာ”

တွယ်တာ လန့်ဖျပ်စွာ လက်ကိုရုန်းသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့သွားမည်လေ။

“ဘေးလူတွေကို သိပ်ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ထားလိုက်ပါ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုပဲကြည့်၊ ခင်ဗျားကို ချစ်လို့ သေနိုင်

www.burmeseclassic.com





တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အို ...ဖြေးဖြေးငြောစမ်းပါရှင်”

“ဟာ ...ဖြေးဖြေးမရဘူး၊ အချိန်လည်းမရှိဘူး၊ မြန်မြန်  
ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီညနေ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်”

“ဟင့်အင်း ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခေမေကိုယ်တိုင် လာကြို  
မှာ”

“တွယ်တာက သိပ်ကြောက်တတ်တယ်နော်”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် သတ္တိရှိလား၊ တကယ်သတ္တိရှိမရှိ၊ ကျွန်တော်  
စောင့်ကြည့်မယ်”

သူသည် တစ်ထိုင်တည်း ရည်းစားစကား တန်းပြော  
သလို တွယ်တာကိုလည်း ချစ်သူတစ်ယောက်လို ကြင်နာယုယ  
စွာ တို့လိချင်ပုံဖြင့် နဖူးပေါ်က ဆံနွယ်တို့ကို ဖွဖွသုပ်တင်ပေး



သည်။

“တွယ်တာဆံပင်လေးတွေက ပျော့နူးတာပဲနော်၊ ပြီးတော့  
သိပ်လှ တာပဲ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းက ပြောတယ်။  
အဲဒီကောင်မလေးက အရမ်းအေးတဲ့ပုံပဲတဲ့၊ မင်းသွားမချစ်နဲ့တဲ့၊  
ဘယ်ရမလဲ ကျွန်တော်ချစ်တာ ချစ်မှာပဲ၊ ဒီကောင်မလေး ကျွန်တော်  
ကိုကျ လှူပုံထင်နေတယ်၊ တကယ်တမ်း ကျွန်တော် လှူပုံလည်း  
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သိရဲ့လား တွယ်တာ၊ တစ်ခုကြိုပြောထားမယ်၊  
ဘယ်သူ့စကားမှ နားမယောင်နဲ့ဗျာ၊ သိလား၊ ကျွန်တော့်စကားပဲ  
ယုံ၊ ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး ရွှေတွယ်တာအပေါ်မှာ ဘယ်သူက  
ကောင်းနိုင်ဦးမှာလဲဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူပြောနေပုံက နူးညံ့ချိုသာစွာ လှိုက်လှဲနေသည်။

သူ့စကားသံ တိုးတိုးက တွယ်တာ နှလုံးသားထဲ ညှင်သွား  
စွာ တိုးဝင်သည်။



ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကို ဇွတ်မှိတ်ယုံစားမိတာ အမှန်

ပါ။

သူဟာ ဘယ်လိုလူစားဖြစ်မလဲ တွယ်တာမသိ။ သူ  
နောက်ကြောင်းလည်း ဘာဆိုဘာမှမသိ။

ဒါပေမယ့် သူပြောသလိုပဲ မြင်မြင်ချင်းပဲ သူ့ကို စိတ်ဝင်  
စားမိသည်။ ပြီးတော့ အလိုလို ယုံကြည်မိသည်။

နီးနီးကပ်ကပ် စကားပြောခွင့်ရတော့ တွယ်တာ ရင်ဖိုကာ  
သူ့ကို ချစ်မိပြီဆိုတာ သေချာသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုချစ်လား”

ခပ်တိုးတိုးကပ်မေးတော့ တွယ်တာ ရယ်မိသည်။

“ဖြေလေဗျာ ...ရယ်စရာပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သိချင်

လွန်းလို့ မေးနေတာဗျ”

“ရှင်သိနေပြီ မဟုတ်လား”



“ဟာကွာ ...ဘာရှင်လဲ၊ မောင်လို့ခေါ်”

“အမယ်”

“အဲလို နှုတ်ခမ်းမစုနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်မိမယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ၊ ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုး”

“မရဘူး ... အရမ်းချစ်လို့၊ ဖြေလိုက် ... ချစ်လား”

“အင်းပါ”

“မကြားရဘူးကွာ ... ထပ်ပြော မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့”

သူသည် တွယ်တာကို အချိန်ယူဖို့၊ စဉ်းစားဖို့၊ မူနေဖို့ပင်

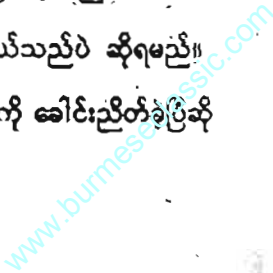
အခွင့်အရေးမပေးခဲ့ပါ။

တွယ်တာကလည်း ထိုအချိန်က ဘာကြောင့်မှန်းမသိ

သူ့ကို မငြင်းရက်ဘဲ အားနာလိုက်လျှောလွယ်ခဲ့သည်။

အချစ်စိတ်သည် အလွန်ဆန်းကြယ်သည်ပဲ ဆိုရမည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုနေရောင်ကို ခေါင်းညိတ်ခွဲပြီဆို



တာ ကိုယ့်ဘာသာ မယုံနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

ငါတကယ်ပဲ ရည်စားတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့ပြီဆိုသော ခံစားချက်အသစ်က ရင်ခုန်ယစ်မှုးဖွယ်တော့ အကောင်းသားပါပဲ။

စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်မိတော့လည်း အပို။ စာဖတ်လို့ လည်း မရ။ ကိုနေရောင်ရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ မြင်နေပြီး သူ့စကားသံ တွေပဲ ကြားယောင်သည်။

ပြုံးနေသော သူ့မျက်နှာကို မြင်တွေးမိလျှင် တွယ်တာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အလိုလိုပြုံးလာရသည်။

ကိုနေရောင်က ကော်ဖီဆိုင်က အထွက်မှာ မနက်ဖြန်တွေ ကြဖို့ တစ်လက်စတည်း ချိန်းခဲ့သည်။

စင်မာတို့က မေးမြန်းစပ်စုကြရာ ရွှေတွယ်တာက သူ ရည်းစားစကား ပြောတယ်ဆိုတာပဲ အသိပေးပြီး သူမဘက်က အဖြေပေးလိုက်ပြီဆိုတာ ဖွင့်မပြော။ နှလုံးသားရေးရာမှာ တစ်ပါး

သူတွေ ဝေဖန်မှာ မလိုလားခဲ့ပါ။

အချစ်ဆိုတာ တိုင်ပင်နှိုးနှောပြီးမှ ကောက်ချက်ချ အဖြေ ထုတ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလို့ တွယ်တာ ထင်သည်။

စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ချစ်စရာရှိ ချစ်လိုက်ရတာပဲ ပျော် သည်။

ကျွန်တာ ဘာမှမစဉ်းစားချင်။

သူမ ချစ်သူရသွားပုံဟာ သိပ်မြန်ဆန်လွန်းလှတာ မှန်ပေ မယ့် ကိုနေရောင်ရဲ့ အချစ်တွေကို တွယ်တာ ယုံကြည်မိသည်။

x x x x





“မင်းကိစ္စထဲ ငါမပါဘူးနော်၊ ဒါပဲ”

“မပါနဲ့ကွာ ...ဒါကြီးပဲပြောနေတာပဲ၊ ကျွတ်”

စန်းလွင်ဦးက သူ့ကို ဘုဆတ်ဆတ်ကြည့်သည်။

ဒီကောင် သက်သက်မနာလိုတာပဲဖြစ်မည်။

တဖန်ကယ်ဆို သူ့နဲ့အလွတ်ကြီး။

သူငယ်ချင်းဖြစ်ရုံနှင့် နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ် ဝေဖန်

ချင်သည်။



သူ့ဘာသာ ရည်းစားရသွားတာ ဘာဖြစ်သလဲ။

သူငွေ့သမီး ချောချောလေးကို ကြိုက်မိတော့ ဘာဖြစ်  
သလဲ။

ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲမဟုတ်လား။

“မိန်းကလေးတွေကလည်း ရုပ်ချောတာကို တော်တော်  
မက်တာပဲ၊ အကျင့်စာရိတ္တကို မလေ့လာတော့ဘူးလား။”

“စန်းလွင်ဦး ... မင်းတော်တော့၊ ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ  
မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး။”

“ဪ ... နေရောင် မင်းက ဒီလိုကြေးလား၊ မင်း  
အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတုန်းက အိမ်ပေါ်တင်ပြီး ကျွေးထားတာ  
ဘယ်သူလဲ၊ မင်းပြဿနာတက်လာတိုင်း လိုက်ရှင်းပေးတာ  
ဘယ်သူလဲ၊ မင်းလို အမြဲတမ်း မြေဖမ်းနေတဲ့ကောင်ကို ဘယ်သူ  
စိတ်ရှည်လဲ၊ မင်းဖက်က ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး မင်းအပေါ် ရဲဘော်

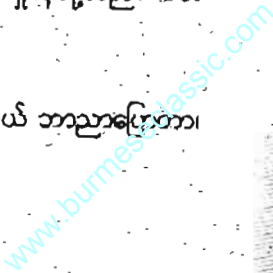


ရဲဘက်စိတ်ထားတဲ့ သူ့ကိုမှ မင်းက ကန်ချင်တယ်ပေါ့လေ၊ ရတယ်  
... ရတယ် ... သိပ်ရတယ်၊ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် ပွဲပြီးအောင်လို့”

“လာကျိန်ဆဲမနေနဲ့ ... စကားကို ယောက်ျားပီပီသသ  
ပြော၊ ငယ်ကျွေးငယ်နာဖော်လို့လည်း ဂရုမစိုက်ဘူးဗွဲ့၊ နားလည်  
လား၊ နေရောင်ဆိုတာ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်၊ ဘဝမှာ ကြုံသလို  
တူသလို ရှင်သန်လာတာ၊ ငရဲကျနေတဲ့လူဆိုတာ ပြာပူတာလောက်  
ကို စာဖွဲ့ဖို့မလိုဘူး၊ မင်းပြောချင်ရာပြော၊ ငါလုပ်ချင်ရာ ငါလုပ်  
မှာပဲ၊ ဘယ်သူတားတား နာခံမယုံကောင်မဟုတ်ဘူး။”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ကျေးဇူးတန်းဖို့ ဝန်မလေးဘူးဆို  
တာ သိပါတယ်၊ ဦးကောင်းစံလို မင်းကို တောက်လျှောက်လိုက်  
ဏပ်ပြီး ပညာသင်ပေး၊ မြင့်တင်ပေးတဲ့သူ ရှိနေလို့လည်း မင်း  
ဒီလောက် ဘဝင်မြင့်ရတာပါ။”

“လူကြားကောင်းအောင် မွေးစားတယ် ဘာညာပြောတာ၊





မင်းမသီရင် ပြောပြလိုက်မယ်၊ ငါက သူ့အိမ်မှာ အောက်ခြေသိမ်း အဆင့်ပါ”

နေရောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်နှာတာအမှန်။

ပညာသင်ပေး ... ကျောင်းထားပေးတယ် ဆိုပေမယ့် သူဟာ ဦးကောင်းစံတို့အိမ်မှာ မာလီလည်းဟုတ်၊ ဒရိုင်ဘာလည်း ဟုတ်။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အောက်ခြေသိမ်း ခိုင်းဖတ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

စာကျက်ချိန်ကို ကိုယ့်အိပ်ချိန်ထဲကပဲ ဖွဲပေးလာရတာ ခရီးထွက်ရင်လည်း လိုက်သွားရသေးသည်။

စာမေးပွဲကျတော့ အပြောအဆိုခံရသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးကောင်းစံရဲ့ ဇနီးက သူ့ကို တော်တော်နှိမ်သည်။

အခုလည်း ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တစ်နေရာပေးဖို့အရေးကို အင်အားစုကားပြော ညံ့သည်ဆိုပြီး သင်တန်းကို အရင်တက်ခိုင်း တာဖြစ်သည်။



သူ့သဘောနှင့်သူဆို တက်မှာမဟုတ်။

ထိုသို့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်တစ်နေရာ ရဖို့ကိုပင် သူ့ဘက်

က အပေးအယူ လုပ်ခဲ့ရပါသေးသည်။

ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း နေရောင် စိတ်တို သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မကျေနပ်။

အမြဲတမ်း ခက်ခဲကြမ်းတမ်းကာ အနှိမ်ခံဖြစ်သော သူ့ ဘဝသူ စိတ်နှာလှပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့မိသားစုက မင်းအပေါ်မှာ ကျေးဇူး ချီတာပဲ၊ မင်း ကတိပေးထားပြီးမှ ဒီလိုတွေ ရွှေ့ပုံနေရင်”

“ခြေမရွှပ်ပါဘူး ... ဒါအတည်”

“မနေ့က ကောင်မလေးကို ဘယ်မ၊ သွားတာလဲ၊ တစ်နေ့ ဘုန်းပျောက်နေတယ်”

နေရောင်က မဖြေ။







နှစ်ဦးသဘောတူ သွားလာလည်ပတ်တဲ့ကိစ္စကို သူက  
လာပြီး စွဲချက်တင်ချင်သေးတာကြည့်။

“သူ့မားသားသီရင် မင်းမလွယ်ဘူး၊ ပြဿနာတက်မှာ”

“တက်တက်ကွာ”

နေရောင်လည်း စိတ်မရှည်။ ပြန်ပြီး ဘုတောပစ်လိုက်  
သည်။ ထိုနေ့က သူနှင့်စန်းလွင်ဦး အခြေအတင် စကားများကြ  
ရင်း မခေါ်မပြော အခြေအနေထိ ရောက်သွားသည်။

ခေါင်းမာပြီး တဇွတ်ထိုးဆန်သော နေရောင်ကတော့  
နောင်တမရပါ။

ဒီကောင် သေးကနေ ဦးနှောက်စား၊ နားညည်းနေတာ  
တွေ သက်သာသွားတာ သူက ပိုတောင်ကြိုက်ပါသည်။

x x x x



နေရောင်နှင့် စန်းလွင်ဦးတို့ သင်တန်းမှာ တစ်ယောက်  
တစ်နေရာ ခွဲထိုင်ပြီး အရှင်းစကားမပြောတော့သလို ဒီသက် မိန်းက  
လေးအုပ်စုမှာလည်း ဇင်မာတို့ကတစ်ဖက်၊ တွယ်တာက  
တစ်ယောက်တည်းနှင့် တစ်ဖက် ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေရပါသည်။

“တွယ်တာ ...နှင့် အတန်းလစ်နေတာ အရေးမကြီးဘူး၊  
နှင့်အမေက ငါတို့ချည်း လာမေးနေတာ၊ သူငယ်ရှင်းဆိုတော့လည်း  
သားထွက်လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မကောင်ဘူး၊ ဇောနတ်ပိုင်ပြော



နေရတာ၊ သီလား”

“ဟုတ်တယ် ...နေရောင်အကြောင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါး စုံစမ်းကြည့်ဦး၊ လိပ်စာပေးတော့သာ ကောင်းစံကုမ္မဏိယ သူတကယ်နေတာ ရွှေပြည်သာလို့ ပြောတာပဲ”

“အဲဒါ သူ့သူငယ်ချင်းအိမ်ပါ”

တွယ်တာက နေရောင်ဘက်မှ ကာကွယ်ရပ်တည်သည်။

“အစက ကောင်းစံကုမ္မဏိယပိုင်တဲ့ခြံမှာ သူက ခြံစောင့်တဲ့”

“ဘာ ...အဲဒါ သူ့သူငယ်ချင်း စန်းလွင်ဦး သက်သက် အပုပ်ချတဲ့သဘော၊ သူ တွယ်တာကို အကုန်ပြောပြတယ်၊ ဦးကောင်းစံက သူ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါ်ပြီး မွေးစားခဲ့တာပါ။ အခုလည်း ကောင်းစံကုမ္မဏိယမှာ အလုပ်ပေးဖို့ပါ”

သူတို့စကားကို ရွှေတွယ်တာ နားခါးသည်။



လိုတာထက် ပိုနှိမ့်ချချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

အစတုန်းကတော့ သူတို့ပဲ ကိုနေရောင်ကို ချောလိုက်တာ၊ ခိုက်လိုက်တာနှင့် ဝိုင်းဝန်းသဘောကျ အမှတ်တွေပေးခဲ့တာပါ။

ရွှေတွယ်တာ ဘာမှမသိခင်ကတည်းက သူတို့က နေရောင်နားမည်ကိုရော၊ နေရောင်ရဲ့ အကြောင်းတွေပါ ကြိုသိနေခဲ့ကြတာ။ ကြိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ကြတာ။

အခု ရွှေတွယ်တာတို့ ချစ်သူဖြစ်သွားပြီဆိုမှ သဘောထားအမြင်တွေ ပြောင်းကုန်တာ။

ချစ်သူဘက်မှ နာခံခက်သဖြင့် ဇင်မာတို့အပေါ် တွယ်တာ စိတ်ခုလာရသည်။

နေရောင်ကသာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို နည်းစားစကားပြောရင် သူတို့လည်း လက်ခံမှာပါ။ ထိုအခွင့်အရေးကို ခပ်အေးအေးနေတတ်တဲ့ ရွှေတွယ်တာက မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိ

www.burmeseclassic.com



သွားတော့ သူတို့ နေရင်းထိုင်ရင်း ဂျလက်စီဖြစ်ကုန်တာဟု တွယ်ဟာ ထင်သည်။

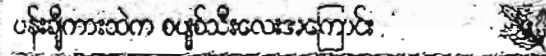
ဒီယောကျိန်းလေးတစ်ယောက်ကို အခုပဲ အကောင်းတွေ စွပ်ပြောပြီး နောက်ရက်ပိုင်းလေးခြားတာနှင့် လူဆိုးစာရင်း၊ တောလေ ဂျမိုးစာရင်းကို မရအရသွင်းတာဟာ စိတ်သဘောထား မှန်ကန် တယ်လို့ ယူဆလိုရမလား။

ထိုသို့သော ခေတနာဟာ ဖြူစင်ပါတယ်ဟု ပြောလို့ရ မှာတဲ့လား။

တွယ်တာတော့ မယုံရေးချမယုံ။

ဘေးလူကြားစကားတွေထက် ချစ်သူစကားကိုသာ ယုံကြည်ချင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရွှေတွယ်တာက ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ကိုနေရောင်ဖက် ရပ်တည်ခဲ့သည်။



ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲပြောကြပေစေ...။

နေရောင်က သူမအပေါ် ကြင်နာယုယ အလိုက်သိသည်။

အကြိုက်ဆောင်သည်။ အလျှော့ပေးသည်။ အလေးအနက်ထား ဦးစားပေးသည်။ သူမမျက်နှာ တစ်ချက်ကလေး မညှိုးစေရပါ။

သူ့ရင်ခွင်ဟာ တွယ်တာအတွက် အလွန်သာယာခွဲခွဲကပ်ဖွယ် သော ကမ္ဘာသစ်ကလေးတစ်ခု။

“တွယ်တာရယ် ... မောင် ဘဝမှာ မိန်းကလေး

တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ ချစ်မိလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မထင်မိ ဘူး။ တွယ်တာက မောင့်အတွက် သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ မောင်လေ

တွယ်တာ ဆွေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်မယုံကောင်ပါ။ မောင့်အပေါ် ဘယ်တော့မှ မရက်စက်ပါနဲ့ကွာ၊ တွယ်တာ ရက်စက်ရင် မောင်

ငိုရလိမ့်မယ်၊ မောင် အသည်းကွဲရလိမ့်မယ်”

“ဆို ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”





“တွယ်တာ့မေမေသာ သိသွားရင်”

“မသိပါဘူး”

“တစ်ခုခုဆို မောင့်နောက်လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်”

“သဘောတူလာအောင် အတူတူကြိုးစားတာပေါ့”

“သေချာပါတယ် ...သဘောတူဖို့ကတော့ ဒီတစ်သက် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟိုနေ့က မောင့်ကို ကားထဲက လှမ်းကြည့်သွားပုံကို ကြောက်တောင်ကြောက်တယ်”

မောင်က ပုခုံးတွန့်ပြသည်။

“မေမေက အဲလိုသဘောဆိုးဆိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ တွယ်တာ့ကို စိတ်မချတတ်တာတစ်ခုပါ”

“အင်း ...အဲလို အမေက ဝှက်ထားချင်တဲ့ ကောင်မလေးရှိလို့လည်း မောင်က ပိုချစ်မိတာကွ သိလား”

ပြောပြောဆုံဆို မောင်က တွယ်တာ့ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်း



ကာ တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အနီးလေးတွေက တွယ်တာ့ကို အရာရာမေ့နေအောင် ယိုင်နဲ့ယစ်မူးစေသည်။

\* \* \* \*



လှော်ကားဥယျာဉ်ကအပြန်မှာ တွယ်တာမျက်နှာလေးက  
ထိပ်ပန်းမှုနှင့် အနည်းငယ် ခွမ်းနေပေမယ့် သူမရဲ့အပြုံးလေးကတော့  
သစ်လွင်လတ်ဆတ်နေသည်။

မောင် တစ်ချိန်လုံး အနားမှာရှိသဖြင့် ရင်ထဲမှာ အလိုလို  
အော်နေရတာအမှန်။

အချစ်သည် သူမအတွက် စွမ်းအားနှင့် ထူးဆန်းသော  
အတ္ထိတွေကို ပေးအပ်သည်။

ထိုညနေက သူမက အင်္ကျီဖြူလှလှနှင့် အပြာအပြာနှင့် နှစ် ဝက်ဒီထူလေးကို ဝတ်ထားပြီး ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်ခွဲကျစ်ထား သည်။

မောင်က သူမကျစ်ဆံမြီးလေး နှစ်ဖက်ကို ခပ်ဆဆ ကိုင် တွယ်ကြည့်ရင်း ...

“မခွဲချင်တော့ဘူးကွာ” ဟု မချင်မရဲ ဆိုလာသည်။

တွယ်တာက မျက်လုံးလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“တကယ်ပဲကွာ ... အိမ်ကို လုံးဝမပြန်ချင်တော့ဘူး”

“ဘုရားရေ ... မောင် ဘယ်တွေလျှောက်သွားမလို့လဲ”

“မသွားပါဘူး ... တွယ်တုန်းကနေ ဘယ်သွားရေ

ရှိဦးမှာလဲ”

ထိုနေ့က သူမကား၊ သူ့အကြည့်တို့က အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု နှင့် နက်ရှိုင်းနေခဲ့သည်။

ဒီနေ့ တွယ်တာတို့ သင်တန်းပြီးသွားလို့ မနက်ပိုင်းက သင်တန်းဆင်းပွဲ အခမ်းအနား ကျင်းပသည်။

သီချင်းတွေဆိုကြ၊ မုန့်တွေစားကြနှင့် ပျော်စရာကြီးပါ။

ပြီးတော့ အတန်းသူအတန်းသားတွေ စုကာ လှော်ကား

သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တွယ်တာက မေမေ့ကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပစ်ကနစ်

သိုက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဆက်ထားပြီးသားမို့ ခပ်အေးအေး။

အပြန်မှာ မောင် ကုမ္ပဏီက ယူလာသော ဒိုင်နာကားပေါ်

တက်ရင်း ဇင်မာတို့ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကောင်းကောင်းပြန်နော် တွယ်တာ၊ အိမ်ကိုတစ်ခါတည်း

တန်းတန်းပြန်ဦး”

“ဟဲ့ ... အိမ်မပြန်လို့ ငါက ဘယ်သွားရဦးမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ”





“ဟုတ်တယ်ဆို... ခင်ဗျားတို့သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော်  
တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးပြီ၊ သူ့အမေဆီသာ အကြောင်းကြားလိုက်  
နေရောင် ခိုးပြေးသွားပြီလို့၊ ဟား ...ဟား”

“ဆိုး... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် ကြေညာနေတာကြောင့် ခေတ္တတို  
တစ်ချက်ဆိတ်ကာ တွယ်တာက တိုးတိုးတားမြစ်သည်။

“သူတို့ကို အမြင်ကပ်လို့ပါ”

“ရှား... ကြားသွားဦးမယ်”

ထိုအချိန်က မောင်-နောက်ပြောင်နေတာဟု ထင်ခဲ့ပေမယ့်  
နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ရင်း ဦးချစ်  
လာတော့ တွယ်တာလည်း ပျာပျာသလဲ နာရီကြည့်သည်။

အချိန်တွေ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အကုန်မြန်ရပါသလဲ  
ည ရှစ်နာရီရှိနေပြီ။



“ပြန်မယ်လေ”

“မပြန်ပါဘူး”

“မောင်နော်”

“တွယ်တာ မောင်နောက်မလိုက်ရဲဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“မောင်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ဘယ်လို”

အခုမှပဲ သူ့မ တကယ်မျက်လုံးပြူးရသည်။

“သင်တန်းလည်း ပြီးပြီလေ၊ တွယ်တာ့အမေက  
ဒီလောက်တင်းကျပ်တာ၊ ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တွယ်တာ သင်တန်းတစ်ခု ထပ်တက်မှာပါ”

“နောက်လာမယ့်အချိန်တွေကို မယုံဘူးကွာ၊ ဘာမှမသေ  
ဘူးဘူး၊ အခုလက်ရှိ အချိန်က လက်တွေ့အကျဆုံးပဲ၊ ဒီည အိမ်



မပြန်တော့ကွာ ဒါပဲ၊ တွယ်တာ ငြင်းရင် ဒါ မောင့်ကိုမချစ်လို့ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သတ္တိရှိရင်ငြင်းလေ ...ရှေ့ကလာတဲ့ ကားနဲ့ ခေါင်းချင်း  
ဝင်အောင်းပစ်လိုက်မယ်၊ မောင်စိတ်ညစ်နေတယ်၊ မောင့်ရဲ့စိတ်ကို  
မစမ်းပါနဲ့ကွာနော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မောင်တို့ အတူတူနေရ  
အောင်၊ တစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြီး အထီးကျန်နေရရင် မောင်  
သေလိမ့်မယ်၊ မောင့်ကို သနားပါကွာ၊ မောင် မနေနိုင်တော့ဘူး  
တွယ်တာကို ဟောဒီလို အမြဲတမ်း ဖက်ထားချင်တယ်”

“ဟွန်း ...မောင်နော် ကားကို ကောင်းကောင်းမောင်း”

တွယ်တာ စိုးထိတ်စပြုလာသည်။ တစ္ဆေထိုးဆန်လှသော  
နေရောင်ရဲ့ အပြုအမူကိုလည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ကြောက်လန့်ခဲ့  
သည်။

သူ နောက်မဆုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတော့ တွယ်တာ



ရင်ခုန်ကြမ်းကာ စိုးရိမ်လာမိသည်။

တကယ်ပဲ သူခေါ်တဲ့နောက် လိုက်သွားရမလား။

တွယ်တာရဲ့ မင်္ဂလာဦးကို ဒီလိုမျိုး ပစ်စလက်ခတ်

ဆုံးဖြတ်လိုက်ရမလား။

သေချာတာကတော့ မောင်မြို့ငြင်မှာ သူမမခံစားနိုင်။

မောင့်ကို သူမ သိပ်ချစ်သည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော သူမဘဝကို မောင့်လက်ထဲ

အပ်ကာ မောင်နှင့်ပဲ လက်ထပ်မှာပါ။

သို့သော် တွယ်တာ စဉ်းစားတာက ဒီလိုဖြုန်းစားကြီး

မီးရာလိုက်ဖို့မဟုတ်။

စကားမပြောနိုင်အောင် တွယ်တာ စိတ်လှုပ်ရှားလန့်ဖျပ်

နေမိသည်။

“ကြောက်နေလား ...မကြောက်ပါနဲ့၊ မောင်တစ်ယောက်

လုံး ချစ်လေးအနားမှာ ရှိပါတယ်။ မောင့်ကို အားကိုးစမ်းပါ။”

နေရောင်သည် လှိုင်သာယာဘက်က ဆောက်လက်စ  
ဂိုဒေါင်ရှိရာ ခြံဝင်းထဲ ကားကို မောင်းဝင်လာသည်။

ခြံသော့က သူ့မှာရှိပြီးသား။ သူ ခုတလော ဒီမှာ လာ  
စောင့်အိပ်နေကျပါ။

တွယ်တာ့ကို မရအရ သူ့ဇွတ်ခေါ်လာပြီးမှ မျက်နှာလေး  
ပျက်နေတာတွေ့တော့ ကရုဏာသက်မိသည်။

မီးရောင်နီကျင့်ကျင့်လေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ သစ်သားအိမ်  
အကြမ်းလေးက ပေါ်လွင်လာသည်။

သူမဝခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကွပ်ပျစ်လေးပေါ် ထိုင်စေ  
သည်။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်”

တိုးတိုးဖွဖွ အားပေးကာ သူမကို နမ်းရှိုက်လိုက်စဉ်

အလားတွေ အေးစက်တုန်ယင်နေတာ သတိထားမိသည်။ လက်ဖျား

လေးတွေ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့လည်း အေးစက်စေးထန်းနေသည်။

ကိုယ်မှားများ မှားပြီလား ...။

ကိုယ့်ဘဝထဲကို ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို အတင်းခေါ်သင့်

ရဲ့လား။

“တွယ်တာ ... စကားပြောဦးလေ”

“မေမေ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

သူမရဲ့ တီးတိုးစကား ...။

“အဲဒါထားလိုက်စမ်းပါ။ သိပ်နောက်ဆံတင်းတာပဲ”

သူ့ရဲ့ ပြစ်တင်သံကြောင့် စိတ်ထဲ ပိုမိုအားငယ်သွားမိ  
သည်။

“မောင် ... အခုအိမ်ပြန်ပြီး မနက်ဖြန်မှ တရားရုံးမှာ

ထက်မှတ်ထိုးရင်ရော မဖြစ်ဘူးလား”

www.burmeseclassic.com





နေရောင် ခေါင်းယမ်းသည်။

အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရင်ရော ...

သူမရင်ထဲ သိပ်နာကျင်သွားမလား ...။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဒီမိန်းကလေးကို မစွန့်လွှတ်ချင်တာတ  
တစ်ဖက်၊ သူ့ဘဝလမ်းကြမ်းကြမ်းထဲ ဆွဲမခေါ်ရက်တာက တစ်ဖက်  
နှင့် မပြတ်မသား တွေ့ဆုံနေမိသည်။



ကိုယ့်ဘဝထဲ ဆွဲမခေါ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ဘဝ နှစ်ခု  
တာပဲ ရှိနိုင်သည်။ ဆင်းရဲခါးသီးမှုတွေပဲ ပြည့်နှက်နေမည်။

တွယ်တာရယ် ...ကိုယ်တကယ် မတရားဘူးထင်တယ်  
ကွာ။

ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ။

“မဖြစ်ဘူး ...ဘာကြောင့်လဲဟင်၊ တွယ်တာကို မယုံလို့

လား”



“ဟုတ်တယ် ...အခုနေ မင်း ကိုယ့်မျက်စိရှေ့က  
ပျောက်သွားလိုက်တာနဲ့ အရာရာက ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်၊ အခု  
တစ်စက္ကန့်နဲ့ နောက်တစ်စက္ကန့်ဟာ တူမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ်  
တော့ မောင် မခွဲနိုင်လို့သာ ခေါ်လာမိတာ၊ မင်းကို လက်ထပ်လို့  
မဖြစ်ဘူး”

နေရောင်သည် ရုတ်တရက် သူမကိုယ့်ကို မုန်းချင်လည်း  
မုန်းဝါစေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို လက်ထဲရောက်နေမှ မခူးခြေရက်  
သော သူ့စေတနာမေတ္တာသည် သူ့ကိုယ်တိုင် မယုံကြည်နိုင်အောင်  
ဆန်းကြယ်သည်။

နေရောင်စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲ အံ့သြထိတ်လန့်ရသူက  
အွယ်တာ။

မောင့်မျက်လုံးထဲ နာကျင်စွာ စူးစိုက်ကြည့်တော့ သောင်

www.burmeseclassic.com



က မလုံမလဲ အကြည့်ကို ရှောင်ဖယ်သည်။

ပြီးမှ ခေါင်းငုံ့ကာ တစ်ခွန်းချင်း ခပ်အေးအေးပြောသည်။

“မောင်နဲ့ အန်ကယ်လီဦးကောင်းစံရဲ့ တူမနဲ့ ရောစပ်ထားတယ်။ လက်ထပ်ပွဲလုပ်ပေးဖို့လည်း သူတို့စီစဉ်ထားပြီးပြီ။ အဲဒီကောင်မလေးက ခြေတစ်ဖက်မသန်ဘူး။ သူ့ကို မောင် မချစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးကောင်းစံက မောင်ကို တုမ္မဏီခွဲတစ်ခု ထောင်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကတိတောင်းလို့ ကတိပေးလိုက်မိတယ်။ မောင်ဘဝမှာ ကုမ္မဏီပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သေးတယ်”

သူမသည် ထိုစကားတွေကို မောင်ပြောနေတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု မယုံကြည်နိုင်စွာ အံ့အားသင့်စွာ နားထောင်ငြိမ်သက်နေမိသည်။

အိမ်သေးသေးလေးထဲမှာ သူမနှင့် မောင်တို့ရဲ့ အသက်ရှူသံလေးပဲ ကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသည်။



လက်ထပ်သူဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူမကို နေရောင်က ဘာသဘောနှင့် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါလိမ့်။

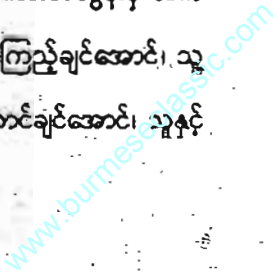
သူမရဲ့နှလုံးသားတွေ ပူလောင်လောက် နာကျင်ဒေါသနှင့် တဆတ်ဆတ်ခုန်လာခဲ့သည်။

မာနတွေကို နင်းခြေခံလိုက်ရသလို သူမအသည်းထဲမှာ ခါးသက်လှသည်။

အချစ်ဆိုတာ ချို့မြန်ခြင်းမဟုတ်ဘော့ခဲ တမဟုတ်ချင်း နှာပဲ အလွန်ခါးသွားသည်။

သောက်၍မရ၊ မျိုချ၍မရလောက်အောင် ခါးသော ကော်ဖီ တစ်ခွက်လိုမျိုး။

တစ်ခါတစ်ရံ လူတစ်ယောက်ကို စကားတစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောချင်အောင်၊ မျက်နှာကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ချင်အောင်၊ သူ့စကားကိုလည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ နားမထောင်ချင်အောင်၊ သူ့နှင့်



ပတ်သက်၍ ဘာဆိုတာမှ မသိချင်၊ မကြားချင်၊ နောင်ဘယ်သော  
အခါ မကြုံချင် မဆုံချင်လောက်အောင် ရာနှုန်းပြည့်ကျော်လွန်သော  
အလွန်ဥပက္ခာဆန်သော အမုန်းတစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်နိုင်ကြောင်း  
တွယ်တာကိုယ်တိုင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါကိုသိရင် မင်း မောင့်ကို နာနာကြည်းကြည်း မုန်း  
နိုင်တယ်ဆိုတာသိပါတယ်၊ သိနေရက်နဲ့ မင်းကို ...”

“ရှင် ဘာမှထင်မပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မ  
ပြန်ပါရစေ”

မေမေရယ် ...

သမီး အရမ်းနောင်တရပါတယ်။

မေမေ ရောက်မလာခင်ကတည်းက အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်  
ထားပါပြီ။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို နေရောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ထံမှ

ရုန်းဖြစ်အောင် ရုန်းထွက်ခဲ့မှာပါ ...။

မေမေ ယုံပါနော် ...သမီးကို ယုံပေးပါ။

ဦးကောင်းစံ ဇနီးနှင့် သိက္ခာမဲ့နေသဖြင့် ဂိုဒေါင်ဆောက်

ထက်စနေရာဆီ မေမေ အချိန်မီ လိုက်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဝေဖန်တို့ဆီက သူမ ခိုးရာလိုက်သွားပြီဟူသော သတင်း

စကားအရ မေမေက အချိန်မလွန်မီ ထိန်းသိမ်းတားဆီးပေးနိုင်ခဲ့  
ပါသည်။

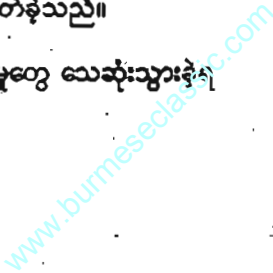
ထိုသတင်းကို တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ခဲ့ပေမယ့်

အန္တော့ကတော့ အရင်လို အဖြူထည်မဟုတ်တော့ဘဲ နာမည်  
ပျက်တစ်ခုနှင့် စွန်းထင်းခဲ့ဖူးတာတော့ အမှန်ပါ။

အချစ်ကြောင့် သူမ အားငယ်တတ်ခဲ့သည်။

အချစ်ကြောင့်ပဲ သူမရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ သေဆုံးသွားခဲ့ရ

သည်။







ထိုအချစ်ကြောင့်ပဲ သူမ တွေဝေတတ်ခဲ့၊ သင်္ကာမကင်း  
ဖြစ်ခဲ့၊ သံသယဖြစ်ခဲ့၊ ကြောက်ရွံ့ခဲ့၊ နာကျင်ခဲ့၊ တွန့်ဆုတ်ခဲ့၊ ကိုယ့်  
ဘာသာ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့။ သေချာခြင်းတင်းမဲ့ခဲ့နှင့် အချစ်ဆိုတာ  
ကြီးကို ဒီတစ်သက်အဖို့ရာ ဝံ့ဝံ့စားစား လက်ခံရယူဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့  
ဘူး ထင်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အချစ်ကို မရှာဖွေတော့ဘဲ သူမ အေးအေး  
လူလူ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် မိဘသဘောတူသော 'မင်းမိုး' သည် သူမ  
ဘဝထဲ၊ သူမအတွေးထဲသို့ ထပ်တစ်ကြိမ် မမျှော်လင့်ပါဘဲ ဝင်  
ရောက်လာခဲ့သည်ဆိုပါတော့နော်။

\* \* \* \*



ဖုန်းသံမြည်လာတာမို့ ရွှေတွယ်တာက ဆေးလက်စ  
ဖန်ခွက်ကလေးတွေကို ချထားပြီး ဗေစင်မှာ လက်ဆေးလိုက်သည်။  
လက်သုတ်ပဝါလေးနှင့် လက်ကိုသုတ်ပြီး တယ်လီဖုန်း  
ရီရာ ပြေးလာခဲ့၏။ မေမေက ဈေးသွားနေသည်။ ဒေါ်လေးမိလည်း  
အမေနှင့် ပါသွားသည်။ မောင်လေးက ခုထက်ထိ အိပ်ရာမနိုး  
သေးပါ။ မောင်လေးက စောစောထကျင့်မရှိ။ အလုပ်ကိစ္စ မလွဲ  
ရွှောင်သာရှိမှသာ အိပ်ချင်မူးတူး နိုးလာတတ်သည်။

www.burmeseclassic.com



“ဟဲ့လို”

“ရွှေအာကာတို့ အိမ်ကပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လူက အိပ်ရာမနိုးသေး ဖုန်းက ဦးဆုံးဝင်လာပြီ။

“ကျွန်မတို့က (HAPPY)မဂ္ဂဇင်းကပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟို ...ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ကိစ္စလေးပါ။ သက်ထားပုံနဲ့ ရှေ့လ  
က ဖေဖေါ်ဝါရီဆိုတော့ အမှတ်တရနဲ့တွဲပုံလေး အသစ်အဆန်းဖြစ်  
အောင် ထည့်ချင်တာနဲ့ လှမ်းမေးရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ခဏလေးနော်၊ မောင်လေးကို ခေါ်ပေးဇာ  
မယ်”ဟု ဖုန်းခွက်ဘေးချထားပြီး မောင်လေးကို နှိုးပြောရသည်။

“မောင်လေး ...နှင့်ဖုန်း၊ အလုပ်ကိစ္စ” ဆိုမှ မျက်လုံးကို  
ကြိုးစားဖွင့်ပြီး ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။

“တကယ်ပါပဲ”

အိပ်ရာပေါ်က ဝုန်းခနဲ ဆင်းသွားတော့ ရွှေတွယ်တာပဲ  
ခနေသာလျက် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကောက်သိမ်းပေးရ၏။

ပြီးတော့မှ အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာလျက် လုပ်လက်  
အလုပ်ကို ဆက်လုပ်သည်။ မောင်လေးက ဖုန်းပြောပြီးမှ အောက်  
ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ပါ”

“မဂ္ဂဇင်းအဖုံးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အထဲမှာလည်း အင်တာဗျူးထည့်ချင်သေး  
ဏယ်တဲ့”

မောင်လေးက ထမင်းစားပွဲက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟဲ့ ...မောင်လေး မျက်နှာမသစ်ဖူးလား”



“ကျွန်တော် အိပ်ရေးမဝသေးဘူး”

“ဖြစ်ရမယ် ...နီးလာမှတော့ ဖြန်အိပ်ဦးမလို့လား။

စောစောက ပြောသွားတယ်။ သက်ထားပုံနဲ့ဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နှစ်ယောက်စလုံး အားမယ့်ရက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ညှိရမှာ”

“မောင်လေးတို့ ဆုံခဦးမှာပေါ့”

“ဆုံမှာတော့ မပူနဲ့၊ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်ပွဲတစ်ခုရှိတယ်။

သူလည်း လျှောက်လွှာတင်သွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါသနာချင်းလည်းတူ၊ အချောချင်း

လည်းညီ၊ အလုပ်မှာလည်း တွေ့ဆိုတော့ တကယ်လိုက်ဖက်ကြ

တာပါ။ သက်ထားပုံမှာ ချစ်သူမရှိခဲ့လျှင် အကောင်းသား။ ရု

“ကျွန်တော် မျက်နှာသွားသစ်တော့မယ်”

မောင်လေးက အပေါ်ထပ်ပြန်တက်သွား၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ဆယ့်လေးရက်အတွက် အမှတ်တရဟု

ဆိုလာတော့ မောင်လေးစိတ်ထဲ နည်းနည်းထိသွားမလား မသိပါ။

ရွှေတွယ်တာ ကရုဏာသက်မိသည်။

သက်ထားပုံဆိုသော ကောင်မလေးကို ရွှေတွယ်တာက

လည်း မြင်မြင်ချင်း နှစ်သက်လိုလားမိတာအမှန်။

မောင်လေးက လေးလေးနက်နက် မြတ်နိုးသက်ဝင်နေတာ

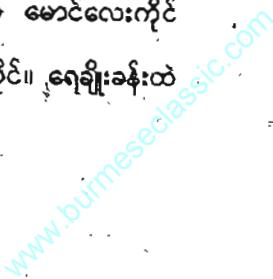
လည်း ရွှေတွယ်တာက အလိုလိုရင်းနှီးကြည်ဖြူနေမိတာလည်း

မိလိမ့်မည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းမြည်လာတော့ မောင်လေးကိုင်

အသံဟု စောင့်နေပေမယ့် တော်တော်နှင့်မကိုင်။ ရေချိုးခန်းထဲ

ဝင်နေပြီလား မသိပါ။







“ဟဲလို”

တစ်ဖက်က အသံမပေးဘဲ ငြိမ်နေသေး၏။ ပြီးမှ ...

“ရွှေတွယ်တာလား” ဟု တန်းမေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုမင်းမိုးများ ဖြစ်နေမလားဟု စိတ်ကထင်မိပါသည်။

“ကျွန်တော် မင်းမိုးပါ”

ထင်ထားမိတာ မှန်သည်။

“ဒီနေ့အားရဲ့လား”

“ရှင်”

သူ့ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်။ သူက တွေ့ဖို့ချိန်းချင်တာ

လား။ အိမ်ကိုလာဖို့များလား။

“ကျွန်တော် လာခဲ့ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ရပါတယ်”

“ဟိုတစ်ရက်က လာတော့မရှိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြည့်

ကြတာပေါ့။ ရွှေတွယ်တာဘက်ကရော သဘောတူရဲ့လား”

“စကားပြောကြည့်ဖို့ သဘောတူပါတယ်”

ရွှေတွယ်တာက မပွင့်တပွင့်ပဲ ဖြေသည်။

သူ့ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ရွှေတွယ်တာ သိချင်သည်။

ဖေဖေတို့ မေမေတို့က ဘာလို့များ သူ့ကိုသဘောကျ နှစ်သက်ရ

သလဲ။

“ကျွန်တော်ရောက်မယ့်အချိန်ကို ထပ်ဖုန်းဆက်မယ်လေ။

ရွှေတွယ်တာ အပြင်ထွက်ဖို့ရှိသေးလား”

“ညနေပိုင်းတော့ သွားစရာရှိတယ်”

“ကျွန်တော် နေခင်းပိုင်းလာခဲ့မယ်”

www.burmeseclassic.com

သူက ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းချသွား၏။

ရွှေတွယ်တာက ခပ်ငေးငေးကလေး ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းနှင့်ဆို သည်လိုကိစ္စမျိုးကို

ထပ်တစ်ကြိမ် ခေါင်းထဲထည့်ပြီး တွေးမှာမဟုတ်။

ကိုမင်းမိုး... ရှင် ရွှေတွယ်တာအကြောင်းတွေ သိမှသိ

လားဟင်။ ဘာမှမသိသေးဘူး မဟုတ်လား။

“မမ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘယ်သူဖုန်းဆက်လို့လဲ”

“ကိုမင်းမိုးယါ”

“ဟုတ်လား”

ရွှေအာကာ၏ မျက်နှာက ခပ်မာမာနှင့် မကြည်သာချင်

“ဘာတဲ့လဲ”



“လာခဲ့မယ်တဲ့”

“ဘယ်တော့လဲ”

“နေ့ခင်းပိုင်းလို့ပြောတာပဲ”

ရွှေတွယ်တာက မချင်းမချန် ပြန်ပြောပြသည်။ သူမတွေ့

အောင် မဆုံအောင် ရှောင်၍ရသည်။

သည်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။ ဒေါသက ရင်မှာ

အံ့ဖွဲ့ကိန်းဝပ်နေပါပြီ။

“မောင်လေး အပြင်သွားစရာရှိလားဟင်”

“အင်း ... ရှိတယ်၊ မမ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ

လျှောက်မပြောထားနဲ့ဦး”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

လိုရမယ်ရ သူက ကြိုတင်ပိတ်ပင်ထားလိုက်၏။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ... ကျွန်တော်နည်း ကျွန်တော်ဟန်နဲ့

www.burmeseclassic.com



လှေလာကြည့်ဦးမယ်”

“ဪ...အင်း ကောင်းသားပဲ”

မမက ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မမပဲတွေ့ပြီး ဧည့်ခံလိုက်”

ရွှေတွယ်တာက တွေ့ဆုံနေမိသည်။

“မောင်လေးရယ် သိပ်တော့မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာပဲ”

မတွေ့ခင်ကတည်းက အားလျော့နေပါပြီ။

သူ့ဘက်ကရော ရွှေတွယ်တာကို သဘောကျပါ့မလား။

သိပ်မလွယ်။

အေးတီအေးစက် မပွင့်တပွင့်နှင့်။ ပြီးတော့ အရမ်းလည်း

ကြောက်ရွံ့နေမိသေးသည်။ သူ စိတ်ပျက်သွားစေမည့် စကားတွေ

ပဲ များများပြောဖြစ်လိမ့်မည်။



လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်မယ့်နိုင်တာက စကားသံ  
တွေမှာ ကပ်ငြိပါနေတော့မှာ။

x x x x



“ကော်ဖီသောက်ပါဦးကွယ်”

ဒေါ်လေးမိဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေသော သူ့အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် လာချပေးပါသည်။ မင်းမိုးက စားပွဲပေါ် အဆင်သင့်တွေ့သော ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကောက်ယူဖတ်နေလိုက်၏။

နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ကြာမှ ဆင်းလာမလဲဓသိ။ အဲဒါတွေ့ကြောင့် မင်းမိုးတို့က ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ချင်တာ။ အကိုလို



နေရင်း အောက်ကျောက်ကျ နိုင်လှပါသည်။ ဖေဖေက မဖြစ်မနေ တိုက်တွန်းလွန်းလို့သာ။

စိတ်ထဲမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် မခံချင်ဖြစ်မိသည်။ ရောက် လာခဲ့ပြီးမှတော့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင်စောင့်ရမှာ သူ့ကိစ္စ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ဂျာနယ်နောက်တစ်ရွက်ကို လှန်လှောမိခိုက်မှာပဲ ရှေ့ကို ဗြဲနိုးခနဲ ရောက်လာသော အရိပ်ကလေးကြောင့် သူ့အထင်လွဲချော် သွားခဲ့ပြီဆိုတာ ချက်ချင်းသိသည်။

အိမ်နေရင်း ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီ ပွပ္ပကလေးနှင့် ရှန်ထဘီ ကလေးနှင့် တစ်စက်ကလေးမှ အလှမပြင်ထားသော သဘာဝ အတိုင်း မလိမ်းမခြယ် မျက်နှာကလေး။ ဆံပင်တွေကို ကလစ် အဝိုင်းခုံးကလေးနှင့် နားရွက်ဘေးအပေါ်မှာ တစ်ဖက်တည်း စုချည် နှောင်ထားပြီး သူ့ကို နှုတ်ခမ်းလေးစေကာ ပြုံးရုံပြုံးပြသည်။ သူ့ရှေ့

မှာ ဝင်ထိုင်ပုံကလေး သိမ်မွေ့သည်။

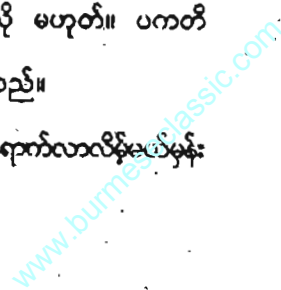
အေးချမ်းသောအလှတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော နူးနူးညံ့ညံ့ ရိုးရိုးဖြူဖြူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလားဟု မြင်မြင်ချင်း သုံးသပ်မိသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး ... ကော်ဖီအေးသွားဦးမယ်” အကဲခတ်မျက်လုံးများကို လွှဲဖယ်ရှောင်တိမ်း မသိသယောင်နှင့် သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဧည့်ဝတ်ပြုလာသည်။

“ကျွန်မ ... ဖေဖေနဲ့ ဖုန်းပြောနေလို့ ရောက်ရောက်လာ ချင်း ထွက်မကြိုနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

မင်းမိုး ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ ဘဝင်ခိုက်သွားမိတာ အမှန်။ ကောင်မလေးက သူ့ထင်ထားသလို မဟုတ်။ ပကတိ အဖြူရောင်။ ပြီးတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်မိတာက သူ့ရောက်လာလိမ့်မယ်မှန်း





သိရက်နှင့် လုံးဝပြင်ဆင်ခြယ်သထားတာ မရှိ။ ဘာလို့များလဲ။ သူက အရေးမပါလို့လား။ သို့တည်းမဟုတ် သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိလွန်းတာလား။

ဘယ်ကောင်မလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းအကျဉ်းတော့ ပြင်ဆင်စောင့်ကြည့်မိမှာပါ။

မိဘက သဘောတူလို့ တွေ့ကြသူတွေမဟုတ်လား။

မပြင်မဆင် ထွက်တွေ့စဉ်ခံတော့ စိတ်ပျက်သွားမှာ မစိုးရိမ်မိဖူးလား။ မင်းမိုးဘက်က ငြင်းလိုက်မှာကိုရော ခေါင်းထဲ ထည့်တွေးပါရဲ့လား။

မင်း အထူးအဆန်းပါလား ရွှေတွယ်တာ။

မင်းမိုးက စိတ်ထဲကနေ မှတ်ချက်ချမိသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေဖြစ်ကြပေမယ့် ပြောစရာစတားတွေ ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရ။ ဘာကစပြီး ပြောရမှန်းကိုမသိ။



အေးတီအေးစက်နှင့် သူတို့တွေ့ဆုံမှုက အသက်မပါ။

“ဟိုတစ်ရက်က စက်ရုံလိုက်သွားတယ်ဆို”

စကားမရှိစကားရှာပြီး သိပြီးသားကိုပဲ ထပ်တကျော မေး

မိသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“နေ့တိုင်းလိုက်သွားတာပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေပါ။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းကြို

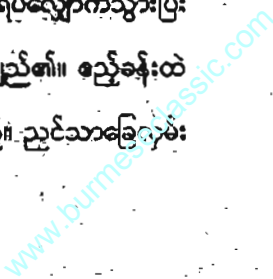
ဆက်ထားရင်တော့ အိမ်မှာ စောင့်နေမှာပါ”

“ရှိမယ်လို့ပဲ ထင်မိတာနဲ့”

“အိမ်မှာရှိနေတာ များပါတယ်”

ရွှေတွယ်တာက ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လျှောက်သွားပြီး

ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးကို ကြီးကလေးနှင့် စုချည်၏။ စဉ်းခန်းထဲကို အလင်းရောင် ပို့မိဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ညင်သာခြေကွမ်း





ကလေးနှင့် လမ်းလျှောက်ပုံ နွဲ့နှောင်းနှောင်းက မိန်းကလေးပီသသည်။

သူ့ကိုထားပြီး ထမင်းစားခန်းဘက် လျှောက်သွားလျက် ပြန်ထွက်လာသောအခါ စီးကရက်ပြာခွက်လှလှကလေးတစ်ခု ပါလာ၏။

“အိမ်မှာတော့ ဖေဖေရော မောင်လေးပါ စီးကရက် မသောက်ကြဘူး” ဟုဆိုကာ စီးကရက်ပြာခွက်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်သည်။

စီးကရက်ပြာခွက်က ဧည့်သည်အတွက်ပဲ တမင်ရှိအောင် ထားထားပေးတာပါ။

မင်းမိုး ဖွဖွပြီးသည်။ သူကလည်းသူ။ စီးကရက်ဗူးနှင့် မီးခြစ်ကို စားပွဲပေါ် ချထားမိတာကိုး။

သည်ဧည့်ခန်းမှာ စီးကရက်သောက်ဖို့တော့ ရည်ရွယ်ချက်



မရှိတာအမှန်။

“ရွှေတွယ်တာက စီးကရက်သောက်တာ မကြိုက်ဘူး ထင်တယ်” ဟု သူက မေးပြောပြောမိသောအခါ ...

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မက အဲဒီလို နေရာတကာ ဝင်စွက်ပြီး လိုက်ပြောတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ”

“အိမ်က ဖေဖေနဲ့ မောင်လေး စီးကရက်မသောက်ဘူး ဆိုတာ စကားအဖြစ်ပြောလိုက်တာပါ။ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုမှ မပါဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီလောက်အထိ ဝင်ပြောဖို့ ကျွန်မတို့ချင်း ဘာကတိတွေမှ ပေးထားကြတာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ လူတစ်ဖက် သားကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ကျွန်မမလုပ်တတ်ဘူး။ အဲဒါမျိုး မုန်းတယ်”

ရွှေတွယ်တာက ထင်ထားတာထက် စကားပြောပွင့်လင်းပြီး ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း မတွေ့မခံချရမည်ပဲ။

www.burmeseclassic.com



“ကျွန်တော့်ကို ရွှေတွယ်တာ လေ့လာဦးမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဓာတ်ချင်းတူပါတယ်”

ရွှေတွယ်တာက သူ့စကားကို မျက်လွှာချနားထောင်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ အားနာပါးနာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘဝခရီးအရှည်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့က တကယ်ဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းရမှာ”

သည်စကားတွေကို ရွှေတွယ်တာ တိတ်တိတ်ကလေး ထောက်ခံနှစ်သက်မိပါသည်။

“ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားကို မြင်ဖူးသွားပြီ”

သူက မြင်ဖူးအောင် လာကြည့်တာလား။

“ခင်ဗျားမောင်လေးရော မတွေ့ပါလား”



သတိတရ မေးပါသည်။

“အပြင်သွားပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... သူက စကားပြောကောင်းတယ်”

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေး တားမြစ်ခဲ့တာကို မောင်လေး အကြောင်း တစ်ခွန်းမှ မဟတော့ပါ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ညနေစာ ကျွေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားအားမယ့်တစ်ရက်ရက်ပေါ့”

“မေမေကလည်း အိမ်မှာ ထမင်းဖိတ်ကျွေးဖို့ စီစဉ်နေတယ်”ဟု ပြန်ပြောမိသောအခါ သူက ဖွဖွပြုံးပြုံး “ကျွန်တော် လာမှာပါ”ဟု ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်မ မေမေ့ကို မေးကြည့်ဦးမယ်”

ရွှေတွယ်တာက သူ့သဘောနှင့်သူ မဆုံးဖြတ်ဘဲ မယုတ်မလွန်ဖြေ၏။







“ရွှေတွယ်တာ့မေမေက ခွင့်ပြုမှာပါ”

“မေမေခွင့်ပြုရင် လိုက်ခဲ့မယ်”

မင်းမိုးက ရွှေတွယ်တာကို မျက်တောင်မခတ် ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ သူ့အတွေးထဲမှာတော့ ရွှေတွယ်တာဆိုတာ အဲဒီလောက် မလှခဲ့တာအမှန်။

ပြီးတော့ သူ့မှာက လှပပြည့်စုံသော ခံချိန်မီအလှရှင်လေးပုံက ရှိနေခဲ့ပြီးသားပါ။

ပုံနှင့်ယှဉ်ပြီး ပုံထက်သာမှ လက်ထပ်မည်ဟု သူမရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့်လည်း မေမေက တိုက်တွန်းလာသောအခါ “ရွှေတွယ်တာကို ငြင်းပယ်မရ။

ပုံသာသိလျှင် သူ့ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားမလား။ မင်းမိုးစိုးရိမ်စွာ တွေးမိသည်။

ရွှေတွယ်တာမှာရော ဘာဘာညာညာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို



စာတ်လမ်းလေးတွေ မရှိဘူးလား။

သူသိချင်လာသည်။ ရင်းနှီးလာလျှင် မလွဲမသွေ သိကို သိလာရမည့်ကိစ္စပါ။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောထားစရာကိစ္စတစ်ခုတော့ ရှိတယ်” ဟု ရွှေတွယ်တာက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဖွင့်ဟဝန်ခံလာသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“ရှင်သိထားသင့်တဲ့ကိစ္စပါ”

“ပြောလေ”

“နောက်တစ်ရက် ကျွန်မတို့ ဒုတိယအကြိမ်ဆုံမှ ပြောကြတာပေါ့” ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

သူ့ဘက်ကတော့ ဘာမှ ဖွင့်ဟဝန်ခံစရာ မရှိပါ။

ရွှေတွယ်တာက သူ့ကို မဝံ့မရဲလေး တစ်ချက်ကြည့်ကာ ချက်ချင်းပဲ အကြည့်လွှဲသွား၏။





သူ့အပေါ် လှိုက်လှဲနှေးထွေးလွန်းစွာ၊ ဖော်ရွေပွင့်လင်းလွန်းစွာနှင့် အရေးပေးဆက်ဆံတာကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ခံစားရသောအခါ ရွှေတွယ်တာတို့ မိသားစုအပေါ် အားနာသလိုကြီးပင် ဖြစ်ရသည်။

ရွှေတွယ်တော့မိဘတွေက လေးစားစရာကောင်းသည်။ မိဘစကား နားထောင်ပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နေတတ်တာကလေးကို မြင်ရသောအခါ တန်ဖိုးထားမိတာအမှန်။



တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကရုဏာကော စကားပြောတာ ကအစ လေးစားချစ်ကြည်စွာနှင့်။ စည်းလုံးသော မိသားစုမှန်းလည်း သိသာသည်။

ဖေဖေက အဲဒါတွေကြောင့်လည်း သူ့ကို သည်မိသားစု ထဲဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာဖြစ်လိမ့်မည်။ ဖေဖေစေတနာကိုလည်း သူ အရမ်းနားလည်ပါသည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဧည့်ခန်းမှာ တီဗွီအတူတူ ကြည့် ကြသည်။ တကယ့်ကို သမရိုးကျ အေးဆေးစွာ နေတတ်သူတွေ ပါ။ သို့ပေမယ့် ရွှေအာကာကို မတွေ့ရ။ ရွှေအာကာတစ်ယောက် ပဲ အပြန်အလှန်ကျနေသည်။ အိမ်အပြန်အလှန်ကျပေမယ့် မိဘတွေ စိတ်ပူပြီး လည်ပင်းရှည်အောင် မျှော်စို့မလို။ ဖုန်းဝင်လာတာ နှစ်ခါ ရှိပြီ။ သူမေမေဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးသား။ အိမ်အပြန်မိုးချုပ်မှာကို အသိပေးပြောထားပြီးသား။ သူ့ထက်တောင် ပိုပြီးလိမ္မာတိကျသည်။



“သားလေးက မိုးချုပ်မယ်ဆိုတော့ ဆုံဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ရွှေတွယ်တာ၏မေမေက ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့တွေ့ချင်နေတာ” ရွှေတွယ်တာက နေကြာစေ့ကို တီဗွီကြည့်ကာစားရင်း မောင်လေး ဘာလို့မလာတာလဲ၊ တမင်မဆိုအောင် ရှောင်နေတာ လားဟု သံသယဝင်လာမိသည်။

ကိုမင်းမိုး လာလိမ့်မယ်ဟု အသံကြားတာနှင့် မောင်လေး လစ်သွားတတ်သည်။ ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုများလား။ ရွှေတွယ်တာ က စိုးရိမ်လွန်နေတာလား။

“ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်ခင်ဗျ” မင်းမိုးက နှုတ်ဆက်သည်။ ရွှေတွယ်တာက ခြံထဲအထိ ကားဘေးနားအရောက် လိုက်လာသည်။

“မနက်ဖြန် ညနေစာ ကျွန်တော်ကျွေးမယ်”



“ဟုတ်ကဲ့”  
 “ဒီနေ့ ထမင်းစားအရမ်းကောင်းတယ်”  
 မေမေက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စုံစုံလင်လင် စီမံပေးခဲ့တာ  
 မဟုတ်လား။ ကိုမင်းမိုးအပေါ် မေမေတို့က လိုလားကြည်ဖြူကြ  
 သည်။

“ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြူလွလွအင်္ကျီကလေးနှင့် ရှန်ထဘီကလေးနှင့် အိမ်နေရင်း  
 ဟန်ပန်ကလေးကို သူ့မျက်လုံးထဲ ရိုးယဉ်နေခဲ့ပြီ။

“အပြန် နည်းနည်းမိုးချုပ်ရင်ရော ရမလား”

ရွှေတွယ်တာက “မေမေ့ဆီတော့ ဖုန်းဆက်ပြောထားရမှာ  
 ပေါ့” ဟု ဆိုပါသည်။

“အင်း ... အပြန်နောက်ကျမယ်ဆိုမှ ဆက်လိုက်ပေါ့”

မင်းမိုးက ကားပေါ်တက်ပြီး ကားတံခါးပိတ်ပြီးမှ စက်  
 မနိုးသေးဘဲ ရွှေတွယ်တာကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြန်ဆင်းသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုခ ဘောထားလဲ”

ရွှေတွယ်တာက မျက်လွှာချသွားပြီး ...

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး” ဟု ဖြေသည်။

“တကယ်ပဲလား”

“အရမ်းစောပါသေးတယ်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ခင်ဗျားသိချင်လား”

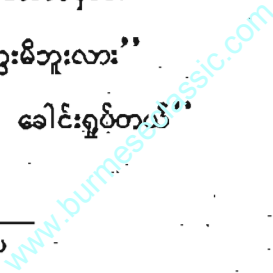
သူ့မေးခွန်းကို ပြန်မဖြေ။

“မသိချင်ဘူးလား”

“ပြောပြမယ်ဆိုရင်တော့ နားထောင်မှာပါ”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း မတွေးမိဘူးလား”

“တွေးမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခေါင်းရွပ်တယ်”







“ဟုတ်လား”

“အမှန်တကယ်ပြောရရင် ... ကျွန်မ အခုတလော အရမ်း စိတ်ရှုပ်နေမိတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ပေးကိုပေးရ မှာမို့လို့ ခေါင်းထဲမှာလည်း တော်တော်တွေးတယ်”

ဖွင့်ဟသည်ညးလှတော့ မင်းမိုး အံ့အားသင့်ရသည်။ အေးတိအေးစက် မပွင့်တပွင့်ကလေးမို့ ခုလောက်အထိ လေးလေး နက်နက် ထားလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။

“ကျွန်မဘဝမှာ ဒါမျိုးတွေ မစဉ်းစားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့မိတာ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အရမ်းတိုက်တွန်းတယ်။ ကျွန်မကြောင့် သူတို့စိတ်မညစ်စေချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုမင်းမိုး ကို ကျွန်မ တွေ့ကြည့်တာပါ”

မင်းမိုးက ရွှေတွယ်တာကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေပြီးမှ “ကောင်းပြီလေ ... မနက်ဖြန်တွေ့မှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထပ်ပြော



ကြတာပေါ့” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ တံခါးမရှိ ပြောကြရအောင်ဗျာ”

သည်တစ်ခွန်းကို သူ့ဘာလို့ နှုတ်ဖျားက ထွက်သွားမိ သလဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြမိသည်။

ရွှေတွယ်တာကို သူ အမှတ်တမဲ့ သက်ဝင်နှစ်ခြိုက်သွား မိသလား။

သူ့ကားဘေးမှာ လက်ကလေးပိုက်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေ သော မိန်းကလေးသည် မမြင်ရသော လွမ်းမိုးမှုတစ်ခုနှင့် သူ့ကို ဖမ်းစားသိမ်းပိုက်သွားသလိုရှိတာ အမှန်ပါ။ သူ ရုတ်တရက် စိတ် လှုပ်ရှားမိသည်။ ကားထဲက ပြန်ဆင်းမိသည်။

ရွှေတွယ်တာက သူ့ကို လက်ကလေးပြုကာ ကျန်ရစ် သည်။

www.burmeseclassic.com



မင်းမိုး သက်ပြင်းရှိက်မိသည်။

သူ အခုလို ဖေဖေစကား နားထောင်ပြီး ရွှေတွယ်တာကို လာတွေ့တာသိလျှင် ပုံ အရမ်းစိတ်ဆိုးတော့မှာ။

သူ့မှာ သက်ထားပုံဆိုသော အချောအလှလေးရှိထားလျက် နှင့် တကယ်ဆို ဖေဖေစကားကို သူ ငြင်းပယ်သင့်တာပါ။

ပကတိရိုးသားသော ရွှေတွယ်တာတို့ မိသားစုအပေါ် သူ့ဘက်က လှည့်စားလိမ့်ညာသလို ဖြစ်မှာစိုးလှပါသည်။

သူ ဘာကိုမှန်းမသိ နောင်တရလာသည်။

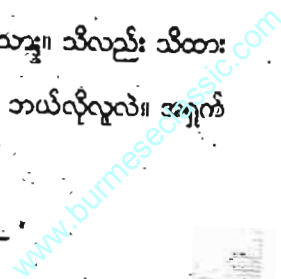
x x x x



သက်ထားပုံက မလွတ်စတမ်း ဆွဲထားသောလက်ကို သိသိသာသာ ရုန်းဖယ်ပြီး ရွှေအာကာကို အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးချိန်အထိ သူက လက်ဆွဲထားတုန်း။ လူကို သူ့ရည်းစားများ မှတ်နေသလား။

တကယ်လွန်လွန်းသည်။

ပုံမှာ ချစ်သူရှိတာသိအောင် ပြုပြီးသား။ သိလည်း သိထားပြီးသား။ မျက်စိရှေ့မှာလည်း မြင်ပြီးသား။ ဘယ်လိုလူလဲ။ အရှက်



နည်းလွန်းပါလား။

ကိုကိုကို မြင်သွားသည့်နေ့တုန်းကတော့ မျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်ကာ အရမ်းကြေကွဲသွားပုံမို့ ပုံတောင် ကရုဏာဖြစ်မိသေးတာ။ သည်နေ့တော့ ခါတိုင်းထက် ရဲတင်းသွက်လက်ကာ ပုံဆေးနားတကပ်ကပ်။

မုန်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

“ပုံ”

“ဟင်”

သိလည်းမသိပါဘဲ သူခေါ်ပုံကလည်း တရင်းတနီး။

နာမည်ကိုပင် အဖျားဆွတ်ကာ ခေါ်နေသေးသည်။

“အိမ်အပြန် ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်”

ပုံထိုင်နေသော ခုံ၏ ကျောမှိုလက်တန်းကို လက်တစ်ဖက်

လှမ်းတင်ကာ ပြောပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။



သူက ဘာကိစ္စ လိုက်ပို့ရမှာလဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူက လိုက်ပို့ခိုင်းလို့လဲ။ ရာရာစစ။

ပုံ သူ့ကို လုံးဝ ကြည့်မရချင်တော့ပါ။

“ပုံတို့အိမ်လည်း ရောက်ဖူးသွားအောင်”

သက်ထားပုံက ရွှေအာကာကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ

မျက်နှာလွှဲရင်း ...

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ” ဟု ခေးမိ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးချင်တယ်”

“ဘာ”

“ကျွန်တော့်ပုံစံကိုကြည့်ရင် သိသာပါတယ်”

“အရူး”

သက်ထားပုံက မညှာမတာ ပြောမိတော့သည်။

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ အဲဒါ ရှင်လည်းမြင်သားပဲ။

www.burmeseclassic.com



ရှင်ရှင်းပဲပြောမယ် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“သိသားပဲ”

“သိရင် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပေးပါ”

“မနေပေးနိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“ငါ ဘာမှဂရုမစိုက်ဘူး”

သတ်ထားပုံက သူ့ကို စူးခဲကြည့်သည်။

“မင်းရည်းစားကို လုံးဝအထင်မကြီးဘူး၊ လုံးဝ ဂရု

မစိုက်ဘူး၊ မင်းနဲ့သူ စေ့စပ်ထားလို့လား”

“ရှင် တော်တော် မျှော်နှာပြောင်တိုက်ပါလား”

“ငါ ....မင်းကိုသဘောကျတယ်”

“သေလိုက် ....လဲသေ”

ဒေါသနှင့် အော်မိသည်။ စကားလုံးတွေလည်း ကြမ်း



တမ်းရင့်သီးကုန်ပြီ။

“ငါ မင်းကို စိတ်ဝင်စားခွင့်ရှိတယ်၊ ဖိုးပန်းခွင့်ရှိတယ်၊

အဲဒါ ငါ့အခွင့်အရေးပဲ”

“ရှင် အရူးပဲ၊ တကယ့်အရူး”

“မင်းထင်ချင်သလိုထင်၊ ပြောချင်သလိုပြော”

“ရှင် ကျွန်မကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

သတ်ထားပုံက သူ့ကို လက်ညှိုးရွယ်ကာ သတိပေးလာ

၏။ ရှေ့အာကာကို အရမ်းဒေါသဖြစ်ကာ စွေ့စွေခုန်နေမိပြီ။ ဘာလို့

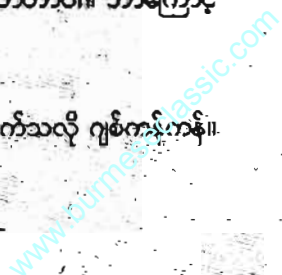
သည်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

အစတုန်းကတော့ သူ့မာနနှင့်သူ ခပ်တင်းတင်း။ သည်နေ့

မှ မျှော်နှာပြောင်တိုက်ကာ ပုံစံတစ်မျိုးဖြစ်လာတာပါ။ ဘာကြောင့်

ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်။

သူ့စကားတွေက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သလို ဂျစ်ကမ်းကန်။







အသားတွေ တခတ်ခတ်တုန်အောင်ပင် စိတ်ဆိုးမျက်ရှုမိသည်။

ပုံကို အသားလွတ်ကြီး ခော်ကားရန်စနေလို့ပါ။

“မင်းဟာကြီးအကြောင်းလည်း စုံစမ်းကြည့်ဦး”

ရွှေအာကာ၏ ထိုစကားက ပုံကို အံ့အားသင့်စေသည်။ သူက ဘာတွေသိထားလို့လဲ။ ဘာတွေများ မဟုတ်တာတွေ ကြံဖန် ပြောဦးမလို့လဲ။

ပုံက ကိုကိုကို အကြွင်းမဲ့ယုံသည်။

“မင်းတကယ်သတ္တိရှိရဲ့လား၊ မင်းတကယ် ရင်ဆိုင်ခံ လား၊ မင်းဟာကြီး ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘယ်ခြေလှမ်း လှမ်းချ တယ်ဆိုတာ ငါပြမယ်”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ရွှေအာကာက ကျွတ်ခနဲ ရေရွတ်ပြီး ချာခနဲ လှည့်လိုက် သည်။ သူ စကားကျွံသွားပြီ။ မခံချင်စိတ်နှင့် ပြောလိုက်မိတာပါ။



ပုံအနားက သူ ရှောင်ထွက်လာသည်။ ပထမတော့ ပုံက ကြောင်ငေးရပ်နေပြီးမှ နောက်တော့ ပြေးလိုက်လာသည်။ သူ့ရှေ့ ဝိတ်ရပ်သည်။

“စကားကို ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ။ ကိုကိုကို မခော်ကား နဲ့၊ ရှင် ဒီလိုတွေ လုပ်ကြံပြောတိုင်း ကျွန်မက ယုံရမှာလား၊ အဲဒီ လောက် မအသေးဘူး”

“မင်း အလွန်းလို့ မကြည့်ရက်လို့ ပြောမိတာ ပုံ”  
ရွှေအာကာက သူ့ကို မော့ကြည့်နေသော ပုံ၏ ပခုံးလေး နှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“ငါ မင်းကိုချစ်တယ် ပုံ”ဟု ဖွင့်ဟမိတော့သည်။ ခုတ်တရက် ပုံက အငိုက်မိငြိမ်သက် နားထောင်နေပြီးမှ ချက်ချင်း ပဲ ...

“ရှင်...ဘာလုပ်တာလဲ၊ လက်တွေဖယ်”



ဟု ငြင်းဆန်နောက်ဆုတ်မိတော့သည်။

“ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်ဘာသိထားလဲ”

သိချင်တာပဲ ထပ်တလဲလဲ မေးလာ၏။

“ပြောပြမယ် ...ဒါပေမယ့် ပုံ ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားပေးမလား”

သက်ထားပုံက ရွှေအာကာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ရှင်ပြောနေတာတွေ နားမလည်ဘူး၊ ကိုကိုရှိနေရက်သားနဲ့ ကျွန်မက ရှင်ကို ဘယ်လိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“အဲဒီဟာကြီး မင်းအပေါ်မကောင်းဘူး”

“မယ့်ဘူး”

ရွှေအာကာက ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။

သူချစ်တာက ပုံ။ သက်ထားပုံ သူ့ဘက်ပါလာလျှင်ပြီးရော။ မမလည်း ထိခိုက်ခံစားစရာမရှိ။ အကောင်းဆုံးက သက်

ထားပုံကို အကြောင်းစုံသိစေပြီး သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးဖို့ပါပဲ။

“ကောင်းပြီလေ ...ကျွန်တော် ပုံ လှအောင်လုပ်ပြမယ်၊

အဲဒါဆိုရင်ရော”

“ရှင် အောက်တန်းကျတဲ့ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်တော့ မသုံး

လောက်ပါဘူးနော်”

ရွှေအာကာက တဟုန်ဟုန်ရယ်သည်။ နာကျင်သော

ရယ်သံနှင့်။ ကိုမင်းမိုးကြောင့် သည်ရက်တွေထဲမှာ သူ့ အရမ်းခံစားခဲ့ရသည်။ ဘယ်သူ့ကို ဖွင့်ဟပြောပြရမှန်းလည်းမသိ။ ခုတော့ပုံကို သူပြောပြလိုက်တော့မည်။

“ကျွန်တော် ဝန်းဆက်မယ်၊ ပြီးရင် လာခေါ်မယ်”

“ဟင် ...ဘယ်ကိုလဲ”

ပုံက ထိတ်လန့်စွာ မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် မေးသည်။

ရွှေအာကာကို ဖွတ်တရွတ်နိုင်လှသူဟု ပုံက ထင်နေပါပြီ။

www.burmeseclassic.com



“မင်း ခေါင်းမညိတ်ဘဲ မင်းကို စိတ်နှဲတောင် မပစ်မှား  
ဘူး၊ နားလည်ရဲ့လား”

သူစကားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မို့ ပုံက မျက်စောင်းရွယ်  
သည်။ ရွှေအာကာက ပုံကို ရှုန်းရှုန်းစားစားကြီး စိုက်ကြည့်ကာနေ  
၏။

ပုံက ဓသိမသာ မျက်နှာလွှဲမိသည်။

သူစကားတွေကြောင့် ပုံ အရမ်းစိတ်ရှုပ်သွားတာအမှန်  
ပါ။ သူ့အကြည့်တွေက အသက်ပါလွန်းတော့ ပုံ လန့်သည်။

သူ တကယ်ပဲ ကိုကိုအကြောင်းတွေ သိထားသလား။

ရင်ထဲမှာ ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်လာ၏။

ကိုကိုက ဘာတွေလုပ်နေလို့ သူက ကိုကိုကို အထင်  
သေးစကား ပြောရတာလဲ။

ပုံနဲ့ ကိုကိုအချစ်ကို သူ ဘာလို့ မလေးစားတာလဲ။ ပုံ



ချစ်သူ ကိုကိုကို သူဘာလို့ အသိမှတ်မပြုရတာလဲ။

ကိုကိုရယ် ...

ကွယ်ရာမှာ ဘာတွေလျှောက်လှမ်းနေလို့ ပုံကို သူက  
သည်လိုဆက်ဆံရတာလဲ။

ပုံ မျက်နှာငယ်ရအောင် ကိုကိုလုပ်နေပြီလားဟင်။

ရွှေအာကာက သက်ထားပုံကို ကြည့်ကာ ကရုဏာသက်  
မိသည်။ ပုံ မျက်နှာလေးက ဖျက်သထက်ဖျက်ကာ ယုံရခက်  
မယုံရခက်နှင့် ဇေဓဝါ။

“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန် ပုံ ထွက်လာနိုင်အောင်  
ကြိုးစားပါ။ မြင်မှ ယုံနိုင်မယ်မဟုတ်လား”

“မြင်ရုံနဲ့လည်း မယုံသေးဘူး”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားသဘောပဲ”

ရွှေအာကာ စိတ်မရှည်တော့ပေ။ ပုံက ကိုမင်းမိုးအပေါ်



ယုံကြည်စွာ လွန်ကဲကာနေသည်။ အကြောင်းစုံကိုသိလျှင် ပုံ နောက် တစ်လှမ်းဆုတ်နိုင်ပါ့မလား။

“ရှင့်ကို ဘာကြောင့်မှ ကျေးဇူးမတင်ဘူး”

သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလာ၏။

“ရှင်က ကျွန်မတို့ ချစ်သူချင်း စိတ်သဘောထား ကွဲစေ ချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်ရည်ရွယ်ချက်က မရှိဘူးဘူး၊ မသန် ရှင်းဘူး”

ပုံ စွပ်စွဲသမျှ ငုံ့ခံရင်း ရင်ထဲအောင့်တက်လာ၏။

ပြောရက်လိုက်တာ။

စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။

“ကိုကိုနဲ့ကျွန်မ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ကို သယ်တော့မှ လက်

မခံဘူး၊ အဲဒါ ကြိုပြောထားမယ်”

ရွှေအာကာက တုံ့ပြန်စကားမဆို။

“ရှင့်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး”

သက်ထားပုံက ဒေါသလက်ကျန်နှင့် သူ့ကို ခါးသီးနေ မိသည်။ တကယ်ဆို သည်လောက်ကြီးပြောဖို့ဝည်း မလိုအပ်ပါ။ သူနှင့်ပုံက ဝါသနာတူ အလုပ်တူ အနုပညာစောင်နှစ်တွေပါ။ ပုံက ချက်ချင်းပဲ နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ထိန်းမိသည်။ ရွှေအာကာက ပုံအနားကနေ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလျှောက်လှမ်းသွားသည်။

သက်ထားပုံ တစ်ယောက်တည်း မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက် ရပ်နေမိသည်။

သူ့စကားတွေက စေတနာစကား ဟုတ်ပါ့မလား။ ကိုကို မကောင်းကြောင်း ပြောပြီး ကိုကို့နေရာကို သူက ချော်လင့်နေတာမို့ သူ့စေတနာက မဖြူစင်နိုင်။

သက်ထားပုံက ချက်ချင်းပဲ ကိုကို့ဆီ ဖုန်းဆက်သည်။ သည်နေ့ညနေ ကိုကိုနှင့် တွေ့မည်။ မသိမသာ မေးမြန်းအစ်သောက်



ကြည့်ရမည်။

ကိုကို တကယ်ပဲ တခြားစာတ်လမ်းတွေ ရှိနေပြီလားဟု  
တွေးရင်း မောလာမိ၏။

“ကိုကိုလားဟင်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ကိုကို ...ပုံတို့ ညစာအတူတူစားရအောင်”

သက်ထားပုံက လိုရင်းဆိုမိသည်။

“အင်း ...ကောင်းသားပဲ၊ ဟာ ...နေဦး ဒီည ကိုကို

မအားဘူး၊ ဆောရီး၊ မနက်ဖြန် ကိုကို လာခေါ်မယ်လေ”ဟု

ပြန်ပြောလာသောအခါ ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုကို”ဟု မေးမိသည်။

“အလုပ်ကိစ္စပါ”

တိုတိုတုတ်တုတ်အဖြေကို ဘဝင်မကျချင်ပါ။



“ပြီးရောလေ ...မနက်ဖြန်မနက် စောစောလာခဲ့နော်”

“အိုကေ ..လာခဲ့မယ်”

ပုံက ဖုန်းဆက်ပြီး သံကပြင်းရွိုက်သည်။

“ရွှေအာကာ ပြောနေတာတွေ မဟုတ်ပါစေနဲ့”ဟု တိတ်

တသိတ် ဆုတောင်းနေမိ၏။

x x x x



ရွှေအာကာက ဖုန်းပင်မဆက်ဘဲ လာခေါ်တော့ သက်  
ထားပုံက အံ့အားသင့်ကာ လိုက်သွားသင့်ရဲ့လားဟု ဆန်းစစ်နေမိ  
သေးသည်။

ပုံ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူက စောင့်နေသည်။ ဘာမှမတိုက်  
တွန်း။ သူလည်း မျက်နှာပျက်နေ၏။

ပုံ ရှိတဲ့ချတဲ့နှင့် နောက်တော့ သူ့ကားပေါ် တွေတွေဝေ  
ဝေပဲ ပါလာခဲ့သည်။



“ပုံ”

သူ့ခေါ်သံက လေးနက်သည်။ အတည်အတံ့ ပြောချင်ပုံ လည်းရသည်။ ပြီးတော့ ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချသည်။ ခေါင်းမရမ်း ရမ်းနှင့် ...

“ကျွန်တော် မှားရင်လည်း မှားမယ်၊ ပုံအပေါ် မတရား ရာရောက်ချင်လည်း ရောက်မယ်၊ ပုံ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်နား လည်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ပုံကို ရက်စက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုမင်း မိုးနေရာကို လိုချင်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးအတွက်ပါ။ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာရင် အဲဒီအဖြေကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံရမှာပဲလေ”

သူ ကြိုတင်ရှင်းပြတောင်းပန်ထားမိသည်။

“ကျွန်တော့်စကားတွေမှာ ပုံကို ဇော်ကားသလိုဖြစ်နေ ခဲ့ရင် ပုံ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”



သက်ထားပုံက သူ့ကို နားမလည်စွာ ကြည့်နေ၏။ ရွှေအာကာ ကိုမင်းမိုးနှင့် မမရွှေတွယ်တာ ရှိမည့်ဆိုက်ကို ဖုန်းဆက် သည်။

“မမလား ... အခုဘယ်မှာလဲ”

သက်ထားပုံက သူ့ကို မယုံမရဲနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဪ ... ဟုတ်လား ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး”

နေရာသိပြီးသောအခါ ရွှေအာကာက ဖုန်းပိတ်သည်။

“မမဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ပုံမေးသံက မာမာတောင့်တောင့်။

“ကျွန်တော့်အစ်မအရင်း ရွှေတွယ်တာပါ”

“သူနဲ့ကိုကိုနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

သက်ထားပုံ၏ မေးခွန်းကို သူမဖြေပါ။

“ပြောလေ”





“ကိုမင်းမိုးကို မေးသင့်တယ်”

ရွှေအာကာက ဒါပဲဖြေသည်။

မမရွှေတွယ်တာ ပြောသော ဆိုင်ကလေးကို ဦးတည်  
မောင်းလာခဲ့၏။ ပြဿနာတစ်ခုကို သူဖြေရှင်းပုံ မှန်ပါရဲ့လား။  
သူကတော့ ပုံကို ချစ်နေသူမို့ ပုံ စိတ်ပျက်နောက်ဆုတ်သွားတာပဲ  
လိုချင်သည်။

ကိုမင်းမိုးက ပုံလောက် သူ့ကိုမချစ်။

သူသာဆို ပုံရှိရက်နှင့် နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကို လက်  
ထပ်ဖို့ လေ့လာကြည့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါ။

“ကိုမင်းမိုးနဲ့ ကျွန်တော် ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ဘူး”

ရွှေအာကာက အေးစက်စွာပြောသည်။

“သူ ကျွန်တော်နဲ့ ယှဉ်ဖို့တောင် မတန်ဘူး”

ပုံက တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေ၏။

“သူက ပုံကိုမချစ်ဘူး”

သည်စကားလုံးတွေက ပုံနှလုံးသားကို နာကျင်စေမှာ  
သိပါသည်။ နားခါးရင်လည်း မတတ်နိုင်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်တင်းကြပ်နေခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။ ပုံကို  
သူ ဖွင့်ပြောလိုက်မှ ပေါ့ပါးသွားလိမ့်မည်။

“ကိုကိုကို ရှင် မဝေဖန်ပါနဲ့”

“အေးပါ ...မင်းကသာ ကိုကို ကိုကိုနဲ့ ဖြစ်နေတာ”

ကိုမင်းမိုးဘက်ကနေ ခုထက်ထိ ကာကွယ်ချင်တာကို  
ကြည့်မရပြီ။

“အခုအရေးကြီးတာ မင်းဘက်က ပြဿနာမရှာဖို့ဘဲ။

အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ကြဖို့ပဲ”

ရွှေအာကာက ကြိုတင်တားမြစ်လိုက်သည်။

“ပုံက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သည်။







သူ့စကားကို အမိန့်လိုနားထောင်ရမှာလား။  
 သူက ဘာမို့လို့လဲ။ မနာခံနိုင်ပါ။  
 ရွှေအာကာက ဘယ်လိုပဲ ကြိုတင်သတိပေးတားမြစ်ထား  
 ထားပုံက မမနှင့် ကိုမင်းမိုးကို အတူတူ စကားလက်ဆုံကျ ရယ်  
 မောနေတာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသောအခါ ဖျတ်ခနဲ ပြေးတော့  
 သည်။

“ပုံ”

သူ အချိန်မီ လက်ကောက်ဝတ်ကလေးကို ဖမ်းဆုပ်ထား  
 လိုက်၏။ ပုံ ရုန်းပေမယ့် သူမလွတ်။

“အစကတည်းက ပြောထားပြီးသား”

“လွတ် ...လွတ် ...ရှင်လွတ်ပါ။ ပုံ မကျေနပ်ဘူး”

ချက်ချင်းကြီး ငိုသံပါလာတော့ သူ တုန်လှုပ်မိသည်။

“ပုံရယ် စိတ်ထိန်းပါ”



သူ သတိပေးသည်။

“ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်သင့်ဘူးလေ”

ပုံက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ပုံရယ်”

“ရှင် ဝမ်းသာကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား”

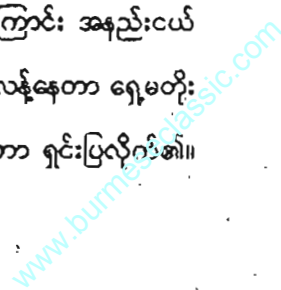
“လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်  
 ဓရှိပါဘူး”

“ရှင်အစ်မကို သွားရှင်းပြမယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော် ခွင့်မပြုဘူး”

ပုံက နှုတ်ခမ်းလေး နာနာဖိကိုက်သည်။

ရွှေအာကာက မမရွှေတွယ်တာအကြောင်း အနည်းငယ်  
 ခွင့်ဟပြောပြမိသည်။ မမ အချစ်ကိုကြောက်လန့်နေတာ ရှေ့မတိုး  
 ခဲ့တာ၊ ကြီးမားသော နောင်တတစ်ခု ရခဲ့ဖူးတာ ရှင်းပြလိုက်၏။





“ဒီတစ်ခါတော့ မမ ခံစားရမှာမျိုး မလိုလားဘူး”  
 သက်ထားပုံက ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေ၏။ ခဏကြာတော့  
 မှ သူမထင်မှတ်သော စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုလာခဲ့ပါသည်။  
 “ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မ ဒီလိုအရုံးနဲ့ မပြန်နိုင်ဘူး၊ ရှင်  
 ကူညီပါ။ ကျွန်မတို့ သူတို့ခိုင်းသောက စားပွဲမှာ သွားထိုင်မယ်  
 ကျွန်မ အရုံးမခံနိုင်ဘူး”  
 ရွှေအာကာ ပုံကို နားမလည်စွာ ကြည့်သည်။  
 “သူက အပြစ်လုပ်တာလေ၊ ပုံ အဲဒီလိုလုပ်ရင် အတူတူ  
 ဖြစ်သွားမှာပေါ့”  
 “ဟုတ်တယ်လေ”  
 “ပုံက သူ့ကွယ်ရာမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွဲဘူး”  
 သက်ထားပုံက ခေါင်းယမ်းသည်။  
 “သူက စိတ်နှစ်ခွန်လူ၊ ကျွန်မသေတောင် မလှမ်းတော့



ဘူး၊ ကျွန်မ တန်ဖိုးထားသမျှ သူစော်ကားလိုက်ပြီပဲ”  
 ခါးသီးနာကျင်စွာ ရေရွတ်သည်။  
 “ကျွန်မလည်း သူ့လိုပဲလို့ သူထင်စေရမယ်”  
 “ဗျာ”  
 “ပြီးတော့ ရှင်က သူ့ယောက်ဖလောင်း”  
 “ဟာ ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အသုံးချမလိုလား၊  
 ဟုတ်လား” ဟု လန့်အော်မိတော့သည်။  
 “ဒါပေါ့ ... သူတောင် ရှင်အစ်မကို”  
 “တော်ပါတော့ဗျာ”  
 သူလက်ကာပြမိသည်။  
 ပုံက အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲဒေါသဖြစ်နေတာ။  
 “ရှင် ... ကျွန်မပြောသလို မလုပ်ရင် ကျွန်မ သူတို့ဆီ  
 သွားမယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှင်းမယ်”



ရွှေအာကာက သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပါ။

စဉ်းစားသင့်တာက ခင်ဗျား”

နှလုံးသားကို အဆိပ်ရည်ဖုန်းလိုက်သလို အဆိပ်သင့်ခဲ့

ပြီမို့ မွန်ထူကာ ဘာမှမစဉ်းစားချင်။

ပုံက ရွှေအာကာလက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်ချိတ်ကာ ခေါင်း

လေးမော့ပြီးလျှောက်တော့ ရွှေအာကာရင်ထဲ မွန်းကြပ်လေးပင်သွား

၏။

မာနကြီးလိုက်တာ ပုံရယ်။

သက်ထားပုံ၏ မာန်မာနကို သူ လန့်သွားမိသည်။

လက်မောင်းချိတ်ရတာကိုတော့ ပုံစိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှမနေ။

ရှိုးတိုးရှန်တန်လည်း မဖြစ်တော့ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး ပထမဆု

ချိတ်ပြီးကတည်းက မကြာခဏ တရင်းတနီး ဓာတ်ပုံတွဲတွဲရိုက်



နေရတာမဟုတ်လား။

ပုံအတွက် ရိုးနေပါပြီ။

ရွှေအာကာ မျက်နှာမပျက်အောင်ထိန်းပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာ ခဲ့ပါသည်။

ကိုမင်းမိုးနှင့် မမရွှေတွယ်တာကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။

တွေးပြီး မျက်နှာပူသည်။

စောစောကလဲ သူက မမတို့ရှိနေမည့်ဆိုင်ကို ဖုန်းဆက်

မေးခဲ့သေးတာမို့ သူတို့တမင်ရောက်လာတာကို သိမှတ်မလွဲမသွေ။

x x x x

www.burmeseclassic.com



“ရွှေတွယ်တာ အရင်ပြောလေ”

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးဆီက ဖုန်းဝင်လာပြီးသောအခါ  
- ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချထားပြီး အအေးကို ပိုက်ကလေးနှင့် စုပ်  
သောက်သည်။

“အရမ်းအထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အင်”

မင်းမိုးက ဂရုတစိုက် လှမ်းကြည့်ကာ နားထောင်နေ၏။





ရွှေတွယ်တာ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သတ္တာန်လေးကို သူ မြတ်နိုး  
နေမိပြီလေ။

ရိုးရိုးအေးအေးလေးနှင့် သူ့ကို ဖမ်းစားနိုင်သည်။ ရက်ပိုင်း  
ကလေးအတွင်းမှာ သူ့စိတ်ကို အဲဒီလောက်ထိ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်  
စေသည်။

သူ တကယ်ပဲ မထင်ခဲ့။ အငိုက်မိသွားရပြီ။

ပုံက ဖုန်းဆက်ခေါ်တာပင် သူ ငြင်းခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ထင်ထားခဲ့မိတာက ပုံအပေါ် လေးနက်လွန်း  
သည်ပေါ့။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပုံထက်ကျော်ကာ ရွှေတွယ်တာက  
ရှေ့ရောက်လာပါလိမ့်။

မြင်းပြေးပွဲတစ်ခုနှင့် တင်စားရလျှင် အချိုးအကွေ့တစ်ခု  
မှာ ပထမနှင့် ဒုတိယနေရာချင်း ချက်ချင်းချိန်းသွားသလို ဒုတိယ



က နံပါတ်တစ်နေရာ ရှေ့ဆုံးကို တမဟုတ်ချင်း ရောက်လာသလိုပါ။

သူ့နှလုံးသားကို သူ့အံ့အားသင့်မိသည်။

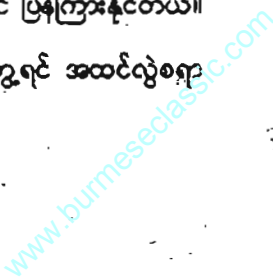
ဘယ်လိုကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်ရပါလိမ့်။ ပုံကို သူ့အားနာ  
သည်။ သနားသည်။ ပုံအပေါ် သူ့မတရားလုပ်မိပြီ။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝတုန်းက ရည်းစားတစ်  
ယောက် ထားဖူးတယ်။ သူ့ကို အရမ်းယုံကြည်ခဲ့မိတယ်။ သူက  
လှည့်စားတတ်တယ်။ မာယာများတယ်။ ကျွန်မ အညာမိခဲ့တယ်။  
အရမ်းနောင်တရခဲ့ဖူးတယ်”

“ဪ”

မင်းမိုးက အရေးမကြီးသလို ‘ဪ’ ဟု ရေရွတ်သည်။

“ဒီကိစ္စကို တစ်နေနေရာကနေ ရှင် ပြန်ကြားနိုင်တယ်။  
တစ်စိတ်တစ်အိတ်လုပ်တတ်တဲ့ သူတွေနဲ့တွေ့ရင် အထင်လွဲစရာ  
ဖြစ်နိုင်တယ်”



“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့နောက်ကို ကျွန်မ လိုက်ပြေးခဲ့ဖူးတယ်”

“ဗျာ”

မင်းမိုး ကိုယ်ကြီးမတ်လာပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။ တကယ်ပဲ အဲဒီလောက်အထိ ဖြစ်ခဲ့သလား။ ရွှေတွယ်တာက ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလာသည်။

“ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ မေမေလာခေါ်ခဲ့တယ်”

“အင်း”

“ကျွန်မဘဝမှာ ပြန်မတွေးချင်တော့တဲ့ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုပါပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်မ အယုံကြည်မရှိတော့ဘူး။ အရမ်းကြောက်သွားပြီ”

ရွှေတွယ်တာက မျက်နှာကလေး ရှုံ့မဲ့ကာဆိုသည်။

“ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အခု

အမေတို့က တိုက်တွန်းတာကြောင့် ကိုမင်းမိုးနဲ့ တွေ့ကြည့်တာပါ။

အပ်တစ်ကြိမ် ကျွန်မ ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး”

မင်းမိုးက ကရုဏာနှင့် သက်ပြင်းရွိုက်သည်။

သူ အဲဒါတွေ ဘာမှမသိခဲ့ပါ။

“ကျွန်မအပေါ် ရိုးသားပါ။ ပွင့်လင်းပါ။ မလှည့်စားပါ

။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မထပ်ပြီး အရှက်မရချင်ဘူး”

ရွှေတွယ်တာက ကြိုတင်တောင်းပန်လာ၏။

“စိတ်သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်မှ ညှိလို့ရမှ လက်တွဲ

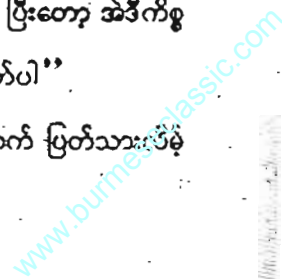
သွားဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ တစ်ယောက်ကို

အစ်ယောက် လေးစားဖို့၊ မခော်ကားမိဖို့ အဲဒါပါပဲ ကျွန်မကောင်း

ချင်တာ။ ကျွန်မက ဒဏ်ရာရှိခဲ့ဖူးတဲ့သူပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီကိစ္စ

ဆို စိတ်မသန့်ရင်လည်း နောက်ဆုတ်ချင်ဆုတ်ပါ”

အေးတိအေးစက်ကလေးမို့ အဲဒီလောက် ပြတ်သားပုံမဲ့





မည်မထင်ခဲ့ပါ။

ရွှေတွယ်တာ ပျော့ညံ့သလိုလိုထင်ရပေမယ့် မာနတော့ ကြီးသည်။ ဖွင့်ဟဝန်ခံရဲစိတ်လည်း ရှိသည်။

“ကျွန်မပြောမယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ”

မင်းမိုးက ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားဖူးတယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်လား”

သူမေးခွန်းကြောင့် ရွှေတွယ်တာ မျက်နှာကလေး စပ်ဖျဉ်း ဖျဉ်း ပူနွေးသွားရသည်။

“ချက်ချင်းလိုက်ခေါ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်နှစ်ရက်လဲ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ၊ အဲဒါ ပြောလိုရမလား”

ရွှေတွယ်တာက မျက်လွှာချမိသည်။

အဲဒီလောက် စေ့စေ့စပ်စပ်မေးမည် မထင်ခဲ့ပါ။

“အသေးစိတ် သိချင်တယ်”



မင်းမိုးက တိတိကျကျ။

“ကျွန်မကို ရှင် ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပြောပြရင်ဖြစ်မလား။

တကယ်လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မဘက်ကလည်း စိတ်ရှင်း အောင် ပြောပြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ...”

“အိုကေ ... ဟုတ်တာပေါ့။ ဘာမှမဟုတ်သေးဘဲ ရှင်းပြ ဖို့မှ မလိုသေးတာ”

ရွှေတွယ်တာပြောပြသော အကြောင်းအရာက သူ့ကို တုန်လှုပ်စေသည်။ ကြေကွဲစေသည်။ သူဘာလို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားနာကျင်သွားရတာလဲ။ ရွှေတွယ်တာမှာ အဲဒီလိုအတိတ်မျိုး မရှိစေချင်။ သူ အံ့ကြိတ်မိသည်။

“ရွှေတွယ်တာက အယုံလွယ်လို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံတော့ ဘူး၊ မယုံတဲ့ရောဂါရှိနေပြီ”

www.burmeseclassic.com



ရယ်သံ လွင်လွင်ချိုချိုကလေးက အပြစ်ကင်းသည်။

“ဒီတစ်သက် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ခံဖြစ်မယ်မထင်တော့ဘူး။ အဲဒါကို မေမေက စိတ်ပူတာ” ။

“အင်း”

မင်းမိုးကလည်း သူ့မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိတာ ဖွင့်ဟဝန်ခံမိသည်။ ရွှေတွယ်တာက မျက်လုံးကလေးပြူးသွားစစ်။ မင်းမိုးက ရယ်နေသည်။

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟင်၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးလဲ။ ရွှေတွယ်တာကို ရှင်ဖေဖေက သဘောတူတာ၊ ရှင်အခုလို လာတော့တာတွေ သူသိရဲ့လား”

“မသိဘူး”

“ဟင်”

ရွှေတွယ်တာ မျက်နှာလေးငယ်သွားပြီး မပြူးနိုင်တော့ပါ။



“ကျွန်တော်က ဘာသဘောမှ မဟုတ်ဘူး။ သစ္စာဖောက်တာတို့ ဘာတို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဖေဖေစကားကို ကျွန်တော်လုံးဝဂရုမစိုက်သလို မနေချင်ဘူး”

မင်းမိုးကို ရွှေတွယ်တာ ရုတ်တရက် စိတ်ပျက်လာမိသည်။ သူ့မှာ ကောင်မလေးရှိနေတာ သိရတော့ တစ်မျိုးလေးခံစားရသည်။ သူ့ဖေဖေစကားကြောင့် ရွှေတွယ်တာကို လက်ထပ်မှာမျိုးလား။

အဲဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ရွှေတွယ်တာဘက်က ငြင်းပါရစေတော့။ သူ့အတွက်စဉ်းစားပြီး ငြင်းပေးသင့်တာ ကိုယ်ဖြစ်နေပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးမြင်သွားလား”

“မမြင်ပါဘူး”

တစ်ခုခု ဆုံးရှုံးသွားသလို နှမော့ကြကွဲမိသည်။ ကိုမင်းမိုးကို ရွှေတွယ်တာ တိတ်တိတ်ကလေး နှင်သက်





နေမိတာလား။

“ဟင် ... မောင်လေး”

မောင်လေး ရွှေအာကာက သက်ထားပုံနှင့် လက်ချင်းချိတ် ကာ ဆိုင်ထဲဝင်လာသောအခါ ရွှေတွယ်တာ ဝမ်းသာအံ့သြမိသည်။ သူတို့ ဘယ်လိုပြေလည်သွားပါလိမ့်။

“မောင်လေး ... လာလေ”

“ရတယ် မမ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်မှာ သွားထိုင် မယ်” ဟု ရွှေအာကာက လက်ကာပြုပြီး ကိုမင်းမိုးကို ပြုံးပြနှုတ် ဆက်သည်။ မင်းမိုးက မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွား၏။ သက်ထားပုံက မျက်နှာကလေး ခပ်မော့မော့၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြုံးမြဲမြဲ။ မင်းမိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့သလို။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲနာသည်။ ဟိုတစ်ခါ ပြိုင်ပွဲမှာတုန်းက ဆုအတူတူရရှိခဲ့ သော ချာတိတ်ချောချောက ရွှေတွယ်တာ့မောင်လေးတဲ့လား။



ဇနာလိုဝန်တိုစိတ်နှင့် သူ မျက်စိတွေပင် ပြာဝေသွားသလို ပါ။ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ပုံဟု အော်ဟစ်မေးပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ရွှေတွယ်တာဆီ ပန်းအရင်ဆက်ပြီးမှ ရောက်လာတာမို့ သူတို့ တံမင် မင်းမိုးရှေ့ လာတဲ့ပြတာ သိသာသည်။ ပုံနှင့် ရွှေတွယ်တာ့မောင် လေးက ဘာလဲ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက လာပြီနေကြတာလဲ။ သက်ထားပုံ သူ့အပေါ် သစ္စာမရှိပါလား။

“မောင်လေး ... ဒါ ကိုမင်းမိုးတဲ့၊ ကိုမင်းမိုး သူက ရွှေတွယ်တာ့မောင်လေး ရွှေအာကာတဲ့၊ သူကလေးက ပုံတဲ့။ မောင်လေးချစ်သူပေါ့”

ဘာမှမသိရှာသော ရွှေတွယ်တာက ရိုးသားဖြူစင်စွာ မိတ် ဆက်ပေးသည်။ သူတို့သုံးယောက်ကတော့ အပြုံးတွေ မရိုးသား။ အကြည့်တွေလည်း မရိုးသားနိုင်။ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ အကဲခတ်မိကြ သည်။

www.burmeseclassic.com



“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဆုံဖြစ်ကြဘူး၊ အခုမှ တွေ့ဖြစ်တော့တယ်”

ရွှေအာကာက လက်ကမ်းပေး နှုတ်ဆက်လာတော့ မင်းမိုးလည်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရတော့သည်။ သက်ထားပုံက သူနှင့်မဆိုင်သလို ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသလို ပုံစံနှင့်။

မင်းမိုးက သက်ထားပုံကို စူးခနဲကြည့်သည်။

ရွှေအာကာက သူတို့နှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသော စာမူမှာ သွားထိုင်သည်။

“မောင်လေးက ပုံကို အရမ်းသဘောကျတာ”

“အော်”

“သူတို့ အရမ်းလိုက်ဖက်တယ်နော်”

“အင်း”



မင်းမိုးက ဟန်မပျက် ခေါင်းညိတ်ရသည်။

“သူတို့သိတာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် အခုမှ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတာ ထင်ပါရဲ့”

မင်းမိုးရင်ထဲ တင်းကြပ်သွားသည်။

ပုံ ...ကိုကိုကို သင်ခန်းစာလှလှ တမင်ပေးလိုက်တာလား။ ကိုကိုအပြစ်နဲ့ကိုကို ခံလိုက်ရပြီ။ ကိုကိုရှေ့မှာ တခြားတစ်ယောက်ကို လက်ချိတ်ထားတာတောင် ကိုကို တားမြစ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူး။ လက်ပိုက်ကြည့်နေရပြီ။

ပုံ ကိုကိုကို အဲဒီလို ဒဏ်ခတ်သင့်ရဲ့လား။

“ခဏနေရင်ပြန်မယ်”

ပုံက ရွှေအာကာကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး”

သက်ထားပုံက မျက်ရည်တွေ ခေတက်လာသည်။

“ဟာ ...မင်းမငိုနဲ့နော်၊ မငိုဘူးမဟုတ်လား”

“မငိုပါဘူး”

နှုတ်ခမ်းလေးတုန်ကာ မျက်နှာကလေးမဲ့ပြီး မာနနှင့်ဖြေ

၏။ ရွှေအာကာ စိတ်မကောင်း။

ပုံရယ်။

မင်းစိတ်ကို ဒဏ်ရာသင့်စေတော့လို့ မရည်ရွယ်ရိုး အမှန်

ပါ။

ပုံက မှာထားသော စားစရာတွေကို မြန်မြန်စားသည်။

ပါးစပ်ထဲမှာ အရသာက မရှိ။

မျှော်လင့်ယုံကြည်ထားသမျှ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရပြီဟု သေချာ

သိရသောအခါ ရင်နာမဆုံး။



မိန်းကလေးမို့ အားရပါးရ ငိုပစ်ချင်သည်။

ငိုချင်ပေမယ့် လူသိမခံရဲ။ မခံဝံ့။

တိတ်တိတ်ကလေး တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်နှိတ်ငိုနှိုက်

ချင်သည်။

အပြန်လမ်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်နေမိကြသည်။

“ငိုချင်ရင်လည်း ငိုလိုက်ပေါ့”

ရွှေအာကာက တိုက်တွန်းသည်။

“ရှင်ကို မုန်းတယ်”

“ဟင်”

မဆီမဆိုင် နိုင်ရာမလာ၏။

“မုန်း ...မုန်း ရပါတယ်”

“ရှင် မတရားဘူး၊ ရှင်အစ်မကို ကာကွယ်ပေးတယ်၊

ညွှန်မကိုကျတော့ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုနဲ့ ကြုံစေတယ်။ ဒီမှာ ကိုယ့်ချစ်သူ

တစ်ယောက်က အဲဒီလိုက်စွမ်း တျားလွန်တာကို ရင်ဆိုင်ရတာ  
ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးတဲ့ ဝေဒနာလည်း ရှင်မသိပါဘူး၊ ရှင်ဟာ  
ရက်စက်တတ်တဲ့သူပဲ”

သက်ထားပုံ စွပ်စွဲသမျှ သူ ခေါင်းငုံ့ခံရပါမည်။

မျက်ရည်မကျအောင် နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားပေမယ့်  
မျက်ရည်တစ်စက် ပါးပြင်ပေါ် လွှင့်စင်ကျဖြစ်အောင် ကျလာသည်။

ရွှေအာကာက မချိမဆန့် ခံစားနေရသော ပုံကို မကြည့်  
ရက်အောင် ဖြစ်ကာ သူမှားသွားပြီဟု နောင်တရမိသည်။ သူ  
ပယောဂမကင်း။

သူ ...သည်ကိစ္စတွေထဲ ဝင်မပါခဲ့လျှင် အကောင်အား

သူ သက်ပြင်းအခါခါ ချမိတော့သည်။

\* \* \* \*

သက်ထားပုံက အခန်းထဲက မီးခလုတ်ကို ပိတ်ပြီးမှ  
အိပ်ရာပေါ် ငုတ်ဘုတ်ထိုင်နေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဖြေလို့မရ။

လူက နေမထိထိုင်မသာ။

ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ဖိနှိပ်ဖွင့်မိသည်။

ချစ်သူဝေ၏ ‘အစွန့်ပစ်ခံလရောင်’ သီချင်းက သက်ထား

ပုံကို ပိုပြီး အားငယ်စေသလိုပါ။





ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆင်းထိုင်ပြီး အမှောင်ထဲမှာ ပုံ တစ်ယောက်  
တည်း ငိုရိုက်နေမိသည်။ အားပါးတရ ငိုချလိုက်လျှင် ရင်ထဲပေါ့  
ပါးသွားမလားလို့ပါ။

“အချစ်ရေ \*\*\*မိုးသောက်ယံ နီးကပ်လာပြီ \*\*\*  
ညတွေ \*\*\* နှင်းများနဲ့ စိမ်းစိမ်းစို \*\*\* ဆွေးဆွေး  
အတွေးတွေ ညဉ့်နက်ထဲ \*\*\*  
လှပစွာ ရှုံးနှိမ့်သွားတဲ့ နှလုံးသားအတွက် \*\*\*  
အနမ်းတွေ မွတ်သိပ်စွာ မျှော်လင့်မိပြီ \*\*\*  
အလင်းတွေလမ်းပြပါး \*\*\* ဘဝခရီးအဆုံး \*\*\*  
မင်းရဲ့အလင်းတွေနဲ့ \*\*\*  
အစွန့်ပစ်ခံလရောင်အောက်မှာ \*\*\*  
မည်းမှောင်တဲ့ညတွေ \*\*\* ပြီးသွားရင် ဆုံချင်ပြီ \*\*\*  
အချစ်ရေ \*\*\* ကောက်ကျစ်တဲ့မိုးကောင်းကင်အောက်



ဝေးပြီ \*\*\* နှုတ်ဆက်တဲ့လမ်းလေးမှာ ဝေး ဝေး ဝေးပြီ  
\*\*\* တို့နှစ်ယောက်သား \*\*\* ဟိုတုံးက ဓာတ်ပုံလေးကို  
ငေးကြည့်ကာ \*\*\*”

ကိုကိုရယ် ...။  
ယုံကြည်မှုတွေ ပျက်သုန်းအောင် လုပ်ရက်လိုက်တာ။  
သိပ်ရက်စက်လွန်းတယ်။

ကိုကိုဖေဖေကို ပုံရိုနေတာ ဘာလို့ ဖွင့်မပြောရတာလဲ။  
အသိမပေးရတာလဲ။

ပုံမှာ ဘာအပြစ်တွေရှိလို့လဲဟင်။  
သက်ထားပုံက မာနနှင့် မျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း  
သုတ်ပစ်သည်။ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်။

ဖုန်းမြည်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဖုန်း  
ကို နာကျင်စွာ ကြည့်မိသည်။

www.burmeseclassic.com



ကိုကို ဖုန်းဆက်တာများလား။  
 သက်ထားပုံက ဖုန်းကလေးကို ယူပြီး နံပါတ်ကို ကြည့်  
 သည်။ ထင်ထားသလိုပင် ကိုကိုဖုန်း။  
 ပုံ နားမထောင်ချင်ပါ။ ဆင်ခြေတွေ ပေးမှာလား။  
 ဘယ်လို ကာကွယ်ဖာထေးမှာလဲ။  
 သို့တည်းမဟုတ် တောင်းပန်စကား ဆိုမှာလား။  
 မကြားချင်၊ မကြားရဲ။ လောလောဆယ် သွေးပူနေသည်။  
 ဒေါသတွေ ရင်ထဲမှာ အုံ့ဖွဲ့နေသည်။  
 ကိုကိုနှင့် ဖုန်းမပြောချင်။ ကိုကိုဖုန်းကို နားမထောင်ချင်။  
 နောက်တစ်ကြိမ် မြည်လာတော့ ပုံ အရမ်းစိတ်တိုမိသည်။ တတိယ  
 အကြိမ် မြည်လာလျှင်တော့ ကိုကိုကို အော်ဟစ်ရန်တွေ့ပစ်လိုက်  
 တော့မည်။

တတိယအကြိမ် မြည်လာပေမယ့် ဝင်လာတာက ကိုကို



ဖုန်းမဟုတ်ပါ။ ရွှေအာကာဆီက ဖြစ်နေသည်။ ပုံက သက်ပြင်း  
 ရှိုက်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ပုံလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အိပ်နေပြီလား”

“အင်း”

“ခဏစကားပြောမလား”

“ပြောလေ”

“မမ သိသွားပြီ”

“ဟင်”

ရွှေအာကာက သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ပုံမှန်းတော့ မသိဘူး၊ အဲဒီလူမှာ ချစ်သူရှိလားတဲ့၊



ဖေဖေမေမေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး မမက သူ့ဘက်ထဲ  
နောက်ဆုတ်မယ်တဲ့လေ”

“မလိုပါဘူး”

ခံပြင်းနာကြည်းစွာ ဆိုမိသည်။

တကယ်ဆို အခုပွဲမှာ ပုံ ရှုံးတာ ပုံ သိသည်။ ကိုမင်းမိုး  
က ပုံထက် ရွှေအာကာ၏ အစ်မအပေါ် အားသာဘက်ပင်းသည်။

ဟိုကနောက်ဆုတ်တာကို ပုံက ကျေနပ်စွာ ကျေးဇူးတင်  
ရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား။

နေပါစေတော့ ကိုမင်းမိုးရယ်။

ပုံ စွန့်လွှတ်ရဲပါတယ် ဆောင့်ကြည့်။

“ပုံ”

“အင်း ...ပြော နားထောင်နေတယ်၊ ခဏခဏမ

“ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်မကောင်းဘူး”

“အဲဒါလည်း မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော် မျှော်လင့်သလိုလည်း ပြစ်မလာပါဘူး၊ မမနဲ့

ကိုမင်းမိုးလည်း အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူတို့ကဏ္ဍကို စိတ်မဝင်စားဘူး”

ရွှေအာကာက ခေါင်းမာသော၊ မာနကြီးသော ပုံကို

နှစ်သိမ့်စကားလည်း မဆိုတော့ပါ။

“မနက်ဖြန်မှ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်၊ ပျော်အောင်အိပ်ပါ။

တယ်အရာမှ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲဖို့ ခွင့်မပြုဘူး”

“ဇနီး”

“ပုံ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ကိုမင်းမိုး ကောင်မလေးက ပုံဆိုတာ ရှင်အစ်မကို

ရှင် မပြောပါနဲ့နော်”



“ဘာလို့”

“မသိစေချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်မပြောလည်း သိနေတာပဲ”

ရွှေအာကာကလည်း ကပ်သီးကပ်သပ် နိုင်သူပါလား

“ရှင်မပြောနဲ့”

“ပြီးရော ... မပြောဘူး”

“အဲဒါဆိုရပြီ”

ပုံက ချက်ချင်း ဖုန်းချသွားသည်။

သက်ထားပုံက ဟင့်သက်ပျက်သည်။

ကိုကို ...

ပုံမာနကို ချိုးချခင်းပြီး လျှောက်လှမ်းမယ့် ကိုကိုချစ်ခင်

ပြောင့်ဖြူးပါစေ။

ရင်နာမှာနှင့် ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။

x x x x



မနက်စောစော ဖေဖေသီက ဖုန်းဝင်လာသောအခါ မင်းမိုး အံ့သြသွားမိသည်။ ရွှေတွယ်တာက ပွင့်လင်းလွန်းသူပါလား။ တုံ့ပြန် မှုက သည်လောက်မြန်ဆန်မည်မထင်ခဲ့။

“သား ... သားမှာ ချစ်သူရှိပြီသားဆို”

“ဗျာ”

မြန်းစားကြီး အမေးခံရတော့ သူ အိလည်လည်နှင့် ငြင်းရ ခက်၊ ဝန်ခံရခက်။ သည်စကားတွေ ချက်ချင်း လူကြီးမိဘုရားထဲ

www.burmeseclassic.com





ရောက်သွားမည်ဟု လုံးဝမထင်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် ရွှေတွယ်တာက နားလည်ခွင့်လွတ်ပါတယ်တဲ့။ ဒီဇာတ်လမ်း ဒီမှာပဲ ရပ်ကြရအောင်တဲ့၊ သူ့အမေထာဝန်ဆင့် ဖုန်းဆက်လာတယ်”

“ဟုတ်လား”

မင်းမိုး ဘာဆက်ပြောရမှန်းဝင်မသိ။

ရွှေတွယ်တာနှင့် ဆက်ဆံရေးက သည်လောက်နှင့် ငြိမ့်ပြတ်သွားပြီလား။

သူ့ဘက်က မပြီးချင်သေးပါ။ မရပ်ချင်သေးပါ။ ရွှေတွယ်တာ၏ ပွင့်လင်းပြတ်သားမှုကို သူမယုံချင်ပေမယ့် ယုံရတော့မည်။ သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိလို့ သည်လောက်ထိအောင် ပြတ်သားမာကျောနိုင်တာလား။

“ကျွန်တော် သိပါပြီ ဖေဖေ”



သူ့ကိုစွဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းရမှာပါ။

ဟိုတုန်းကတော့ ရွှေတွယ်တာဆိုတာ မေမေသဘောတူသော မိန်းကလေး။ အခုတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်တော့ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လိုလားသော၊ မြတ်နိုးမိသော မိန်းကလေးဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ရွှေတွယ်တာဆီ သွားတွေ့ပြီး ရှင်းပြမေးမြန်းဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်၏။ ပုံဆီ ဖုန်းခေါ်ပေမယ့် ပုံက မထူး။

ရွှေတွယ်တာ့မောင်လေးနှင့် ပုံက ဘယ်လိုတွေ့လဲ။ သူ့အပေါ် ပုံ ကျေနပ်ပါ့မလား။ ပုံကို ဘယ်လိုများ ရှင်းပြတောင်း ယန်ရမလဲ။

သူစိတ်ဟာ အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းနေပြီလား။

ရွှေတွယ်တာကရော သူ့ကို ယုံကြည်ပါ့မလား။ လက်ခံပါ့မလား။ ပုံ ခွင့်မလွတ်မှာလည်း သူ စိုးရိမ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူပင် နားမလည်ချင်တော့ပါ။

ပုံထက်ပိုပြီး ရွှေတွယ်တာကို သူ လေးနက်မိတာ ပုံ  
ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေဟု မျှော်လင့်မိသည်။

x x x x

မင်းမင်းကို မြင်သောအခါ ရွှေတွယ်တာက အံ့အားသင့်  
သော မျက်နှာကလေးနှင့် မျက်လုံးတွေ အရောင်ပြောင်းသွား၏။  
သူရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားတာလား။

“မောင်မင်းမင်း... ထိုင်ကွယ်”

ရွှေတွယ်တာ၏ မေမေက ဖော်ရွေစွာပဲ နေရာပေးပါ၏။  
သူတို့သားအဖိက ဟင်းအတူတူ ချက်နေတော့ သူလည်း  
ဘမင်းစားပွဲမှာပဲ ဝင်ထိုင်ရတော့သည်။



ရွှေတွယ်တာက ဂေါ်ဖီကို ပါးပါးကလေး စိတ်ရှည်လက်  
ရှည်ခြစ်သည်။ ပြီးတော့ မြေပဲကို စက်ကလေးနှင့် ကြိတ်သည်။  
မှန်ညက်သွားသော မြေပဲကို ပန်းကန်လေးထဲ ထည့်ထားသည်။

သူမေမေဘေးမှာ ဝိုင်းကူနေပြီး သူ့ကို တစ်ချက်ပင် လှည့်  
မကြည့်ပါ။ သူ ...သည်မိန်းကလေးကို ဘာလို့ စွဲမက်သွားရတာ  
လဲ။ ရိုးသားဖြူစင်တာကြောင့်လား။ သူ့အပေါ် အေးတိအေးစက်က  
လေးနှင့် သတိထားဆက်ဆံတာကြောင့်လား။ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ  
ဖြစ်ဖြစ် သူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချင်သည်။

တကယ်ဆို သူနှင့်ပုံက သံယောဇဉ်တွေ အကြာကြီး  
ရှိခဲ့ပြီးသားပါ။ ပုံဘက်က ကြည့်လျှင် သူ သိပ်လွန်သည်။ သို့ပေ  
မယ့် ပုံမှာက ရွှေအာကာ ရှိနေသည်။ ပုံကရော ရွှေအာကာလိုလူ  
ကို သဘောမကျဘဲ နေပါ့မလား။

“မေမေ ...မမ”



ရွှေအာကာက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာရင်း သူ့ကိုမြင်  
တော့ ခြေလှမ်းတန့်လျက် ဖွဖပြုံးသည်။

“မေမေ သား အပြင်ခဏသွားမလို့၊ မမ လိုက်မယ်ဆို  
မပြီးသေးဘူးလား။”

မင်းမိုး စိတ်ညစ်မိသည်။

ရွှေတွယ်တာနှင့် စကားပြောခွင့် ရပါ့မလား။  
သူတို့မောင်နှမက အပြင်သွားကြမလို့လား။

“သား ...ဒီမှာ ဧည့်သည်ရှိနေတယ်လေ၊ သား မမ  
မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူး။”

“ဗျာ ...ခဏလေးပါ မေမေရ၊ ကိစ္စရှိလို့ပါ။”

ရွှေအာကာက အစ်မကို မရမကခေါ်မည့်ပုံ။

“ကိုမင်းမိုး ခဏလေးပါ။”

“ရပါတယ်”



မတတ်သဘာဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြုရသည်။

ရွှေတွယ်တာက ဗေစင်မှာ လက်ဆေးပြီး ...

“မေမေ ပဲပုနို့ဒီမှာနော်” ဟု ပြောခဲ့သေးသည်။ မင်းမိုး

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရွှေတွယ်တာ၏ မေမေက

ဟင်းကိုပဲ အာရုံစူးစိုက် ချက်ပြုတ်နေတာ။

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပေါ့”

သူ့ကို သည်တစ်ခွန်းတော့ ပြောသည်။

ကြည့်ရတာ သူတို့ကိစ္စကို ဝင်စွက်တိုက်တွန်းပေးမည့်ပုံ

မရတော့ပါ။

သူ့အပေါ် အမြင်စောင်းသွားပြီလား။

သူက အပြစ်လုပ်မိသူပါ။

x x x x



သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ရွှေတွယ်တာတို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

သူတို့မောင်နှမက တော်တော်ကလေး စည်းလုံးချစ်ခင်ကြသည်။

ရွှေတွယ်တာက ချက်ချင်းပဲ သူ့ရှေ့လာရပ်လျှက် လိုရင်း

မေးသည်။ သိသိသာသာ အေးစက်စိမ်းကားခြင်းကို သူ ခံစားရ

သည်။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ” တဲ့။

မင်းမိုးက သက်ပြင်းချသည်။





ရွှေတွယ်တာက ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အားနာစရာမလိုပါဘူး... ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပဲလေ။ ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ယှဉ်ရွေးချင်တာလည်း လူသဘာဝ၊ လူဆန္ဒပဲ။ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

မင်းမိုးက ခေါင်းခါသည်။

“ရွှေတွယ်တာ အထင်လွဲနေပြီ”

“ရှင်”

“ဖေဖေဆန္ဒကြောင့် ကျွန်တော်ရောက်လာတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်”

မင်းမိုးက စကားရပ်သွားသည်။ ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။



“ဒါပေမယ့် အခုရောက်လာတာ ဖေဖေဆန္ဒကြောင့် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဖေဖေက ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ”

ရွှေတွယ်တာက နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးကလေးများနှင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ အကြည့်လွှဲသွား၏။

“ကျွန်တော့်ဆန္ဒနဲ့ ကျွန်တော်လာတာပါ”

မင်းမိုးက ရဲရဲတင်းတင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

သူ အရိုးသားဆုံး ရှင်းပြမှပဲ ရတော့မည်။

“ဟိုတစ်ယောက်ကို ရှင် ထည့်စဉ်းစားသင့်တယ်။ သူနဲ့ ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူ့ကို ကျွန်တော် ရှင်းပြမယ်၊ တောင်းပန်မယ်၊ သူ နာလည်အောင် ပြောပြမယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကျွန်မမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

မင်းမိုးက ရွှေတွယ်တာကို ကြည့်ပြီး တိတ်တိတ်နေ၏။



မလှမ်းမကမ်းမှာ မေမေရှိနေသည်။ သူ မပြောရဲပါ။ ရွှေတွယ်တာက မေးစရာရှိတာ ရှင်းရှင်းမေးကာနေ၏။

“ကျွန်တော် ...ကျွန်တော် ရွှေတွယ်တာကို လက်ထပ်ပါရစေ၊ မေမေကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ကျွန်တော် လာတောင်းရမ်းမှာပါ။ ရွှေတွယ်တာ့မိဘတွေဆိုမှာ”

ရွှေတွယ်တာက ပါးလေးရဲပြီး မျက်လွှာချသွား၏။ မေမေကြားမှာ မလွဲမသွေပါ။ သူကလည်း မေမေရှေ့မှာ ဖွင့်ချပြောသည်။ အနေခက်လိုက်တာ။

“ကျွန်တော် သေဆွေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ပုံကလည်း အာကာချစ်သူဆိုတော့”

“ရှင်”

ရွှေတွယ်တာ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ လန့်သွားသည်။ မောင်လေးက ရွှေတွယ်တာ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ။ ဘာလို့



လျှို့ဝှက်ထားတာလဲ။

“ရှင်ပြောတာ သက်ထားပုံလား”

အခုမှသိပြီး ရွှေတွယ်တာ ရင်ခန့်မြန်သွား၏။

ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ရတာလဲ။

သည်လိုသာဆို ပိုပြီး ပြတ်သားရတော့မှာပါလား။

“ကျွန်မတို့ ပြေလည်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ တစ်မြို့စီ နေကြမှာပဲလေ”

မင်းမိုးကလည်း ဒါကို ကြိုတင်တွေးထားသည်။

ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

“ချက်ချင်းကြီး မဖြေလိုက်ပါနဲ့၊ စဉ်းစားချိန်ယူပါ။

ကျွန်တော်စောင့်မှာပါ”

ကိုယ့်အပေါ် သည်မျှ အောက်ကျနောက်ကျ ပြောလေ့ လိမ့်မည် မထင်ခဲ့။





သူ့ဘက်က ရဲဝံ့ပြတ်သားမှုက ရွှေတွယ်တော့ကို အားရှိစေသည်။ ယုံကြည်စေသည်။

ဘယ်တော့မှ ဘာကိုမှ လွယ်လွယ်မယ့်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သူပါ။

မေမေက ရွှေတွယ်တာတို့ကို ထမင်းစားခန်းထဲ ထားရစ်ကာ အပေါ်ထပ်တက်သွား၏။

ဆက်ပြီးကြားနေရတာ မေမေ မျက်နှာပူတာလား၊ အားနည်းတာလား၊ ဝင်မစွက်ချင်တာလား မသိပါ။

“လူကြီးတွေက ကျွန်တော့်ဘက်မှာ မရှိတော့ဘူး”  
မင်းမိုးက စိုးရိမ်နေသည်။

“ရွှေတွယ်တာ ကျွန်တော့်ဘက်မှာရှိမှ ဖြစ်မယ်”  
ရွှေတွယ်တာက သူ့ကို မျှတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာ၏။

“ကျွန်မ မေမေတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေ”



“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့”

သူက ထိတ်လန့်စွာ လက်ကာသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်မှာ သူတို့ ရပ်တည်မှာမဟုတ်ဘူး၊

ရွှေတွယ်တာ သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရမှာ”

“ကျွန်မသဘော”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်တုံးကမှ အဲဒီလောက် သတ္တိမရှိခဲ့ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပါ”

ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ချက်ချင်းကြီး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဖြည်းဖြည်းဆိုရင်ရော”

“ရှင် စောင့်နိုင်ပါ့မလား ကိုမင်းမိုးရယ်”

သူ့ကို ပြန်ပြောပုံက ပယုမရဲလေးနှင့်။

www.burmeseclassic.com

ရွှေတွယ်တာရယ် ...

မင်းရဲ့ မယုမရဲ့ မျက်လုံးကလေးတွေကြောင့် ကိုယ် ရူးသွပ်  
လောက်အောင် ခွဲလန်းခဲ့ရတာ ထင်ပါတယ်။

“ပြီးတော့ အကြာကြီးစောင့်ပြီးမှ ရလာမယ့် အဖြေတစ်ခု  
က ရှင့်အတွတ်မကောင်းရင် ကျွန်မ အားနာတယ်”

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ရွှေတွယ်တာ ဘယ်လိုပဲ အဖြေ  
ထွက်ထွက် ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလားရှင်”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့”

“တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ”

“ပြော”

ရွှေတွယ်တာက သူ့ကို ရော့ရှော့ကြည့်ကာ ...

“တစ်နေ့နေ့ ကျွန်မ ရှင့်ကို ငြင်းရင်လည်း ငြင်းမိမယ်”

လက်ခံရင်လည်း လက်ခံမိမယ်”

“အဲဒီတော့”

“ကျွန်မ အခုလောလောဆယ် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးတာ

အမှန်ပဲ ကိုမင်းမိုး”

“ကောင်းပါပြီ၊ ရွှေတွယ်တာ ပြောတဲ့တစ်နေ့ရောက်

ကျွန်တော်စောင့်မယ်”

ဘယ်လိုငြင်းငြင်းမရ။ ဘယ်လိုပြောပြော မရ။ ဘာ

ကြောင့်များ ရုတ်ချည်း သည်လောက်ထိ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။

ရွှေတွယ်တာကဖြင့် သူ့ကို ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီဟုပဲ တွက်ထားခဲ့တာပါ။

သို့ပေမယ့် ရွှေတွယ်တာ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားခဲ့

သည်။ ဟန်မပျက် နေနိုင်ခဲ့သည်။

အခုလောက်အထိ ပြေလည်ဖို့အရေး သူ့အပြေးရောက်လာ

ဆွေးနွေးလိမ့်မည် မထင်ခဲ့မိပါ။





ပေါ့ဆဆ သဘောထားသူပဲဟု ထင်ခဲ့သည်။

သည်တစ်ကြိမ်လည်း ရွှေတွယ်တာ ရုံးခိုခိုပြန်ပြန်

ကြေကွဲခဲ့ရတာ။

မထင်မှတ်ဘဲ သူက သိပ်လေးနက်နေခဲ့သည်။

“ရွှေတွယ်တာ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ကျွန်တော် မလုပ်ပါ

ဘူးဗျာ၊ ယုံပါ”

ရွှေတွယ်တာက ပင့်သက်ကလေး ရှိက်သည်။

ပုံက ခောင်လေးရဲ့ ကောင်မလေးပါ။

ရွှေတွယ်တာတို့ လေးယောက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲ။

ရွှေတွယ်တာ သူ့ကို ဘယ်တော့ ယုံကြည်လာမလဲ။

မတွေ့တတ်တော့ပါ။

အနာဂတ်ရက်တွေအတွက် ကြိုတွေးတွက်ဆပြီးလည်း

မပူပန်ချင်ပါ။

ယုံကြည်လာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ပျော်စရာကောင်း

ဆဲတဝလေးတစ်ခုကို အတူတူတည်ဆောက်ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။

\* \* \* \* \*



သက်ထားပုံသည် မင်းမိုးကိုမြင်လျှင် ရုတ်တရက် ရင်ခိုင်  
ရမှာ စိတ်ထဲစိုးရွံ့ပြီး ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ချင်မိ၏။

အရင်တုန်းက ကိုတို့ကို မြင်ရလျှင် ရင်ထဲ အားအင်တွေ  
ပြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလိုလို ယုံကြည်ခဲ့ဖူးသမျှ ယခုအချိန်မှာ  
ဆန့်ကျင်စွာ သိမ်ငယ်စိတ်သာ ဖြစ်ပေါ်သည်။

သို့သော် ရှောင်မပြေးမိအောင် တင်းခံနေနိုင်တာသည်  
သူမရင်ထဲက မာနများပဲ ဖြစ်သည်။



သူဟာ သစ္စာဖောက်သူ။ သူ့ကို ပုံက ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ။ တကယ်တမ်း ပုံကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ခက်ခဲတွန့်ဆုတ်သူက မင်းမိုးသာလျှင် ဖြစ်သင့်သည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို မော့ကာ ခပ်အေးအေးစောင့်ကြည့် နေလိုက်သည်။

သူက ပုံထံ လျှောက်လာသည်။

မင်းမိုးဟာ ပုံ မြတ်နိုးသော ချစ်သူတစ်ယောက် မဟုတ် တော့ပါ။

သူဟာ သာမန်သူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

ထူးဆန်းစွာပဲ အရင်တုန်းက ရှိခဲ့ဖူးသော အချစ်တွေ ပျောက်သွားသည်။

အချစ်ဆိုတာ ကြင်နာသော အပြုအမူဆီက မြစ်ဖျားခံ သလား မဆိုတတ်။ သူ့မှာ ကြင်နာသော အပြုအမူမရှိတော့ဘဲ



ရက်စက်သော အသစ်တစ်ယောက် လက်တွဲလိုမူပဲ ရှိသောအခါ ပုံရင်ထဲက မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာလည်း သေဆုံး ခန်းခြောက်ခဲ့ပြီပေါ့။

ဒါဟာ ဘာမှမထူးဆန်းပါဘူး ကိုကို ...။

မင်းမိုးက ပုံ မျက်လုံးထဲ စိုက်ကြည့်မိသည်။

သက်ဝင်ချိုမြေ့သည် လှိုက်လှဲနေတတ်မြဲ အကြည့်နွေးနွေး နေရာမှာ ရေခဲတမျှ အေးစက်တင်းမာသော အကြည့်တင်းတင်း တစ်ခုကို လက်ခံရရှိသည်။

ကိုယ် မှားသွားခဲ့သလား ပုံ ...။

တကယ်ဆိုရင် မင်းရောကိုယ်ပါ အမှားလမ်းကြောင်း တစ်ခုပေါ် ခြေချမိတာချင်း တူပါတယ်။

မင်းလည်း ပြတ်သားခဲ့သားပဲ။

“ကိုယ့်ကို စကားပြောခွင့် ပေးနိုင်ပြီလား”





ဟုတ်သည်။ ဒီလို မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောနိုင်ဖို့

သွေးအေးအောင် အချိန်စောင့်ခဲ့ရသေးတာ အမှန်ပါ။

ရက်စက်သူရှေ့မှာ ပေါက်ကွဲမပြချင်။

ပေါက်ကွဲရင် ကိုယ်ရှုံးမှာစိုးသည်။

ရှုံးသည်ပဲထား ... ထိုအခွဲကို မင်းမိုး မမြင်စေချင်၊

မသိစေချင်တော့ပါ။

“ပြောပါ ... ရှင်ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကိုကို ... အဲ ကိုယ် အရင်ဆုံး ပုံကို တောင်းပန်ချင်

လို့ပါ။ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

သက်ထားပုံက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ မဲပြုံးလှလှလေး

တစ်ခုနှင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ဘာအတွက်ပါလိမ့်”

“ရွှေတွယ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့”



“ဪ ... အဲဒါလား”

အရေးမကြီးသလို ရေရွတ်၏။

“ရွှေတွယ်တာဖက်က ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ မသိရသေး  
ပေမယ့် ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ ရွှေတွယ်တာကိုပဲ လက်ထပ်မယ်”

“အဲဒီတော့”

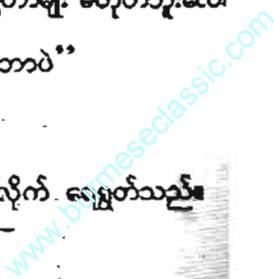
“ကိုယ်လွန်တာရှိရင်၊ ကိုယ်မှားသွားရင် ပုံ ကိုယ့်ကို  
ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

“တောင်းပန်တာကတော့ ရှင့်အပိုင်းပေါ့ဇေ၊ ခွင့်လွှတ်  
တာ မလွှတ်တာကတော့ ကျွန်မရဲ့သဘောပါ။ ရှင့်မသိချင်ပါနဲ့၊  
ဟုတ်ပြီလား”

“ကိုယ်တို့က အမှန်နဲ့ လမ်းခွဲကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊  
နှစ်ယောက်လုံး အသစ်ထပ်တွေ့တဲ့ သဘောပဲ”

“အသစ်ထပ်တွေ့တယ်”

ပုံက ရယ်ချင်သလို သံသောင်လိုက် ရေရွတ်သည်။







အစတုန်းကတော့ အဖေသဘောတူလို့ပါ။ အိမ်ကတိုက် တွန်းလို့ပါ ဘာညာနှင့် အကာအကွယ်ယူထားပြီး သူ့အပြစ်ကို ပုံးဖိခဲ့သေးသည်။

- ယခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံပြီပေါ့ ...။

အသစ်ထပ်ချစ်မိတယ်ဆိုတာ ...။

ကောင်းပါပြီ ဦးမင်းမိုးရယ် ...။

အသစ်သောချစ်သူဟာ အဟောင်းသောချစ်သူထက် ရှင် အပေါ် ပိုကောင်းနိုင်ပါစေ။

“ပုံလည်း ရွှေအာကာနန္ဒာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်မတို့ ဘယ်တုန်းကစပြီး ချစ်သွားကြသလဲ၊ ရှင်

မမေးတော့ဘူးလား။

ဒါမှမဟုတ် မမေးရဲတာလား။

အပြစ်ချင်း ထပ်တူဖြစ်ချင်တယ်မို့လား ...။

ရှင်သစ္စာဖောက်တာကို အများအပြင်မှာ မပေါ်လွင် မထင်



ရှားစေချင်ဘူး မဟုတ်လား။

ကျွန်မ သိပါတယ်။

သက်ထားပုံဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း ကိုယ့်ကို မချစ် တော့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒူးထောက်တောင်းပန် အသ နားခံမယ့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်နားလည်ပါ။

သူ့ကို ရွှေတွယ်တာနှင့်အတူ တွေ့ရတော့မှ ရုတ်တရက် ချစ်သူသစ်ကို အရွဲတိုက်ပြီး လက်မောင်းချိတ်လိုက်မိတယ်ဆိုတာ သူ မသိစေချင်တော့ပါ။

ဘယ်တော့မှလည်း မသိစေချင်တော့ ...။

“အဆင်ပြေပါတယ်”

“သူနဲ့ပုံနဲ့လည်း လိုက်ဖက်ပါတယ်”

ရှင်ရင်ထဲမှာ တကယ်ပဲ အလိုထင်တယ်ပေါ့နော် ကိုမင်း

မိုး။

ကျွန်မက ရှင်ရဲ့ အဖွဲ့နဲ့ပစ်ခံတော့ မဖြစ်ချင်ဘူး။



စွန့်ပစ်ရမယ်ဆိုရင် စပြီးစွန့်ပစ်နိုင်တာက ကျွန်မပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။

“မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ သူ့ကို ပုံ တအားချစ်သွားမိတယ်၊ ကိုမင်းမိုးထက် အများကြီး ပိုချစ်သွားမိတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ သိလား။”

“ဟာ ... အဲဒါဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အဖြစ်ချင်းတူနေပြီ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြတာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပုံ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ပုံအပေါ် အရမ်းအားနာပြီး အဖြစ်တစ်ခုလို့ ခံစားနေရတာတွေ အခုမှပဲ သက်သာသွားတယ်၊ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ပုံနဲ့ အာကာနဲ့က အလွယ်တကူ အဆင်ပြေတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ မပြောတတ်သေးဘူး။”

“ရှင် စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့၊ မေတ္တာစစ်မှန်ရင် ကံကောင်းမှာပါ။”

“သင့်ခံယူကွာ ... ပုံ ဒီလောက် သဘောထားပြည့်မယ်

လို့ မထင်မိဘူး။”

ပုံက အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးပြန်သည်။

ကျွန်မက သဘောထားပြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟန်တောင်ကောင်းတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်နော်။

အမှန်ကလည်း .. ပုံ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြုပြင်ခဲ့ပါသည်။

ပထမအစတော့ မင်းမိုးအပေါ် သတ်ပစ်ချင်အောင် မုန်းမိတာ။ တနင့်နှင့် ရင်နာမဆုံး။

တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာတော့လည်း အမှန်းတွေ ပြေကာ ဝမ်းနည်းမှုပဲ ကျန်သည်။

တကယ်ပဲ ရေစက်မဆုံတာပါ။ ဒါဟာ ဘာများတတ်နိုင်လဲ။ ကံတရားပဲ မဟုတ်လား။

ဖူးစာကဆိုတာ အတင်းလုပ်ယူဖန်တီးလို့မှ မရတာဘဲလေ။ ဗုံ ဖြေတွေးတတ်လာခဲ့သည်။





ချစ်သူဖြစ်ကြဖို့အထိပဲ ကံစာတာ ပါလာခဲ့ပြီး အကြင်  
လင်မယားဖြစ်ကြဖို့က နည်းတယ်ဆိုတာ ပုံ လက်ခံရသည်။

သူ့ရဲ့ ရေစက်မဆုံဖြစ်ဘူးဆိုလျှင် ပုံနှင့် ရေစက်ဆုံကြဖို့ရှိ  
တာ ဘယ်သူပါလဲ။

ရွှေအာကာ၏ ဇွတ်တရွတ်အချစ်ဟာ ကြောက်စရာ၊ မုန်း  
စရာလို့ ထင်တဲ့ကြားက စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းနေပြန်သေး  
တာ မယုံချင်လို့ မရတော့ပါ။

တကယ်ပဲ ပူးစာရှိသူလေးဟာ ရှင်ပဲလား ရွှေအာကာ...။

တကယ်ပဲ တိတ်ကျကျ ရွှေပူးစာရှိပြီဟောဆိုရင် ပုံ မင်း  
ကို ဘယ်လိုရှောင်လွှဲလွန်ဆန်နိုင်ပါ့မလဲနော်။

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ တွေးရင်း ပုံ ရင်ခုန်မြန်လာရ  
လေသည်။

x x x x

“ပုံ ... ကျွန်တော့်ကို အမှန်အတိုင်းပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ကိုမင်းမိုး လာတွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“လာတောင်းပန်တာပါ”

အာကာ ရင်ခုန်သံ မြန်ဆန်သွားသည်။

သူ တစ်ခဏ တိတ်လည်း တိတ်သွားရသည်။

ကိုမင်းမိုးဟာ မမနှင့် အဆင်မပြေလှတာကြောင့်များ

ချစ်သူဟောင်းဘက် ပြန်လှည့်သလား။



ဒါကို သူမတွေ့ရုံ၊ မကြားရဲဘဲ သိပ်ကြောက်နေသည်။  
ပုံက သူတိတ်သွားပေမယ့် ဟဲလိုဟု အသံမပြုဘဲ ဒီ  
အတိုင်း စောင့်နားထောင်နေသည်။

“ဘယ်လိုတောင်းပန်တာလဲ”

အာကော့ဆီက ခဏကြာမှ မေးခွန်းထွက်လာသည်။

“တောင်းပန်တာကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပေးရမှာလဲ  
သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့”

“အဲဒါမေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘာကိုလွန်နေ  
သလဲ ပုံ သိပါတယ်၊ ကိုမင်းမိုးက ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ပုံဆီ  
ပြန်ကပ်ချင်တဲ့သဘောလား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီလူကို ကျွန်တော်  
ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး”

“ရှင်က ရှင်အစ်မဘက်က အထိနာတာလား”

“မောင်နုမအရင်းတွေပဲ ... မမကိုလည်းချစ်တယ်၊  
သူ့ကိုစွန့်ခွာသမျှ အဆင်ပြေစေချင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် အချစ်ရော”



အိမ်ထောင်ရေးပေါ့၊ အဲဒါက အရေးကြီးတယ်လေ”

ဪ ...ဒါဖြင့် ပုံအတွက်ကတော့ အရေးမကြီးတဲ့  
သဘောပေါ့။

ပုံ သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။

တော်တော်ဘက်လိုက်တဲ့သူ ...။

“ဒါပေမဲ့ ...ထပ်ပြောဦးမယ်၊ လူဆိုတာ အတ္တနဲ့ပဲ၊  
ဓမ္မာဘက်ကို တွေးတာထက် ပုံ ဘက်ကို ပိုခိုးရိမ်တာအမှန်ပဲ၊ ပုံနဲ့  
တိုလူနဲ့ အပြီးအပိုင် လမ်းခွဲတာပဲ မြင်ချင်တယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ...အဲဒါ ကျွန်တော့်အတ္တပဲ၊ ပုံကို အရမ်း  
ချစ်မိလို့ ဖြစ်လာတဲ့ အတ္တပဲ၊ အပြစ်တင်ချင်လည်း တင်လိုက်တော့၊  
ပုံ ဘာပဲပြောပြောရတယ်”

“ဟွန်း”

“ဟိုနေ့က ပုံ အရမ်းပေါက်ပြီး ကျွန်တော့်ပုကဲမောင်း





ကို ချိတ်ပြတော့ ဒါ အရွံ့တိုက်တာပဲလို့ သိသိချည်းနဲ့ ကျွန်တော် အရမ်းပျော်တယ်၊ ပြဿနာတွေ အများကြီး၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ အများကြီးကြားမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပုံနဲ့ အဲလိုတစ်သက်လုံး လက်တွဲ နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ ကျွန်တော် မရှက်ဘဲ ပြောပြရရင် ဘုရားမှာလည်း ဆုတောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ယူရမယ့် မိန်းမက ပုံတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ...”

ဘုရားရေ ... ပုံတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်လို့ သူက ဦးနှောက်ကို ဘယ်နှစ်ယောက်များ ယူဖို့ စိတ်ကူးထားလို့လဲ ...

ပြောရရင်တော့ နာတော့မည်၊ အများမှာရှိနေရင် ပိုနာမည်။ စိတ်ထဲမကျေနပ်သမျှ သူ့ကို ကုတ်ဖုတ်ဖုတ်လိုက်ရရင် ...

“ပုံ ... ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ဘာလဲ”

“ပုံကိုချစ်တယ်”



“လာပြန်ပြီလား”

“ချစ်လို့ချစ်တယ်ပြောတာပဲဗျာ .. ဘာဖြစ်လဲ၊ အခု ပုံက လွတ်လပ်သူပဲ”

“အမယ်”

“နောက်တစ်ယောက် မထားလိုက်နဲ့နော်၊ မင်းကိုယ်မင်း မော်ဒယ်ပဲဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်မယ်မကြံနဲ့”

“ရှင် ဒီနေ့ တော်တော်ရန်ဖြစ်ချင်နေပါလား”

“အလကား၊ စနေတာပါ၊ ပုံ စိတ်ညစ်နေမှန်းသိလို့ တရုတ်ကျွန်းမှာ သွားထိုင်မလား၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသမျှတွေ တွန့်တော့ကို ဖွင့်ပြောလေ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“မလိုပါဘူး”

“မာနမကြီးပါနဲ့ဗျာ ... ကိုယ့်နဲ့မတန်တဲ့သူဆိုတာ မေ့မိ လို့တ်ရတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်နဲ့ထိုက်တန်ပြီး ကိုယ့်အပေါ် အန္တရာယ်ခံမယ့်



ရည်းစားမျိုးကို ဒီတစ်ခါ သေချာရွေးပါ ပုံရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံလိုက်ရင် မမှားပါဘူးလို့ အာမခံပါတယ်”

ပုံသည် နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ မှားထောင်ရင်း ရယ်ရ မလို ပြုံးရမလို ဖြစ်လာသည်။

“တော်ပါပြီ ...ရည်းစားထားဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ယောက်ျားတွေက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာ ...အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်က မှား တယ်”

“မှားစရာမရှိဘူး ...အားလုံးထဲမှာ ရှင်ကအဆိုးဆုံးပဲ၊ ကျွန်မရဲ့အရုံးကို ထိုင်ဟားနေမယ့်သူ”

“ဟာ ...ပုံရာ အဲလိုတော့ လူတစ်ဖက်သားရင်ထဲ အောင့်အောင် မပြောပါနဲ့၊ မင်းမိုးကို ခဏဖယ်ထုတ်ထားလိုက်စမ်း ပါ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကိုပဲ သေချာစဉ်းစား”



“ဟင့်အင်း ...ကျွန်မ ခုလော့လော့ဆယ် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားသေးဘူး၊ ဦးနှောက်ဆေးတဲ့အနေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ခရီးထွက်ကြဖို့ တိုင်ပင်နေတယ်၊ နောက်ရက်တွေ ရှင် ဖုန်းခေါ်နေ မှာမို့လို့ ပြောပြတာနာ၊ ဒါပဲ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငွေဆောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်”

“အမယ် ...ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပါ၊ လိုက်ချင်လို့ပါ၊ ဒီလို အောက်ကျ အောက်ကျ တောင်းဆိုနေတာ ပုံကို ချစ်လို့ပါ၊ အိမ်မှာဆို ကျွန်တော် ခိုလ်”

“သိပါတယ် ...ပုံစံကိုက ခိုလ်ကျအနိုင်ပိုင်းမယ့် ရုပ်ပဲ”

www.burmeseclassic.com



“ပုံအပေါ်ကောင်းရင် ပြီးရောမို့လား၊ အဲဒါထားပါ၊ ပုံတို့  
ငွေဆောင်ထိသွားမှာဆို ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး၊ လိုက်ကိုလိုက်ခဲ့  
ဖြစ်မယ်”

ပုံက မျက်နှာလေး ရှုံ့လိုက်သည်။

ပြောမိတာတော့ မှားပြီထင်သည်။

သို့ပေမယ့် ပုံမပြောလည်း သူ သိနိုင်သည်။

မော်ဒယ်အကျင့်စီက စိစဉ်တဲ့ခရီးရဲ့ သူလည်းလိုက်ခွင့်

ရှိနေတာပဲလေ။

ခရီးတစ်ခုကို အပန်းဖြေသဘောမျိုး ပျော်ပျော်ပါးပါး အထူ  
သွားရတဲ့အခါ ပုံစိတ်တွေ ပျော့ပျောင်းအနည်ထိုင်ပြီး သူ့အပေါ်  
ပြောင်းလဲချင်လည်း ပြောင်းလဲနိုင်သည်။

“အညွှတ်တိုက်လက်စနဲ့ မထူးပါဘူးဗျာ ...ကျွန်တော်တို့  
တကယ် အရမ်းချစ်တဲ့ စုံတွဲလေးပဲ ဖြစ်ကြရအောင်”



ပုံက ဘာမှမဖြေတော့ သူက ...

“မော် ...ကြားရဲ့လား” ဟု ထပ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အခုလာခဲ့ရမလား”

“ဟင့်အင်း”

“လာခဲ့မယ်ဗျာ ...သတိရတယ်၊ ဒီညအိပ်လို့လည်း

ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ပုံအသံကို ကြားရပြီး မျက်နှာလေးမမြင်ရ  
ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် နေလို့မရဘူး”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့”

“ဪ ...ပုံက မယုံဘူးဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား

ရဲ့အရင်လူနဲ့ ဘယ်တော့မှ နှိုင်းယှဉ်မတွေးနဲ့၊ ကျွန်တော် သူနဲ့မတူ  
ဘူး၊ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင်  
ချစ်တယ်ပဲ၊ ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ရအောင်ယူမှာပဲ၊ အခုလည်း  
ကျွန်တော်လာမယ်ဆိုရင် ရောက်အောင်လာမှာပဲ၊ တောင့်နေ”

“ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“ခင်ဗျားအိမ်က မေးရင်လည်း အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်း ပြလိုက်မယ်၊ အဲဒီအတွက် ဘာမှကြောက်မနေနဲ့၊ ဒါပဲ”

“လာလေ ...လာခဲ့ပေါ့၊ ရှင်ကို ထွက်မတွေ့ဘူး”

“မတွေ့ရင် အပြင်ကနေအော်မယ်၊ ကားဟုန်းတီးပစ်မယ်၊ ဆင်းမတွေ့မချင်း မပြန်ဘူး၊ ပုံနော် ...ကျွန်တော့်ကို စိန်မခေါ်နဲ့”

သူ ဒေါသဖြစ်နေပုံက ရယ်ရသည်။

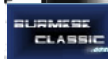
သူစိတ်ဆိုးမှာများ ပုံ မကြောက်သေးပါ။

ပုံရဲ့မသိစိတ်ထဲမှာ သူ့အပေါ် အနိုင်ယူဆိုးနှုလို့ ရတယ်ဆို တာ သေချာနေခဲ့သည်။

ဖုန်းထဲကပြောသလိုပဲ ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။

သူကား အိမ်ရှေ့ရောက်လာပါသည်။

ပုံစိတ်ထဲ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ။



တကယ်တမ်း သူ့ကို ထွက်မတွေ့ဘဲလည်း မနေနိုင်။

အိမ်နေရင်းဝတ်ထားသော ဂါဝန်အဖြူလေးပေါ်ကနေ လည်စီးပဝါ အနီရဲရဲလေးကို လည်မှာပတ်ရင်း ပုံ ထွက်လာသည်။

ရွှေအာကာ မျက်နှာက ပြုံးရယ်ကြည်လင်သွားရသည်။

သူကားဆီ လျှောက်လာနေသော ပုံရဲ့ သန္တာန်လေးက သိပ်ရင်ခုန်စရာ ကောင်းသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းလိုက်ရင်း သူ ကျေနပ်စွာ စောင့်ကြိုမိသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အောင်မြင်တဲ့ အချစ်တစ်ခုကို တစ်ဘဝစာ ပိုင်ဆိုင်နိုင်တယ်ဆိုတာ စိတ်ချလိုက်ပါ ပုံရယ် ...။

ဒီတစ်ခါ ရဲရဲကြီးပဲ ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါဗျာ...။

ဆုလေ့မှယ် (ရန်ကင်းထွေဆိုလို့)

